

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a ticking
time
boss

OLIVIA HAYLE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İÇİNDEKİLER

[Başlık Sayfası](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27 Sonsöz](#)

[Olivia'nın diğer kitapları](#)

[Olivia Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

TELİF HAKKI© 2022 OLIVIA HAYLE

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden izni olmaksızın dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitapta tasvir edilen tüm karakterler ve olaylar tamamen hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek olay veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Aşağıdaki hikaye olgun temalar, sert dil ve müstehcen sahneler içermektedir ve olgun okuyuculara yöneliktir.

Kapak Ana Grigoriu-Voicu, books-design.com.

Düzenleyen: Stephanie Parent

www.oliviahayle.com

OceanofPDF.com

a ticking
time
boss

OLIVIA HAYLE

OceanofPDF.com

BİR

Audrey

En nefret ettiğim şey beklemektir. Sinirlerim midemde o kadar yoğunlaşıyor ki midem bulanıyor, avuçlarım bardağımın etrafında kayganlaşıyor. Neden Cosmo sipariş etmiştim ki? Hayatımda daha önce hiç içmemiştim.

Brian gecikti. Gitmeye hak kazanmadan önce ne kadar geç kalabilirim? Gitmek daha kolay bir seçenek olurdu. Hızlı bir mesaj. *Başka zaman gidelim.* Ama bu kaçmak olurdu ve korkularıyla yüzleşeceğime dair kendime söz vermiştim.

Aptalca, sanırım. Daha küçük bir şeyle başlamalıydım. Kapalı alanlar, örümcekler, sonsuzluk kavramı.

Sadece kör randevu değil.

Bu garipliği kaldıramıyorum. Telefonuna nasıl baktığını görmek ya da daha kötüsü, bir bahane bulmak için kendi telefonuma bakmak. Ya benden gözle görülür bir şekilde hayal kırıklığına uğrarsa? Ya da daha kötüsü, ya o bir gece içkisi içmek isterse ve ben istemezsem?

Pembe içkimden güçlendirici bir yudum alıyorum. Bir içki. Paylaşmamız gereken tek şey bu ve sonra eve dönmem gerektiğini söyleyebilirim çünkü yarın işim var. Eve dönerken hayatta kalmayı kutlamak için bir şeyler sipariş edeceğim.

En azından bar iyi görünüyor. Bir hafta süren garip mesajlaşmalardan sonra burayı öneren o olmuştu. Loş ışık ve şık giysili müşteriler. Müzik doğru ses seviyesinde. Ne çok yüksek, ne de çok sessiz. Fiyatlar servet yıkıcı olmaktan biraz uzak, ki bu Manhattan için iyi.

Telefonum bir mesajla masaya çarpıp titriyor. Brian geç kalmış, ki bunu zaten biliyorum ve çok özür diliyor.

Aslında bu kelimeyi *bolca* kullanıyor.

Telefonu bıraktım ve beş kez sakinleştirici nefes aldım. Belki de buraya gelmeden önce iş görüşmemden sonra bir şeyler yemeliydim. Belki de

Aynı gün hem bir randevu hem de hayalimdeki iş için bir görüşme ayarlamak çok fazlaydı. Ama kendimi adrenalın ve cesarete kaptırmıştım ve başarmıştım.

Ve şimdi bedelini ödüyorum.

"Bu sadece bir randevu," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Midemdeki sinir yumağı beni dinlemiyor, mide bulandırıcı bir şekilde dönmeye devam ediyor. "Sadece bir randevu. Hoşuma gitmezse gidebilirim. Sadece git."

Kendimi daha iyi hissetmediğim için başka bir argüman denedim. Nina'nın dün gece beni iptal etme fikrinden vazgeçirmek için tekrar tekrar söylediği bir argüman.

Bu konuda daha rahat olmanın tek yolu maruz kalmaktır.

Ama bu gece maruz kalmak o kadar da zararsız görünmüyor, hele de Brian bana yalnız oturup aptal gibi görünmem için bir on beş dakika daha vermişken ve sinirlerim midemde masum keleklerden Hitchcock benzeri kuşlara yükselirken.

Bir bardak soğuk suya ihtiyacım var.

Cosmo'mu masaya bırakıp bara doğru ilerliyorum. Çoğunlukla boştu, birkaç iş adamı yalaka takım elbiseleriyle bara yaslanmıştı. Ayağa kalkmak iyi hissettiriyor. Hareket etmek iyi hissettiriyor.

Bara yaslanıyorum ve parmaklarımı cam tezgâha vuruyorum. Barmen beni fark etti. "Evet?"

"Soğuk bir bardak su lütfen," diyorum. "Bol buzlu."

"Gazsız mı, köpüklü mü?"

"Hala."

"Elbette." Dönüyor ama duruyor. "biraz limon ister misin?" "Sadece su."

Lütfen." Neden biriyle çıkmak

Ben mi? Diğer herkes bunu yaparken çok eğleniyor gibi görünüyor. Bir randevudan diğerine oyun oynar gibi dans ediyorlar.

Barmen önüme uzun bir bardak su koydu. Son damlasına kadar içiyorum, buzdan başka bir şey kalmayana kadar.

Sol tarafımda bir ses konuşuyor. "İyi misin?"

Yanımda takım elbise ceketinin kolunu yakalıyorum, büyük bir el bir bardak viskinin etrafında kıvrılmış, ama gözümü kendimden ayırmıyorum. Göğsüm kabarıyor. "Evet. Gayet iyi, teşekkür ederim."

"Bir bardak su daha ister misin?" Erkek sesi, yumuşak ve derin.

Başımı sallıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. İhtiyacım olan son şey, tüm bastırılmış havadan sudan konuşma enerjimi harcayacak biri. "Hayır. Her şey yolunda."

Görüş alanıma küçük bir kase ücretsiz yer fıstığı itildi. "Ne olur ne olmaz."

Bu hareket beni kıkırdatıyor. Gergin bir gıcırtı gibi çıkıyor, ama içimde bir çaydanlık gibi yükselen gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona doğru dönerek.

Hafif, alaca gözler benimkilerle buluştu. Daha önce hiçbir erkekte böyle gözler görmemiştim. Kumralın koyu bir tonu olan saçları alnının üzerinden geriye doğru itilmiş, kare bir yüzün üzerinde yükseliyor. "Eğer panik atak geçirmeyi planlıyorsan," diyor, "bu bardan daha iyi yerler düşünebilirim."

"Panik atak geçirmiyorum. Ayrıca, kim panik atak geçirmeyi *planlıyor* ki?" "Bu sadece lafın gelişi."

"Aptalca bir şey," diyorum ve ellerimi elbisemin üzerinde gezdiriyorum. Sonra az önce ne söylediğimi fark ediyorum. "Özür dilerim. Seni aşağılamak istememişim."

Bana doğru dönüyor, dudakları köşeden kıvrılıyor. Uzun boylu, şimdi tam boyuna ulaştı. "Aşağılanmadım."

"Güzel. Fıstıklar için teşekkür ederim."

"Rica ederim, ancak bir itirafta bulunmam gerekiyor. Onlar zaten buradaydı."

Yine homurdanıyorum. Belki de bu iyidir. Bu Wall Street bankeriyile stres atabilirim. "Şüphelenmiştim. Yine de güzel jest."

Barmene bir el sallıyor, o da adımlarının ortasında dönüp fıstık adamın söyleyeceklerini dinliyor. Takım elbisesine bakıyorum. Para gibi görünüyor. Loş ışıkların altında parlayan, iyi oturan kumaşta var. Onun gibi görünen erkeklere güvenmem. Gerçek olamayacak kadar çekici ve alçakgönüllü olamayacak kadar zengin.

"Hanımefendi için bir su daha," diyor. "Bol buzlu, limonsuz. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Barmen başını sallar. "Hemen geliyor."

Barın aşağısında kayboluyor ve fıstık adam bana dönüyor.

Kaşlarımı çattım. "Lütfen demedin."

Kaşları kalkıyor. "Pardon?"

"Barmene." Her zamankinden daha açık konuşuyorum, özellikle de bir yabancıyla, ama sinirlerim beni alt üst etti. Yanaklarım ısınıyor. "Yani, lütfen demek daha kibarca."

"Not edildi," diyor fıstık adam. Bara yaslanır, dudakları hâlâ büküktür. "Gerçi o barmenin zamanında benden çok daha kaba insanlar gördüğüne eminim."

"Bu ilerde kaba davranmak için bir bahane değil."

"Cömertçe bahşış veririm," diyor. "Her zaman verdim."

"Etrafa para saçmak görgü eksikliğini telafi etmez." "Şimdi de ben mi görgüden yoksun oldum? İlginç."

Başımı salladım. "İma ettiğim şey bu değil. Tanrım, seni düzeltmeye çalıştığım yeri görmezden gelebilir miyiz? Özür dilerim. Kabalık ettim."

Hiç de kırılmış gibi görünmüyor. "Özellikle değil."

Barmen elinde dolu bir bardak buzlu suyla dönüyor ve önüme koyuyor. Teşekkür etmek için ağzımı açıyorum ama fıstık adam benden önce davranıyor.

"Teşekkür ederim," diyor sesi alçalarak. "Bu geceki yardımınız için gerçekten minnettarız."

Barmen barda ilerlemeyi bırakmıyor. "Her zaman," diye omzunun üzerinden fırlatıyor.

Fıstık adam muzaffer bir gülümsemeyle bana döndü. "Artık senin gözüne girebildim mi?"

"Evet. Üzgünüm."

Takım elbiseli kollarını bar tezgahına dayıyor. "Peki seni bu kadar sinirlendiren ne?"

Buzlu suyuma uzanırken, "Şekli bozulmuş," diye tekrarlıyorum. İtiraf etmeden önce yarısını "Aslında birini bekliyorum."

"Düşündüm de. Geç mi kaldı?"

"Öyle, evet. Belli oluyor mu?"

"Sen buradasın ve o değil, yani evet. Erkek arkadaşın mı?"

"Sadece bir randevu." Bardağımı çeviriyorum. "Aslında ilk randevu."

"Ve geç mi kaldı? Bu iyiye işaret değil." Fıstıkçı adam gerçek bir fıstığa uzanıyor, eli görüş alanımı kesiyor. Geniş ve koyu kahverengi saçlarla hafifçe tozlanmış. Uzun parmaklı, erkeksi bir el. "Ne kadar geç çok geçtir?"

"Bilmiyorum. Bu konuda kesin ve katı bir kuralım yok."

"Pek çok şey hakkında kesin ve katı kurallarınız var mı?"

Ona bakıyorum. Bu kötü bir fikir, çünkü aptalca derecede yakışıklı. Kare çenesi ve gözlerini sabit bir çekicilikle karşılayan gözleri. Garip bir şekilde, onunla konuşurken gergin değilim. Birbirimize uygun olmadığımız çok açık. O kendini eğlendiriyor, ben de dikkatimi dağıtıyorum.

Maruz kalma, sanırım.

"Bazı şeyler hakkında, sanırım. Kriterlerim var."

"Onları dinleyelim," diyor.

"Sigara içmiyor olmalı." Fıstıkçı adam başını salladı. "Doğru."

"Arada bir bana yemek pişirirse çok sevinirim." "Yani ünlü bir şef olması gerekiyor," diyor. "Anladım."

Buna kıkırdıyorum. "Doğru. Bir de bir gazete ya da dergiye abone olması gerekiyor. *En az* bir, tercihen daha fazla ve bunlar sadece dijital abonelikler olamaz."

"Tuhaf bir şekilde özel," diyor. Uzun parmakları bardağının etrafında kıvrılıyor, gözleri viski renginde. "Bu bir okuma yazma testi mi? Çünkü senin yaşındaki bir adamın okuyabildiğini varsayabilirsin."

"Hayır, ben bir gazeteciyim." "Öyle mi?"

"Evet. Yazılı kelimelere değer veren birine ihtiyacım var, anlıyor musun? Pazar sabahlarımı gazetenin hangi kısmının kimde olduğunu tartışarak geçirmek istiyorum." Kendimi duyunca yanaklarım yeniden alevlendi. "Nasıl görüldüğümü biliyorum. Umutsuz bir romantik gibi."

"Sen bir misin?"

"Ben gerçekçi bir romantiğim," diyorum. "İşte bu yüzden bir yabancıyla ilk randevumdayım."

Yine bir kaşını kaldırıyor. "Bu bir tanışma randevusu mu?" "Evet."

"Ve geç kaldı. Gerçekten iyi bir başlangıç olmadı."

Omuz silkiyorum, sinirlerimin midemde bir akıntıya dönüştüğünü hissediyorum. Bu adamla konuşmak yardımcı oluyor. "Şey, ona bir şans vereceğim. Buraya gelirken başına bir şey gelmiş olabilir, bilirsin." Omzunun üzerinden bakıyorum, ama bar tezgahının sonundaki işadamları kendi aralarında konuşuyor ve ona aldırıyorlar. "Sen neden buradasın? Kendi randevunu mu bekliyorsun?" Gülümsemeden söyleyemiyorum. Sanki.

"Hayır," diyor bardağındaki kehribar rengi sıvıyı evirip çevirerek. "Onunla daha önce tanıştım."

Bu gözlerimi devirmeme neden oldu. "Tabii ki. O da mı geç kalıyor?" "Evet. Aslına bakarsan genellikle öyle."

"Sanırım bu sizin kriterler listenizde yok."

"Hayır. Düşündüm de, bir gazeteye abone olup olmadığını bilmiyorum."

"Bunu ona bu gece sormalısın," diyorum. "Bunun bazıları için anlaşma bozucu olduğunu duymuştum."

Gülümsemesi genişliyor. "Ben de öyle evlat," diyor. "Biriyle çıkmak seni neden bu kadar geriyor söyle bana."

"Çocuk mu? Neredeyse aynı yaştayız!"

Hâlâ gülümsüyor. "Öyle miyiz? En son ne zaman birinin gelmesini beklerken senin kadar gerildiğimi hatırlamıyorum."

Bu adam bir roller coaster. "Bu benim olgunluğumu tanımlamaz. Ben yirmi altı yaşındayım," diyorum. Dürüstlük gerisini de eklememi gerektiriyor. "Dört ay içinde olacağım. Sen kaç yaşındasın?"

"Otuz iki," diyor.

İşte o zaman telefonum cebimde tekrar titriyor. Damarlarımdan buz fışkırıyor ve beni olduğum yerde donduruyor. Brian muhtemelen buradadır. Şimdiden on beş dakika mı oldu? Tanrım, bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Telefonuma bir bakış bunu doğruluyor. *Dışarıdayım. Bir masa kaptın mı?*

"Bu o mu?" Fıstık adam diyor ki.

"Evet," diye mırıldandım. "Gösteri zamanı."

"Onun için, senin için değil," diyor. "Sadece kendin ol."

"Doğru." Parmaklarım telefonumun üzerinde uçuşuyor. *İçeride bir masam var.*

"İyi şanslar, evlat. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım."

"Bana çocuk demeyi kes," diyorum. Sinirlerim yeniden alevleniyor ve beni saldırganlaştırıyor. "Ve bütün randevu boyunca bana bakma. Bu çok garip."

Genişçe gülümsüyor ve çenesini kaplayan koyu renkli saat beş gölgesinin altında bir gamze izi yakalıyorum. "Sadece işaret ver, ben de sana makul bir mazeret sunayım."

"Teşekkürler. İyi akşamlar," diyorum ve masama doğru ilerliyorum. İğrenç içkim orada unutulmuş bir şekilde duruyor. Oturuyorum ve ellerimi elbisemin üzerinde gezdiriyorum. *Bunu yapabilirim.* Başımı kaldırdığımda gözlerim bana doğru gelen bir adamı arıyor.

Onun yerine fıstık adamın bakışlarıyla karşılaştım.

Elinde kadehle bara yaslanmış, bana başıyla ufak bir selam veriyor. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme var.

Kibirli piç.

Ama bana yaklaşan adam tarafından çabucak gölgede bırakıldı. Bu Brian olmalı. Nina bana onu ayarladı, eski işinden bir adam. İyi biri olacağına söz vermişti. Kullandığı kelime buydu. *İyi.*

Bence arkadaşça bir şekilde hoş görünüyor. Koyu renk buklelerinin üzerine düşük oturan bir bere takıyor. Kot ceketini omuz silkerek çıkarıyor.

"Hey," diyor. "Üzgünüm geciktim." "Önemli değil."

İçkime bakıyor ve kaşları çatılıyor. "Çoktan sipariş verdin mi?"

Evet, dostum. Yirmi dakikadır burada tek başıma bekliyordum. "Evet, bekledim. Umarım sorun olmaz."

Omuz silkiliyor ve karşıma oturuyor. "Tabii, tabii. Nina bana gazeteci olduğunu söyledi."

"Öyleyim, evet. Bir gün araştırmacı gazetecilik yapmak isterim" diyorum. Umarım *bir günden* daha yakın bir zamanda, eğer bugünkü röportaj hissettirdiği kadar iyi gittiyse. Bugün *New York Globe*'un ofisinde iki saatten fazla zaman geçirdim.

"Yani hükümet yolsuzlukları ve skandalları hakkında ifşa edici yazılar mı yazıyorsunuz?" Sandalyesinde kambur duruyor ama gözleri coşkuyla parlıyor. Bu umut verici.

İğrenç içkimi evirip çeviriyorum ve başımı sallıyorum. "En azından ben isterim." "Biliyor musun, basın hakkında pek çok fikrim var."

"Öyle mi?"

Parmağını kaldırıyor. Sanki bana ders verir gibi. "Duygularınızla değil, gerçeklerle haber yapmaya başlamalısınız."

"Evet. Gerçekleri olduğu gibi aktarmak iyi gazetecilik dürüstlüğü'nün ayırt edici özelliğidir."

"Elbette, ama çoğu zaman öyle olmuyor. Yıllardır bir gazeteye abone olmadım. Önemsemişim gerçeklerin hepsi internette var. Tek bir tuşa basarak onları bulabiliyorum."

Bir elimi boynuma götürüyorum. "Bugünlerde pek çok insan bunu yapıyor. Yazılı basın tam da bu nedenle zorlanıyor."

"Ölüyor, daha doğrusu ölüyor. Ama gerçekler hakkında daha fazla haber yapsaydınız, daha iyi olurdunuz." Bir elini kaldırarak garsona işaret ediyor. "Bu tarafa!"

Oh, ahbab. Bu hiç iyi değil. Sinirlerim kızgınlığa dönüşüyor. "Lütfen de," diye mırıldanıyorum. Beni duymuyor.

"Bir bira alacağım," der garsona. "olsun, mı? Ve buğday birası olmasın. Buğday birasından başka bir şey olmasın." Sanki sohbetimiz hiç bölünmemiş gibi bana döndü. "İşte bu yüzden pek çok insan artık gazetecilere güvenmiyor. O kadar da zor bir iş değil, değil mi? Gerçekleri bildirmek. El emeğiyle çalışmak ya da bira fabrikasında çalışmak gibi değil."

"Senin işin kadar zor değil mi yani?" Ben de öyle diyorum. Elim bardağımın etrafında sıkıca duruyor.

Omuz silkiyor ve bana bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi gülümsüyor. "Sen söyledin, ben değil. Hey, yazman gereken birkaç hikâyem var. Eminim herkes böyle diyordur ama ben ciddiym. Bence bu senin için iyi olabilir."

Vay be. "Gerçekten mi?" diye sordum. "Nedir onlar?"

"Ben çevrimiçi bir topluluğun üyesiyim. İnsanlara bundan pek bahsetmiyoruz ama normal medyanın haber yapmayacağı güncellemeleri paylaşıyoruz. Nasıl tepki vereceğinizi çok iyi biliyorum ama açık fikirli bir şekilde dinleyin. Geçenlerde şehir dışında bir Koca Ayak görüldü. Bölgedeki çiftçiler olayı örtbas ediyor ve internette bir arkadaşım FBI araçlarını görmüş." Gözleri genişliyor. "Bu iş en tepeye kadar uzanıyor."

İğrenç içkimden uzun, sert bir yudum alıyorum. , sanırım.

Brian'ın omzunun üzerinden fıstık adamın uzun bacaklı bir sarışınla konuştuğunu görüyorum. Saçları omzunun üzerinden dalga dalga dökülüyor ve bir eli adamın kolunda. Adam bir şey söylüyor ve kız gülmek için başını geriye atıyor.

En azından birileri iyi vakit geçiriyor.

"Bu bir atlatma haber," diyor Brian. "Kariyerin için gerçekten iyi olabilir. Yani, eğer yardım almak istiyorsan."

Bir saat sonra, hala kaçmanın bir yolunu bulamamıştım. Brian konuşmayı bırakmıyor. Gerçekleri rapor edecek cesaretim olsaydı kariyerimin nasıl farklı bir yöne gidebileceği hakkında. On dakikalık monologu, eğer bu kadar bariz bir erkeklik taslama örneği olmasaydı, büyüleyici olabilirdi.

Şeffaf çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor -sadece estetik nedenlerle mi taktığını merak etmeye başlıyorum- ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Demek bu yüzden," diyor, "o işi bırakmak zorunda kaldım."

"Çünkü inisiyatiflerinize saygı göstermediler."

"Aynen öyle," diyor. Gerçekten eğleniyor gibi görünüyor. Muhtemelen randevusu çoğunlukla kendi konuşmasını dinlediği içindir. "Ama güçlü insanlar sorumluluk alan diğerlerini sever. Onlar tanır. kendileri," diyor. Sesi tuhaflaştı ve yumuşadı ve midem tekrar gerildi. Hayır, hayır, hayır. Sevmediğim şey bu. Birini geri çevirmek ya da onu terslemek zorunda kalmak. Çatışmadan kadar biriyim.

Ben. "Özellikle de kadınlar," diye devam ediyor. "Onlara nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen birinden gerçekten hoşlanıyorlar."

"Ben-"

Masanın diğer tarafına geçip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. O kadar beklenmedik ki geri çekiliyorum ama o da peşinden gidiyor, ağzı bir sülük gibi.

Ve Tanrım, bu onun dili mi?

Ben de onu öpmedim. Ellerim masanın üzerinde, göğsüne bastırmadan önce iki uzun saniye boyunca öylece oturuyorum. Sıcak gözlerle arkasına yaslanıyor.

"Şey," diyor. "En azından iyi öpüşüyorsun." En azından mı? *En azından mı?* Bu adam inanılmaz.

"Bu gece için teşekkür ederim," diyorum, çünkü kibar olmayı bırakacak gücü kendimde bulamıyorum. "Ama sanırım gitmeye hazırım."

"Benimkine mi?" diye soruyor. "Yoksa seninkine mi?"

Debriyajıma uzandım. "Sabah erkenden işim var. Bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

"Yarın cumartesi" diyor. Demek öyle. Vur.

Bakışlarım omzunun üzerinden geçiyor ve az önceki adamla göz göze geliyorum. Bana *çocuk* diyen ama yardım edeceğine de söz veren fıstık adam. Barın yanında tek başına duruyordu, görünürde sarışın yoktu. Ve bakışlarımı yakaladı.

Kaşını kaldırıyor. *Bana ihtiyacın var mı?*

Ufacık bir baş sallama hareketi yapıyorum.

"Audrey?" Brian diyor ki. "Haydi, benimle bir gece içkisi iç. En azından seni eve götürmeme izin ver. Hatta daha fazla hikâye için beynimi karıştırmana bile izin veririm."

Bu adamın beynini kurcalamaktan daha kötü olan tek şey, dişlerimin arasından benimkini tekrar emmeye çalışması olurdu.

"Oh," dedim. "Güzel. Ama, sanmıyorum-"

Fıstıkçı adam bize ulaştı. Bir elini sandalyemin arkasına koyuyor, uzun boyu masamızı gölgeliyor. "İşte buradasın," diyor bana. Yüzü ciddiydi, görünürde ne gamzesi ne de çekici bir gülümsemesi vardı. "Her seni arıyorduk."

"Öyle mi?"

"Evet. Annen kendinden geçmiş durumda. Hadi, gitmemiz gerek."

"Hemen şimdi mi?" Ondan Brian'a bakarak ciyaklıyorum. Gözleri kocaman açılmıştı. takım elbise giyen kurtarıcım.

"Evet," diyor fıstık adam. "Dışarıda bir arabam var. şimdi gidersek, oraya hâlâ zamanında varabiliriz. ." Brian'a döner. "Anlıyorsundur, eminim."

"Evet," diyor zayıf bir sesle. "Devam et Audrey."

Ayağa kalkıyorum ve fıstık adam ince ceketimi tutuyor. Kollarına giriyorum. "Özür dilerim. Bu gece için teşekkürler."

Başını sallıyor ve karşılık bile vermiyor. Pislik. Belki de birinin mesleğini ona geri açıklayamadığı için üzgündür.

"Acele et," diyor yanımdaki fıstık adam. Barın içinden geçip ön kapıya doğru attığı uzun adımlara ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Hesabım," diye fısıldıyorum ona. "İhtiyacım var-"

"," diyor. ", izliyor."

Sıcak New York havasına çıkıyoruz ve bileğimi bırakıyor. Bileğimi tuttuğu yerde tenim karıncalanıyor. "Aman Tanrım," diyorum omzumun üzerinden kapalı bar kapısına bakarak. "Bu *korkunçtu*."

"Harika görünmüyordu," diyor ama kendinden son derece memnun görünüyor. Barda kambur durduğundan bile daha uzun boylu. Üzerimde yükseliyor.

Midemde bir sinir patlaması yaşıyorum.

"Peki, neyi yanlış yaptı?" diyor. "Annesi hakkında çok mu konuştu? Seni geçmiş randevularıyla mı kıyasladı? Ona geri dönüp bitki bahçesine bakmanı mı istedi?"

Sinirlerim boşalıyor ve gülüyorum. "Bu muhtemelen daha kötü olurdu. Hayır, öyle bir şey yapmadı. Bana kariyerim hakkında tavsiyeler verdi."

"Bu kötü bir şey mi?" diye soruyor fıstık adam, kaşlarını kaldırarak. "Evet! Bu konuda hiçbir şey bilmiyor!"

"Ah. Kışından konuşuyor o zaman."

"Evet. O kadar kibirliydi ki gergin olmayı unuttum. Bunun için bu kadar giyindiğime inanamıyorum," diyorum rahatsız ayakkabılarıma bakarak. "Şansın daha yaver gitmiş gibi görünüyordu."

Sanki utanmış gibi bir elini boynuna götürüyor ve sokağı işaret ediyor. "Yürümeliyiz. Her an gidebilir."

"Oh. Ve ben şeye gitmiyorum... Neydi o? Hasta anneme mi?"

"Belirsiz tuttum," diyor. "Yalanlar genellikle bu şekilde daha iyi sonuç verir." "Bu konuda uzman mısın?"

Homurdanıyor. "Maalesef, evet."

"Yani?" Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak devam ediyorum.
"Randevun nasıldı?"

Omuz silkiyor. "Her şey yolunda gitti."

"Yardıma ihtiyacım olduğu için böldüysem özür dilerim," diyorum.

"Oh, zaten bitmişti. Ona artık onu görmek istemediğimi söyledim."

Durdum ve ona baktım. Fark ediyor ve gözlerini deviriyor. Kumral saçları kare alnının üzerine düşmüş ve çene çizgisi bu açıdan keskin.

"Bana öyle bakma," diyor. "O da bunun bir yere gitmeyeceğini biliyordu."

Barda sohbet ettiği heyecanlı sarışını düşünüyorum. "Doğru," diyorum.

"En azından ona işini nasıl yapması gerektiği konusunda ders vermedim," diyor çarpık bir şekilde gülümseyerek. "Bunu yapmamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Bir elimi ağzıma götürüyorum. "Tanrım, o da beni öptü. Daha çok bana saldırdı."

"Bunu gördüm," diyor ve sesinde sempati var. "İyi görünmüyordu."

"Kesinlikle değildi." Metro durağıma ulaştık ve durakladım, kartımı bulmak için çantamı karıştırıyorum. Onun da aşağıya ineceğinden şüpheliyim. "Orada yardım ettiğin için teşekkür ederim," diyorum.

Başını sallıyor, gözleri bende. "Ne zaman istersen, evlat." İnledim. "Yine mi o?"

"Seni kızdırmak eğlenceli."

"Bir hobi edinmelisin." da söylenecek kaba bir şey ama nedense onun yanında eğlenceli geliyor. Onun da aynı şekilde karşılık verebileceğini bilmek.

Bir sokak lambasına yaslanmış, soğukkanlı ve sakin bir şekilde yanımızdan geçen insanlardan habersiz görünüyor. "Bu benim hobim," diyor. "Barlarda kötü tanışma randevularına giden zor durumdaki genç kızları kurtarmak."

"Çok sık oluyor, değil mi?"

"Düşündüğünüzden daha fazla," diyor. "Bu adamları nereden buluyorsun? Arkadaşlık uygulamalarından mı?"

"Bunlardan birkaçını denedim," diye itiraf ediyorum. "Benim favorim değiller ama... en azından randevu alıyorsun."

"Eminim biliyorsundur," diyor.

Bu esrarengiz iltifatı geçiştiriyorum. "Ama bu adam aslında arkadaşımın bana ayarladığı biriydi."

"Arkadaşlıktan vazgeçmek mi?"

"Gerçekten yapmalıyım," diyorum. "Her neyse, bu... güzeldi. Yani, randevu değil.

Ama öncesi ve sonrası."

Sırıttırıyor. "Yardım etmekten mutluluk duyarım."

"Muhtemelen eve gitmeliyim. Dolu dolu bir gün geçirdim. Aslında bugün bir iş görüşmem vardı. Hayalimdeki iş için."

"Öyle mi?"

"Evet," diyorum, muhtemelen saçmalıyorum. Metro merdivenlerine doğru ilerliyorum. "Adınızı hiç öğrenemedim aslında?"

Ceketinin içine uzanıp küçük bir not defteri ve kalem çıkarıyor. Takım elbisesine, tavrına, paralı havasına uyan kurnazca bir hareket. Onun gibi adamlara güvenmem. Hiç güvenmedim, çocukluğumdan beri. Ama ondaki bir şey beni enerjik hissettiriyor.

Yaşıyor.

"Carter," diyor bir şeyler karalayarak. "Seninle konuşmak hoşuma gitti. Bunu herhangi bir bağ olarak görmeyin. Ama bir erkeğin aklını çelmek ya da yine berbat randevulardan kurtarılmak istersen..."

Bana doğru uzattığı kâğıda bakıyorum. *Carter yazıyor*. Ve altında yedi rakam var.

"Telefon numaranız?"

"Tam olarak," diyor.

Aldım ve neden gergin olmadığımı merak ettim. O bir erkek. Hatta son derece yakışıklı biri. Ama bu gece reddettiği kadını görmüştüm, bir manken bile olabilirdi. Mutlu görünüyordu ve gülümsüyordu da.

Bu şey, o ve ben, çok açık bir şekilde bir arkadaşlık meselesi. Bu yüzden kâğıt parçasını kabul ederken hiç gergin hissetmiyorum.

"Teşekkürler," diyorum. "Olaylara bir erkeğin gözünden bakmak iyi olabilir."

"Ne zaman istersen," dedi ve bana başını salladı. Bir bayanı uğurlayan eski zaman beyefendileri gibi. "Eve sağ salım git."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum tekrar ve merdivenlerden iniyorum. Yolun yarısına geldiğimde, günün tüm izlenimlerinden sersemlemiş bir halde, ona adımı hiç söylemediğimi fark ediyorum. Titreyen parmaklarımla telefonuma numarasını ekliyor ve ona görkemli *Carter Peanuts* ismini veriyorum.

Sonra ona tek bir mesaj gönderdim.

Benim adım Audrey. Fıstıklar için teşekkürler.

Cevabı, kahverengi bir binanın ikinci katında kiraladığım odanın kilidini açtığım sırada geliyor. Kapalı kapıya yaslanıyorum ve etrafımda sonsuz olasılıkların kıpırdadığını hissederek okuyorum.

Ne zaman istersen evlat. Tanıştığımıza memnun oldum.

OceanofPDF.com

İki

Carter: Hiperventilasyonla bir sonraki randevun ne zaman?

Audrey: Hiperventilasyon geçirmediim, tam olarak değil. Ve aslında yeni biriyle konuşuyordum.

Bana bu adamdan bahset.

Audrey: Sadece bir uygulamada eşleştiiim biri. Konuşma meh, ama sevimli görünüyor ve bir köpeği var.

Carter: İyi sohbet ilişkilerin büyük bir parçası değil.

Audrey: Komik. Her erkek konuşkan değildir, bilirsin. Sadece barda tanımadığın biriyle sohbet etmeye istekli.

Carter: Anlıyorum. Mesela ben bunu asla yapmazdım.

Audrey: Ben de öyle. Ya diğer kişi tuhaf biriyse?

Ya da daha kötüsü. Seri katiller bolca var.

Audrey: Bu yüzden teklif ettiğiniz fıstıkları hiç tatmadım. Onlara daha önce katkı maddesi koymuş muydun?

Beni yakaladın. Her zaman yanımda bir şişe arsenik taşıyorum.

Audrey: Anlamıştım. Bana o titreşimleri verdin. Ama söyle bana. İlk buluşmada ne yaparsın?

Carter: Hiperventilasyonun ötesinde mi demek istiyorsun?

Audrey: Evet. Bana bir erkeğin nasıl hazırlandığını anlat.

Ne soru ama. Bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Nasıl yani?

, değil mi? Ve tüm bunlar boyunca kendinizi bir duruma sokarsınız. İşin püf noktası hiç hazırlanmamak. Ben hazırlanmıyorum.

Audrey: Yani sadece... ortaya çıkmak mı?

Evet. Seninle çıkmak için orada, dört saatini harcayıp elbise için değil. Sadece iyi bir tavırla gel. Yapman gereken tek hazırlık bu.

Audrey: Bu tam bir erkek tavsiyesi.

İstediğin bu değil miydi? Bir erkeğin bakış açısı?

Audrey: Evet. Ama vay canına, bu bir erkeğin. Lütfen devam . Bir kızın yapabileceği en kötü hatalar?

Bu erkekten erkeğe değişir evlat. Sana sadece beni neyin uzaklaştıracağını söyleyebilirim.

Audrey: Bana bırak. Kaldırabilirim, söz veriyorum. Bedava fıstık yemek agresif bir şey mi? Arsenikli hediyen aslında bir test miydi?

Carter: İlk randevunuzda bir erkeği etkilemenin sizin sorunuz olduğunu sanmıyorum, geçen geceye bakılırsa değil.

Yine de kesinlikle tuhaf biriydi. Hadi ama. Bir şeyler paylaş.

Peki. Siparişleriyle ilgili her şeyi değiştirmek isteyen biri beni rahatsız eder. Yani, eğer laktoz intoleransınız varsa, . Ama bir kişi iki yemeği birleştirmek, kuzeye doğru servis ettirmek ve üstüne biraz susam tohumu koydurmak isterse? Bu beni rahatsız ediyor.

Audrey: Anlıyorum. Asla yapmam. Dakikliğin senin için önemli olmadığını zaten biliyorum. Ama ne önemli?

Kaballığı unuttun. Görünüşe göre kaba davranmaya bayılıyorum.

Audrey: Aman Tanrım. Bunu söylediğim için hâlâ üzgünüm. Sinirlerimi suçlamak istiyorum ama belki de berbat biriyimdir. Özür dilerim!

Bu mesaj öyle olmadığını kanıtlıyor.

Önemli olan. Gülebilmesi. Eğer bir kadını güldüremezsem, benim için oyun biter.

Audrey: Egon bunu kaldıramıyor mu?

Evlat, bu benim tek süper gücüm. Eğer düzenli olarak kullanmazsam ölürüm.

Audrey: Sen de oldukça başarılı değil misin?

Carter: Yeni tanışmamış olsaydık "güzel" kelimesine itiraz ederdim.

Audrey: Lol. Pekâlâ. Yani çok başarılı ve komiksin. Flört etmek senin için bir oyun olmalı ve her zaman kazanıyorsun.

Audrey: Bu harika. Seni erkek sorularıyla spamlayacağım. Bana numaranı verdiğine pişman olacaksın.

Şimdiye kadar pişman olmadım. Çok komiksin, evlat.

Audrey: Hala senden birkaç yaş küçük.

Ama tavsiye için bana geliyorsun. Burada akıl hocasının ben olduğum açık.

Audrey: Ve şimdi yine iğrençleştin.

Olmaya devam edecek. Buna alışsan iyi olur.

Audrey: Kendimi uyarılmış sayacağım.

Köpekli adamla ne zaman buluşacaksın?

Audrey: Önümüzdeki perşembe. Yeni bir işe girdim, bu yüzden kendimi tekrar ateşe atmadan önce birkaç gün istiyorum.

Tebrikler. O kadar da kötü olmayacak. Sonra benimle bilgi alırsın.

Audrey: Yapacağım. Bunun için teşekkürler. Kulağa garip gelse de o barda korktuğum için mutluyum.

Ben de evlat.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üç

Audrey

Musluğum yine akıtıyor.

"Kahretsin." Üzerine vuruyorum, spreyden kaçınmak için çantamı omzuma kaldırıyorum, ama yavaş ve sürekli damlamaya yardımcı olmuyor. Dün geceki küçük koli bandı tamirim dayanmıyor. Sırılsıklam olmuş.

Kahretsin, geç kalacağım... ve *Globe*'daki ikinci haftamdayım. Eğilip dolabı açıyorum. Nerede o... aha! Koli bandını alıp borunun etrafına sarmaya başladım. Umarım on iki saat daha dayanır. Sonra dolabın altına temiz bir havlu koyuyorum ve eve döndüğümde sıırılsıklam olmamasını umuyorum.

Kiraladığım küçük odadan çıkıyorum, hiç uyanmayan, sürekli ot içen komşumun kapalı kapısını geçip alt kata iniyorum.

Verandada posta var. Tabii ki posta var.

Onu kaptığım gibi birinci kattaki ev sahibimin kapısına koşuyorum. Pierce bu kahverengi taşın sahibi ve üst kattaki dönüştürülmüş yatak odalarını öğrencilere ya da beş parasız genç profesyonellere kir alıyor.

"Bay Pierce?" Yarı çığlık atıyorum. Kulakları ağır işitiyor. "Postanız var! Kapınızın önüne koyacağım!"

İçeride bir gümbürtü var. "Sen misin, Audrey?" "Evet!"

"Not edildi," diye karşılık veriyor. Sesi her zamanki gibi paslı ve seçtiği kelimeler beni gülümsetiyor. Yaşlı adam zar zor teşekkür ediyor.

Zorlu konuşma zamanı. "Musluğum yine akıtıyor! Tesisatçıdan haber var mı?"

İçeride bir gümbürtü daha ve ardından onun ağır ayak sesleri. "Evet, evet, dün onu aradım. İlgileniyor," diyor Pierce.

Eğer ev sahibimi tanıyorsam, unutmuş ve şu anda tesisatçıyı aramak üzere demektir.

"Teşekkür ederim!"

Sonra metroya koşmam gerekecek.

Globe'a birkaç dakika kala varabildim. Prestijli lobide yürürken, altın çerçevesli efsanevi eşyaların, resepsiyonun arkasındaki şık logonun yanından geçerken ve çalışan kartımı çıkarırken... şimdi bile, iki hafta içinde, başım dönüyor. Bu iş piyangoyu kazanmak gibi ve düşük maaşı bile aksini düşünmeme neden olamıyor.

Yüzümde bir gülümsemeyle asansöre binip katıma çıkıyorum. Belki gülünç ve eminim benimle birlikte asansöre binen stresli gazeteciler ve bölüm şefleri deli olduğumu düşünüyor. Ama ben sadece *Globe*'da ilk haberimi araştırmak için yeşil ışık almış yeni bir araştırmacı muhabirim. Ve muhtemelen biraz da deliyim.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve gülümsemem genişliyor. İlk fincanını içtiğinde saat sekiz buçuğu geçiyordu.

Yanılıyorsunuz. Aromalı krema daha iyi değil, daha kötü yapıyor ve aksini söyleyen herkesle savaşacağım.

Bulunduğum kattaki uzun koridorda yürürken cevabımı yazıyorum.

Audrey: Sana sadece bir buçuk pompa yapmanı söylemiştim. İki tane mi koydun? İki tane koyarsan mahvolur.

Carter: Sence yarım pompayı ölçmek için zamanım var mı?

Audrey: Bana mesaj atacak vaktin var, yani evet.

Touché.

Geçtiğimiz haftalarda, mesajlaşmalarımız geçici merhabalardan şakalaşma çılgınlığına dönüştü. Asla ciddi bir şey hakkında değil ve nadiren kendi hayatlarımız hakkında.

Ama neredeyse her konuda farklı görüşlerimiz var.

Açık arazideki masama oturuyorum ve bilgisayarım açılırken ona bir tane daha gönderiyorum.

Audrey: Biliyor musun, hala ne yaptığını bilmiyorum. Bu garip mi?

Sana söylemiştim. Kadınları kötü randevulardan kurtarırım.

Audrey: Hayır, bunun hobin olduğunu söylemiştin. Yalanlarını hatırlamakta pek iyi değilsin, değil mi?

Carter: Aslında bu süper kahramanların bir numaralı sorunu. Birden fazla kimliğe ayak uydurmakta zorlanmak. Bir sürü erken emekliliğe yol açıyor.

Telefonuma bakıp sırtıyorum. Asla söylemesini beklediğim şeyi söylemiyor. Her zaman farklı, beklenmedik bir şey düşünüyor, kahvemi alış şeklimi beğenmiyor, geçen hafta sonu buluşma yeri seçimime katılmıyor.

O kötü randevudan beri birbirimizi bir daha görmedik.

Ben de isteyip istemediğimi bilmiyorum. Bu, mesaj arkadaşlığımız, mükemmel. Tam da ihtiyacım olan şey.

Biri beni rutinimden çıkaracak. Maruz kalma terapisi.

"Mutlu görünüyorsun," diyor solumdan bir ses. "Fazla mutlu. Hangi hikâye üzerinde çalışman gerektiğini hatırlıyor musun?"

Declan'a doğru dönüyorum. O benim masa arkadaşım ve her zaman, *her zaman* haber odasına erken gelir. Yuvarlak gözlüklerini burnuna indirmiş, belli belirsiz onaylamayan bir kaşla bana bakıyor.

Declan da benim gibi kıdemsiz bir muhabir. İşe giderken deri bir çanta taşıyor ve dün kazak yelek giymişti. Sanırım o kendini 40'lı yılların gazetecisi olarak görüyor ama ben de bir gün Pulitzer kazanmayı umuyorum, yani Tanrı biliyor ya ikimizin de gazetecilik hayalleri var.

"Hatırlıyorum," diyorum ona. "Parçan nasıl?"

Gözlüklerini yukarı itiyor. "Harika. Öğle yemeğinden sonra kilise üyeleriyle görüşmeye gidiyorum."

"İsteğinizi kabul ettiler mi?"

Tereddüt ediyor ama sonra çenesini yukarı kaldırıyor. "Yapacaklar."

Onun kararlılığına gülümsüyorum ve e-posta gelen kutumu açmaya koyuluyorum. Güne genel yayın yönetmeninden ve yönetim ekibinden gelen tüm resmi notları okuyarak başlıyorum.

Bugünkü kısa. *New York Globe*'un Acture Capital tarafından satın alınmasından bahsediyor. Bu bir risk sermayesi şirketi. Duyuru güzel bir dille ifade edilmiş ama ben içime çöken bir umutsuzlukla okudum.

Yazılı basın birbiri ardına yatırımcı fonlara satılıyor ve en kötülerinin gazetelere nasıl davrandığını hepimiz biliyoruz. Çalışanları işten çıkarıyorlar, abonelik fiyatlarını artırıyorlar ve şirketi iflasa sürüklüyorlar.

Declan sabah okumamı yarıda kesti. "Booker dün yardım ettiğin Johnson makalesinin taslağını okudu."

"O mu yaptı?!"

Başını sallıyor ama halinden memnun görünüyor.

"Evet." "Onu okurken gördün mü?"

"Evet."

"Declan," diyorum, "lütfen. Nasıl görünüyordu?"

Sonunda pes etti ve omuz silkerek bana döndü. "İyi olduğunu söyledi."

"İyi," diye nefes alıyorum.

"Gerçekten mi?" "Evet."

Çok fazla gibi görünmeyebilir ama Booker'ın terminolojisinde iyi demek aslında *harika* demektir. Tara Booker araştırmacı gazetecilik editörü ve benim doğrudan patronum, ancak genellikle isimlerinin önünde *junior* olmayan muhabirlerle ilgileniyor.

"Kurbanın ailesinin ifadesini aldınız mı?" Declan soruyor. Başımı salladım. "Evet. Bugün yazacağım."

"İyi bir parça olmalı," diyor ve bu Declan'dan şu ana kadar gördüğüm en dostça davranış.

Bu da ne böyle? Doğum günüm mü?

Bir saatimi solo projeme ayırdım. Aylardır takip ettiğim bir hikaye, Queens'te kira fiyatlarının yükselmesi nedeniyle yasadışı olarak kapatılan bir bodega hakkında. Sahipleri konuyu mahkemeye taşımaya çalışmış, ancak doğru evraklara sahip olmadıklarından ve onlara yardımcı olacak bir avukat tutacak paraları olmadığından ilk engeli aşamamışlar. Yani onları çıkarmak isteyen inşaat şirketi paçayı kurtaracak.

Bu benim kanımı kaynatan türden bir Davut ve Calut hikayesi. Öğle yemeğine kadar çalışıyorum, kelimeler akıyor ve ne zaman bir

masama yaslanıyor.

"Audrey," diyor keskin, kadınsı bir ses. "Biraz ara ver."

Booker'a bakıyorum. Kollarını şeftali rengi bir bluzun üzerinde kavuşturmuş, bu renk koyu kahverengi tenini vurguluyor. Tecrübeli muhabirleri düzenli olarak şişleyen kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Tamam," diyorum. "Görüşmelerimin metnini daktilo eder etmez yazacağım."

"Şimdi biraz ara ver," diyor tartışmaya mahal vermeyen bir sesle. "Seninle konuşmam gerek."

"Oh." Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıyorum ve sandalyemde dönüyorum. "Haberler kötü," diyor. "Solo ritmin askıya alındı." "Ben... üzgünüm?"

Başını eğiyor ve sesi gergin çıkıyor. "Keşke aksini söyleyebilseydim ama bunlar yönetimden gelen yeni emirler. *Globe* satın alındı. Görünüşe göre tepeden gelen farklı bir melodi var."

"yeni okudum... ama kesinlikle sessiz bir sahip mi? Yönetim kurulunda oturan biri mi?"

"Hayır. Yönetim değişti. İki gün önce itibariyle yeni bir CEO'muz var."

Sandalyeme geri gömüldüm. Makalem kayboldu. Başka bir Goliath'a. "Neden makalemi kesmişler ki?"

"Sizi bilmiyorlar," diyor Booker. "Ancak yönetim bazı yapısal değişiklikleri hayata geçirirken tüm solo inisiyatif raporlamaları duraklatıldı."

Son iki kelimeyi dilinde ekşimiş gibi söylüyor. Gözlerinde sessiz bir panik var.

"Bu kötü," diye tahmin ediyorum.

"Olabilir," diye kabul ediyor ve beni endişelendiren her şeyden çok onun bu açık sözlülüğü. Booker her zaman tahtında oturan bir kraliçe gibi görünmüştür, haber merkezinde lejyonlarıyla birlikte bir komutan gibi haber atımlarını dağıtır.

İç çekiyor. "Her neyse, bir süre daha bir şey öğrenemeyeceğiz. Bütün departmanların kapatılacağından, büyük çaplı satın almalarından bahsediliyor ama henüz doğrulanmış bir şey yok."

"Tüm departmanlar," diye tekrarlıyorum. "Bunu yapamazlar herhalde?"

"Acture Capital çoğunluk hissesini satın aldı," diyor. "*Globe* ile istedikleri her şeyi yapabilirler."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama bakışları omzumun ötesinde bir noktaya kilitleniyor. Dönüp bakıyorum ve bir adamın elinde bir kutuyla koridorda yürüdüğünü görüyorum. Kenarından bir resim çerçevesi sarkıyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Kovulmuş.

"Kahretsin," diyor Booker. "Bu Phil, müzik muhabirimiz."

"Şimdiden insanları kovmaya mı başladılar?"

"Öyle görünüyor. Onlarca yıl burada çalıştı." Sesi çok uzaklardan geliyor gibi ve Phil'in kaybolduğu kapıya bakıyor. "Senin için başka bir işim var Audrey."

"Öyle mi?"

"Süslü bir şey değil ve size öyleymiş gibi davranmayacağım" diyor. Her zamanki gibi saçmalık yok. "Birinin şirket bülteni için yeni CEO ile röportaj yapması gerekiyor."

"Tüm sorumlu olan kişi," diyorum. "Değil mi?"

Ses tonu sert. "Evet. Görüşme emri bizzat yönetimden geliyor. CEO'yu personele tanıtmakla ilgili bir şey. Hiç şüphe yok ki bir tanıtım yazısı olacak, Audrey. Muhtemelen bir asistanla konuşacaksın. Önceden kaydedilmiş cevaplar bile alabilirsin."

Başımı sallıyorum. Tek başıma yazdığım makalenin aksine angarya bir iş, ama ben daha kıdemsiz bir muhabirim. Bunu yapacağım. Her şeyi yaparım, bana izin verecekleri her gazetecilik yazısını.

Ama bundan zevk almak

zorunda değilim.

"ilgileneceğim," diyorum.

"Güzel. Bana sizi on beşinci katta bekledikleri söylendi." "Şimdi mi?"

"Şimdi," diye tekrarlıyor acımasızca. Başını sallayıp uzaklaşıyor ve yeni yönetim hakkında söylediğinden çok daha fazla düşüncesi olduğu hissine kapılıyorum.

Phil'in gitmesine izin verdiler. Ne hakkında olduklarını bile bilmeden benim ve diğer pek çok makaleyi kestiler. Sadece çalışan güdümlü tüm girişimleri durdurdular.

Departmanlarda kesintiye gidilebilir. Bütün insan grupları, tıpkı Phil gibi.

Not defterimi aldım ve asansörlere doğru yöneldim. Övgü dolu bir yazı istiyor olabilirler ama yeni CEO'ya neler olup bittiğiyle ilgili en azından bir soru sormazsam namerdim. Kalbim göğsümde küt küt atarken on beşinci kata çıktım. Yapmaktan hoşlandığım şey bu. Zor sorular sormak, gerçek cevaplar almak. Ama aynı zamanda artık çalıştığım şirketin sahibi olan biriyle de yüz yüze geleceğim.

Bunun gerçekliği ortaya çıkıyor.

Tek bir yanlış kelimeyle masamdan eşyalarımı toplayıp giden kişi ben olabilirim. Gerçi henüz toplayacak pek bir şeyim yok. Ve eğer haber merkezinin içini boşaltmayı, *Globe*'u küçültmeyi planlıyorlarsa, kıdemsiz muhabirler listenin üst sıralarında yer almayacaktır. Tüm bunlar, hayalimdeki iş, kariyerimin başlangıcı, daha başlamadan bitebilir.

Avluda yumuşak dilli bir asistan tarafından karşılandım. Masasındaki isim etiketine göre adı Timothy ve yönetici resepsiyon görevlisi.

"Adım Audrey Ford," diyorum. "Şirketin bülteni için yeni CEO ile bir röportaj yapmak üzere buradayım."

"Ah, evet. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," diyor Timothy. "Bay Kingsley sizi içeride bekliyor."

Sözlerini sindirmem bir anımı aldı. CEO ile gerçekten yüz yüze geleceğim. Hızlı konuşan asistan yok, önceden kaydedilmiş cevaplar yok.

Not defterimi bir kalkan gibi tutuyorum ve kapalı kapıya doğru yürüyorum. Kapıyı iki kez çaldım, kendimi tanıttım.

"Audrey Ford burada, Araştırmacı'dan, röportaj için!" "İçeri gelin," diye sesleniyor bir ses.

Ağır kapıyı iterek açıyorum ve ışıkla dolu bir ofise giriyorum. Sanırım en iyi ofis CEO'. *Ne kadar tipik.*

Sonra cam masanın arkasında kimin oturduğunu fark ettim.

Kumral saçlar kare bir alnın üzerinde geriye itilmiş. Her zaman cazibeli görünen bir ağız, köşede saklanan bir gülümseme. Ve benimkilere kilitlenen tanıdık alaca gözler.

"Carter?" Ben soruyorum.

OceanofPDF.com

DÖRT

Carter

Audrey ofisimin kapısında duruyor, bir not defterini zırh gibi göğsüne bastırıyor. Üç hafta önce karanlık bir barda nefes nefese kaldığı o geceden farklı görünüyor.

Koyu kahverengi buklelerini geriye doğru at kuyruğu yapmış ve giydiği elbise çoktan gitmiş. Onun yerinde pantolon ve bluz giymiş, profesyonel, dikkati tamamen bana odaklanmış bir kadın var.

Gözleri kocaman. "Carter?"

"Audrey?" Ayağa kalktım. "Burada ne yapıyorsun?" "Burada çalışıyorum."

"Burada mı? *Globe*'da mı?"

"Evet," diyor. Sonra asistanım duyabilirmiş gibi koridora bakıyor. Kapıyı iterek kapatıyor. "Size gazeteci olduğumu söylemiştim!"

"Burada çalışacağını hiç düşünmemiştim," diyorum. "Aslında iki hafta önce başladım."

Bu beni gülümsetti. "Bu yüzden seni şirket bülteni için benimle röportaj yapmaya gönderiyorlar."

Sanki onu kırmışım gibi kaşlarını çatı. Sanki mesajlaşırken birbirimize çok daha kötü yumruklar gibi.

"Siz CEO'sunuz," diyor, sesi gergin. "Acture Capital için mi çalışıyorsunuz?"

"Ortak sahiplerden biriyim, evet," diyorum. "*Globe*'u birkaç hafta önce satın aldık, ancak görüşmeler bir yılı aşkın süredir devam ediyordu."

Masamın karşısındaki sandalyeye oturuyor ve gösterişli bir şekilde defterini açıyor. Tekrar . Yüzüne kazınmış kızgınlığa rağmen

Yüzü, barda yaptığı makyaj olmadan daha da parlıyor. Burnunun üzerinde bir tutam çil dans ediyor.

Annemin söylemeyi sevdiği eski bir söz beynimde yanıp sönüyor. *Cazibe değil, hak ettiğin türden bir kadın.*

"Ee," diyor Audrey, kalemını eline alarak. "*Globe*'u satın almak istemenize ne sebep oldu?" Sonra, ben cevap veremedim, kalemını tekrar yere bırakıyor. "Nasıl olur da benim çalıştığım şirketin yeni patronu olursun? Bu konu nasıl olur da mesajda *hiç geçmez*?"

"İşlerimiz hakkında hiç konuşmadık."

"Yapmalıydık," diyor. "Buna inanamıyorum."

Güldüğümü gizlemek için elimin tersiyle ağzımı kapatıyorum. ki bundan etkilenmemiş. Garip bir şekilde, bu alaycı, komik, zeki muamma kadını daha da çok sevmeme neden oluyor.

Birçok kadın yaptığım işten hoşlanıyor. Asla ne içerdiği için değil ve asla ayrıntıları duymak istemiyorlar, ancak SparkNotes versiyonundan etkilenmiş görünüyorlar.

Ağzımı açıyorum ama sinirli bir iç çekişle araya giriyor. "Sanırım bu artık senden tavsiye isteyemeyeceğim anlamına geliyor."

"Tabii ki ," diyorum. "Cuma günkü randevun için heyecanlı mısın?"

"Seninle bu konuda konuşamam, sen benim patronumsun! Muhtemelen patronumun patronunun patronusun. Bu yanlış olur."

"Biz aynı insanlarız."

"Hayır, gerçekten değiliz," diyor ve not defterini tekrar açıyor. Bu sefer açık tutmaya kararlı gibi görünüyor çünkü notlar almaya başlıyor.

"Henüz bir şey söylemedim," diyorum.

"Çok şey söyledin," diye mırıldanıyor. Bu sefer gülümsememi saklamaya çalışmıyorum.

"Hangi soruları hazırladınız?"

"Yok," diyor. "Görevi alır almaz gitmem söylendi ve muhtemelen önceden hazırlanmış konuşma noktaları olacaktı."

Teknik olarak var. Masamda önümde duruyorlar, genel yayın yönetmeni Wesley'in bana verdiği bir dizi madde. Liderliğimin şirket morali için iyi olacağını düşündüğü yönleri.

Kağıda bakmıyorum.

"Röportajı senin yapman daha iyi olur," diyorum. "Gazeteci olan sensin, değil mi?"

Bana kızgınlıkla karışık bir bakış fırlattı. Demek ki bana mesaj atmaya devam edemediği için kızgın, yoksa bu şekilde tepki vermezdi. Garip bir şekilde, bu beni memnun ediyor. Onunla konuşmak günümün en önemli anlarından biri haline gelmişti.

Tuhaf ve beklenmedik, elbette. Zaman zaman dikkat dağıtıcı bir iş.

Ama yıllardır bir kadınla yaşamadığım şekilde eğleneliydi. Beklentisiz ve gösterişsiz bir eğlence.

"Peki," diyor Audrey. "O zaman ilk sorumu tekrarlayayım. *Globe*'u neden satın almak istediniz?"

Sandalyede arkama yaslanıyorum. İstedğim tek şey onu kızdırmaya devam etmek olsa bile, ona dürüst ve profesyonel bir cevap vermem gerekecek. "Acture Capital yıllardır medya alanında bir fırsat arıyordu. The *Globe* tam da bu iş için biçilmiş kaftandı. Güçlü bir geçmişi, sağlam bir insan sermayesi ve beklentileri olan bir gazete. Ayrıca Acture'ın değiştirilebileceğini düşündüğü alanlarda da zorlanıyordu."

Audrey başını sallıyor, başı not defterinin üzerine eğilmiş. "Acture Capital ya da siz daha önce medya sektörüyle çalıştınız mı?"

Hangi soruları sorması gerektiğini biliyor. "Bu bizim için yeni bir girişim," diye itiraf ediyorum, "ancak ortaklarım ve ben, getirdiğimiz bilgi ve sermayenin bu görev için yeterli olduğundan eminiz."

"Doğru," diye mırıldanıyor Audrey, kalemi çalışıyor. "*Globe*'un CEO'lduğuna neden siz seçildiniz? Madem ortaklarınız var?"

Ellerimi cam masanın kenarına koydum. "Sektörle ilgileniyorum. Korunmaya ve kollanmaya değer."

Audrey not defterinden başını kaldırıyor. Bakışlarında tereddüt görerek onunla buluşuyorum. "Buna inanıyor musun?" diye soruyor.

"İstiyorum."

"Yani sadece kâr etmek için burada değilsiniz?"

"İyi bir gazeteci karşısındakini nasıl rahatlatacağını bilir," diyorum sırtarak. "Şu anda biraz saldırıya uğramış hissediyorum."

"Saldırıya uğradım," diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Hiç de saldırıya uğramış gibi hissetmiyorsun."

"Dürüstçe mi? Kâr etmek istiyorum," diyorum. "Tabii ki Acture Capital bunu istiyor. Aslında *Globe* da öyle. Bu bülteni okuyabilecek çalışanlar için bu bir sır değil. Bunu oraya koymaktan çekinmeyin."

"Ama departmanları kesiyorsunuz," diyor. "Öyle değil mi?"

Durakladım. "Bunu nereden
duydun?" "İş arkadaşlarım
konuşuyor."

"Hiçbir karar alınmadı," diyorum.

"Ama insanları kovuyorsunuz," diye meydan okuyor Audrey. Gözleri
benimkilerin üzerinde parlıyor. "Az önce müzik bölümünden Phil'i gördüm."
Ah.

Burada zor bir durumdayız. Kararımı açıklayabilirim, ancak çalışan
sayısının yüzlerle ifade edildiği bir şirkette patlatılma ihtimali varsa bunu
yapmayacağım.

"Zor kararlar alındı," diyorum. "Gelecekte daha fazlasının yapılması
gerekecek. Yine de Acture, *Globe*'u yok etmek için burada değil. Onu
parçalara ayırmıyoruz. Parça parça satmak gibi bir planımız yok. Nihai
amacımız *Globe*'u daha ince, daha verimli ve sürekli değişen medya ortamıyla
başla çıkabilecek donanımına sahip hale getirmek. Röportajda bunu da
belirtmenizi istiyorum."

Görevini yerine getirerek not . "Bu Acture'un çok yaptığı bir şey mi?
Şirketleri satın aldığınızda?"

"Onları daha iyi hale
getirmek mi? Evet."

Bana attığı bakıştan hiç etkilenmedim. "İşten çıkarmalar."

"Gerekirse, evet," diyorum dürüstçe. "Bu bizim hoşlandığımız bir süreç
değil, ancak kuruluşlar genellikle önceki devirlerin, projelerin, yeniden
yapılanmaların kalıntılarına sahiptir. Bunlar çoğu zaman bir şirketin potansiyel
büyümesini engelleyebilir."

Audrey başını eğiyor. "Biliyor muydun? O barda tanıştığımızda?"

"Neyi biliyor muydum?"

"O gün bir röportaj için *Globe*'a gittiğimi mi?"

Bu sefer gülümsememi saklayamıyorum. "Bu şirketin işe aldığı her kişiyi
şahsen incelediğimi mi sanıyorsunuz? Çünkü sizi temin ederim ki öyle bir
zamanım yok."

Daha önce şakayla karışık ona gönderdiğim mesajın yankısını taşıyor,
kahveyi denedikten sonra, onun beni zorladığı şekilde, en iyisi olduğunu
söylemişim. Ama değildi. Pek çok şeyde olduğu gibi, anlaşılamıyorduk.

O da duymuş olmalı, çünkü yanaklarının rengi kızarıyor. "Doğru. Tabii ki
bilmiyorsun."

"et," dedim. "Bülten için bana başka bir şey sorun."

Gözleri benimkilerle buluştu. Telaşlanmış, meydan okumuş, sinirlenmiş.
Ve ilgisini çekti. Her ne kadar mesafeli davranmaya çalışsa da, tıpkı barda
yanımda durduğu gibi ilgileniyordu.

Bir sonraki söyleyeceği şeyin beni şaşırtacağını biliyorum. Her zaman şaşırtır. "Çıkış stratejin nedir?" diye soruyor.

İki kaşım da havaya kalktı. "Şirketi daha yeni satın aldık. Yakın zamanda satmayı düşünmüyoruz."

"Ama bir gün olacak," diyor. "Eğer doğru anladıysam, risk sermayesi şirketlerinin stratejisi budur, Bay Kingsley."

"Bay Kingsley?"

"Profesyonel olmalıyız," diyor.

"Yapmalıyız," diye kabul ediyorum. "Kahve zevkinizin berbatlığı konusunda İK'ya resmi bir şikayette bulunacağım."

Gözleri parlıyor. "Bir *buçuk* pompa kullanmalıydın. Ama saptırma. Çıkış stratejin nedir?"

"Bu gerçekten o küçük kâğıdınızdaki bir soru mu?" "Bay Kingsley," diye uyarır.

"Gazeteci olmak için gereken dayanıklılığa sahipsin," diye mırıldanıyorum ama sandalyemde arkama yaslanıp sorusunu değerlendiriyorum. Adil bir soru. Belki de henüz dünyaya duyurmak istediğim bir şey değil. "Bir tane var," diyorum. "Acture'ın, dizginleri bırakmayı düşünmeden önce *Globe*'u gelişen, tek duraklı bir haber kaynağı, ünlü bir geçmişe sahip olduğu kadar sağlam bir geleceği olan bir yer olarak görmeye kararlı olduğunu söylemek yeterli."

"Kârınızdan para kazanmak," diye tercüme ediyor.

"Doğru mu?" Ona gülümsüyorum. Buna cevap veremeyeceğimi biliyor.

İsteksizce iç geçiriyor ve not defterine bakıyor. "Bu röportaj pek bir şey içermiyor."

"Sorun değil," diyorum. "Şu anda iş arkadaşlarınızın aradığı şey bu değil."

Kalemini not defterine vuruyor. "Güvence ve bilgi istiyorlar ve ben henüz ikisine de sahip değilim."

"Evet, var," diye düzeltiyorum onu. "Belki senin istediğin şekilde değil.

Ama onlara en tepede vizyonu ve planı olan birinin olduğunu söyleyebilirsiniz. Kovulan insanları duyduktan sonra gergin olacaklardır."

Audrey yazarken duraklıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. Onun gözlerinde ne olduğunu çözemiyorum. "Vay canına," diyor. "Gerçekten bunu demek istedin, değil mi?"

"Evet. Neden ki?"

Başını sallayıp yazmaya devam ediyor ve parmaklarını cam masaya sinirle vuruyor. Bu benim için standart bir cevap olmuştu.

"Bu kadar başarılı olmak için gençsin," diyor, başı hâlâ öne eğik. "Sadece otuz iki yaşında ve bu şirketin CEO'su."

"Hatırladın mı?"

"Yalan değilse tabii," diyor. "Hepsini takip edemezsin."

Daha önceki mesajlaşmamıza yapılan gönderme beni gülümsetmiyor. Bunu kaybetmek istemiyorum. Ona karşı gülünç olmak, onu güldürmek için tasarlanmış mesajlar göndermek...

"Yalan değildi," diyorum. "Ve sen yirmi altı yaşındasın."

"Dört ay içinde," diye ekliyor. "Ama bunun bu röportajla bir ilgisi yok."

"Benim yaşım mı?"

"Elbette. Acture Capital'in otuz iki yaşındaki ortağı ve *Globe*'un yeni atanan CEO'su Carter Kingsley'i tüm çalışanlarınızla tanıştıyorum. Çok azının sizin yüzünüzü gördüğünü söylemeliyim."

"Henüz herkesi toplantıya çağırmadım," diye itiraf ediyorum, bir elimi çenemde. "Ama yapacağım."

Audrey dudaklarını büzüyor. Bugün dudak parlaticısı sürmemiş, görüyorum, doğal ve yumuşak görünen sıcak, koyu bir pembe. "Çalışanlarınız için erişilebilir olacak mısınız?"

"Erişilebilir mi?"

"Değişikliklerin uygulanma biçimiyle ilgili soruları, endişeleri ya da... şikayetleri olanlar varsa. Nereye gitmeliler?"

"Bana ya da Wesley'e e-posta gönderebilirler, biz de sorularını yanıtlamak için elimizden geleni yaparız."

Audrey yine not defterine bakıyor. Muhtemelen elindekileri gözden geçiriyor ama kağındaki hafif kırıskılığa bakılırsa mutlu değil. "Gelecek planlarınız hakkında sizden gerçek bir yanıt alma olasılığım nedir? Bundan sonra ne uygulayacaksınız?"

"Sıfır," diyorum.

"Şüphelendiğim gibi." Oturduğu yerden kalktı ve bir eliyle pantolonunu düzeltti. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler Bay Kingsley."

"Ne zaman istersen, Audrey."

Duraklıyor, elini sandalyenin arkasına koyuyor. "Bayan

Ford." "Bayan Ford," diye tekrarlıyorum.

"Röportaj biter bitmez asistanınızla birlikte kopyasını size göndereceğim," diyor. Gözleri benim üzerimde değil, masamın üzerindeki isim levhasında. *Carter Kingsley, CEO, The New York Globe*. Wesley'in

Geldiğimde benim için yapılmıştı. Bir yalakanın verdiği abartılı bir hediye idi ve ben bunu biliyordum. Şimdi keşke onu buraya koymasaydım diyorum. Her nasılsa, o bakarken o kadar da ironik görünmüyordu.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bundan memnun kalacağıma eminim."

Audrey arkasını dönmeden önce kapıya giden yolu yarılamıştı. Gözleri bu kez meydan okumuyor. Tereddütlü.

"Evet?"

"Bu benim işimi hiçbir şekilde etkilemeyecek," diyor. "Etkileyecek mi?"

Bu soru karşısında içimden bir şeyler koptu. Tabii ki merak ederdi. Ve böylece, biriyle yaşadığım en normal etkileşim, en sıradan, karşılıksız sohbet sonsuza dek yok oldu. Tabuttaki çivi.

Eski sevgililerimle aynı şeyleri beklemiyor olabilir ama bir şeyler beklediği kesin. Sadece gurur verici değil.

"Hayır," diyorum. "Olmayacak. Bu konuda endişelenmene hiç gerek yok."

Bir iç çeker. "Peki. Tamam, o zaman... teşekkür ederim. Bayım. Kingsley."

"Hayır, teşekkür ederim... Bayan Ford."

Çocuk dilimin ucundaydı. Ona yakıştığından değil, ona ilk kez takılırken böyle seslendiğim zamanı anımsattığı için. Nefret etmişti. O zamandan beri mesajlaşırken bolca kullandım.

Audrey bana son bir kez başını salladı ve kapıyı arkasından kapattı. Beni çok büyük, çok aydınlık ofiste yalnız bırakıyor. Üzerinde adımın yazılı olduğu altın plakete uzanıyorum ve onu masamın alt çekmecesine itiyorum.

Masamın üzerindeki telefon yanıp sönüyor ve ben de tuşa basıyorum. "Evet?" "Colt Whittaker sizi arıyor efendim."

Onu içeri göndereyim mi?"

Gözlerimi kapatıyorum. Kovmam gereken bir kişi daha var ve her seferinde bundan nefret ediyorum. Ama bu kararı verip sonra da benim yerime öldürmesi için başka birini gönderirsem lanetleneceğim. Bu işte öğrendiğim bir şey varsa o da dürüstlüğün önemli olduğudur.

Babam bana bunu öğretti, çünkü kendisi de hiçbir şeye sahip değildi.

"İçeri gönderin," dedim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BEŞ

Audrey

Küçük dairemde ve su sızdıran lavabodan çıkıyorum - Yaşlı Pierce tesisatçı çağırmamıştı. Postanedeki eski arkadaşlarından birini aramış, o da gelip geçici bir tamirat yapmıştı.

Aslında o kadar geçiciydi ki sadece iki gün sürdü.

Yine posta almış, ama görünüşe bakılırsa sadece kuponlar. Onları kapısının altından itip metroya doğru koşuyorum.

Telefonum bu hafta ölü gibiydi. Ofisinde yaşanan olaydan beri Carter'dan tek bir mesaj gelmedi ve ben de ona ulaşamadım. O yol kapandı.

Şaka yaptığım adamın dün stajyer programının üç üyesini kapı dışarı eden kişi olduğuna inanamıyorum. Bu karar, tüm haber merkezine aşırı tepki göstermemelerini söyleyen Booker da dahil olmak üzere herkesi şaşırtmıştı. Ama ağzını öyle bir kapatmıştı ki, onun da hepimiz kadar gergin olduğunu düşündüm.

Bu *Globe* için sonun başlangıcı mı?

Declan sıradakinin kendisi olabileceğinden şüpheleniyormuş gibi bütün hafta yıprandı. Ama bir yıldır orada çalışıyor ve iş unvanında hala kıdemsiz yazıyor olsa da, ondan daha kıdemsiz muhabirler var.

Mesela benim gibi.

Tüm bunların içinde acı verici bir zafer var. Carter gerçekten de ilk bakışta düşündüğüm gibi kaypak, takım elbiseli, kâr peşinde koşan bir iş adamıymış. Şimdi onu kendi halinde gördüğümde, bana yıllar önce babamı dolandıran adamı fazlasıyla hatırlatıyor. O dolandırıcı da cilalı takım elbiseler giymiş, büyüleyici gülümsemeler takınmış, ana dilinde çift dilli konuşmuştu. Ve babama boş üniversite ve emeklilik fonları ve kırılmış bir gurur bırakmıştı.

Ben ofise girdiğimde Booker çoktan haber notlarını dağıtmaya başlamıştı. Ama bunu her zamankinden daha erken yapıyor.

" oluyor?" Declan'a fısıldıyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldar. "Ama tüm üst düzey yetkililer bugün gergin." Onun endişeli bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. Bu bizim son günümüz mü?

Globe mu?

Saat on biri çeyrek geçe, duyuru bir e-posta bloğu aracılığıyla geldiğinde ayakkabı düşer.

On beş dakika içinde tüm ekip toplantısı var.

Haber ofiste bir anda yayılır. İnsanlar spekülasyon içinde birbirlerine dönerken, diğerleri masalarında hayaletimsi bir beyaza bürünüyor. Bundan nefret ediyorum. Bunun ne anlama geldiğinden, neye benzediğinden ve en çok da bu durumdaki Golyat'ın tanıdığım biri olmasından *nefret* ediyorum.

Gerçi onu tanımıyorum, değil mi?

Globe'un tüm personelini barındırabilecek büyüklükte tek bir yer var, o da haber odası ve ona eşlik eden ses sahnesi. Burası, röportajların web sitemize girmeden önce stüdyo ortamında gerçekleştirildiği yer.

Şu an boş.

Önce Wesley geldi. Genel yayın yönetmeni olarak Carter'ın sağ kolu. Declan yanımda, "Şunun gülümsemesine bakın," diye mırıldanıyor. Wesley hakkında birkaç kez duyduğum türden bir yorum bu. İnsanlar ona güvenmiyor gibi görünüyor.

Carter onu odaya kadar takip eder ve sohbet sakinleşir.

Her zamanki gibi görünüyor. Cilalı takım elbise, kravatsız, saçları arkaya taranmış. Ama bu kez ağzının kenarında gizlenen bir gülümseme yok.

Endişeli grubun önünde durur. "Herkes merhaba. Bu toplantıya zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Sanırım *başka seçeneğimiz yoktu*.

"Son birkaç hafta içinde *Globe*'da önemli değişiklikler yapıldığının farkındayım. Hepinizin bilmesini isterim ki, daha fazla değişiklik olacak olsa da, ben ve tüm yönetici ekibimiz, aldığımız kararlar konusunda her zaman açık ve net olmaya gayret edeceğiz."

Kısa süreli sessizlikte tüm oda nefesini tutar.

"Ne yazık ki bugün sizleri buraya çağırmamın nedeni, bazı çalışanlarımıza işten çıkarma teklifinde bulunmak zorunda olmamız. *Globe*'un iki departmanı

ay sonuna kadar sona erecek. Seçilmiş birkaç çalışandan başka görevlerde kalmaları istenecektir."

Odadaki dalgalanma anlıktır. Carter elini kaldırarak mırıldanmaları önledi. "Editoryal ve tirajı etkiliyor."

Odaya göz gezdiriyorum. Henüz herkesin adını bilmesem de, ilgili departmanlardan birkaçıyla tanıştım. Çok büyükler. Eminim sadece yeniden yapılanıyordur? Mona'yı başını ellerinin arasına almış, gözlerini kapatarak otururken görüyorum. İlk günümde bana çok iyi davranmıştı.

Göğsümde bir şeyler çarpıyor.

Kariyerlerini mahvediyor.

"Bunun zor bir haber olduğunu anlıyorum," diyor Carter. Gözlerim ona odaklanıyor. Ciddi çizgilerle belirlenmiş yüzünde artık nezaket ya da şakacılık yok. Bu onu olduğundan daha yaşlı gösteriyor.

En azından bundan zevk alıyor görünmüyor.

"Bu kararların alınması uzun zaman aldı ve hafife alınmadı. İlgili departman müdürleri kıdem tazminatı ve lojistik konularında irtibat noktalarınız olacak. Hepinize teşekkür ederim ve başka sorunuz yoksa, gününüze devam etmenize izin vereceğim."

Bize doğru başını salladı ve döndü. Gidiyor mu?

Başka sorunuz yoksa, demişti. Ama başka sorumuz olup olmadığını sormadı.

Elimi kaldırıyorum.

Etrafımdaki insanlar bakmak için dönüyor ama ben kalbim göğsümde çarparak onu yukarıda tutuyorum. Başka kimse ona meydan okumayacaksa, ben okuyacağım.

Wesley beni fark etti. "Bay Kingsley?" dedi.

Carter kalabalığa dönüyor, gözleri arıyor. Benim üzerimde durduklarında gözleri genişliyor. Çok küçüktü ama oradaydı, onaylanmıştı. "Evet?"

"Bu kararın kolay alınmadığını söylemiştiniz," diyorum, sesim odanın diğer ucuna taşıyor. "Bu kararın neden alındığını açıklayacak mısınız? Ve neden bu iki departman?"

Gözleri benimkilerden ayrılıyor, cevap almak için ona yönelen insan kalabalığını dolaşıyor. Hava yoğun. "Çoğunuzun bildiği gibi *Globe* yıllardır mücadele ediyor. Yazılı basının çehresi değişiyor ve biz de onunla birlikte değişmek zorundayız. Etkilenen bölümler kendi başlarına önemli olsalar da, kesintiler gerekli ve hesap yaptıktan sonra... bu bölümler yeterli değil."

Bakışları benimkine dönüyor. Sonunda içinde bir meydan okuma var. *Bu yeterince iyi miydi?*

"Daha fazla kesinti olacak mı?" diye soruyorum. Adrenalin derimin altında hipnotik bir vuruş gibi, beni buradaki tehlike konusunda uyarıyor. Ama kelimeler titremeden çıkıyor.

Carter başını sallar. "Bunu size söyleyemem, Bayan...?"

Bunu biliyor, bu yüzden benim iyiliğim için rol yapmak zorunda. "Ford," diyorum.

"Bayan Ford," diye yankılanıyor, gözleri parlıyor. Sanki bundan zevk alıyormuş gibi. "Daha fazla açıklık isteğinizi anlıyorum ama sizi temin ederim ki daha fazla bilgi edinir edinmez sizinle paylaşacağım. Bugünlük bu kadar."

Ses tonuna bakılırsa bu sefer ciddi.

İnsanlar dağılır. Sessiz konuşmalar, mırıltılı ağıtlar var. Bir kişiyi tuvalete doğru koşarken izliyorum, adımları aceleyle atıyor ve elini gözlerine bastırıyor.

Bu bir katliam.

Şaşkın bir halde ana koridorda dolaşıyorum. İnsanların işleri, bir kalp atışında gitti. Aynen öyle. İnsanlar etrafımda dolanıyor, farklı yönlere gidiyorlar ama ben sadece duvara yaslanıyorum. Carter'la vakit geçirmiştım. Onunla gülmüştüm. Şimdi anılar kirli geliyor. Lekelenmiş.

Belki aşırı tepki veriyorum ama tek görebildiğim başını ellerinin arasına almış Mona. Orada ne kadar durduğumu bilmiyorum.

"Merhaba."

Bu Carter. Duvarı itip etrafa bakıyorum ama insanlar etrafta . Bu odadan kaçmışlar. Daha çok ondan kaçmışlar.

"Bülten için hazırladığınız röportajı okudum. İyi iş çıkarmışsınız" diyor.

Ağzının kenarındaki gülümseme geri geldi. Sanki insanların hayatını mahvetmemiş gibi.

"Bana patronluk taslama," dedim. "O bir şişirme ."

"Evet," dedi. "Ama iyi yazılmış bir yazıydı."

Ona dönüyorum ve bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. "Bütün o insanların işleri vardı. Geçim kaynakları. Hepsi bir anda yok oldu."

Gülümsemesi kaybolur.

"Farkındayım." "Farkında mısın?"

"Evet. Öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Başımı salladım. "Bu gazeteyi döndürmeye çalışmıyorsun bile, değil mi? Sen sadece yağı kesmekle ilgileniyorsun. Kanını kurutmak, tıpkı

diğer akbaba hedge fonları. Ülkenin dört bir yanındaki gazetelere ne olduğunu hepimiz biliyoruz."

Carter bir kaşını kaldırıyor ama şaşkın ifadesinin altında sıkılmış çenesini görüyorum. Görüldüğü kadar soğukkanlı olmaması bana küçük bir zafer hissi veriyor. "Bu çevirdiğim ilk şirket değil."

"Kestiğiniz ilk departmanlar da değil," diyorum. "Hayır ve sonuncusu da olmayacak" diyor.

Ben ona dik dik bakıyorum. O da bana bakıyor.

"Bu şekilde konuşmamalıyız," diyorum arkama bakarak. Ama kimseyi göremiyorum.

"Bülten için benimle röportaj yaptınız. Arkadaşça davranmamızda hiçbir sakınca yok."

Dostça, sanırım. *Globe* haber merkezinin önünde bu adamla dostça görünemem, o insanların işlerini kesmeye devam ederken olmaz. Ve aramızdaki şakacı dostluğun devam etmesini mi istiyor? Bu imkansız.

Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım. Dönüp onu orada, duvara yaslanmış halde bıraktım ve arkama bakmadım.

O gece geç saatlerde, *The Reporter*'ın son aylık sayısıyla yatağıma henüz girmişken, telefonum bir mesajla titriyor.

Bu ondan.

Toplantı sırasında bana karşı duruşunu takdir ettim. İyi işti evlat.

Audrey: Mesajlaşmamalıyız.

Carter: Değişen bir şey yok.

Mesajına baktım. Farklı olmalarını dilesem bile daha yanlış olamayacak iki küçük kelime. Carter'ın gülümsemesini ve başını ellerinin arasına almış Mona'yı hayal ediyorum.

Audrey: Her şey değişti.

OceanofPDF.com

ALTI

Audrey

Aradan üç gün geçti ve bölümümdeki insanlar hâlâ sorularımın peşini bırakmıyor. Booker daha sonra "Ateş püskürüyor," diye yorum yaptı, hatta sırtımı sıvazlayacak kadar ileri gitti.

Declan masasından bana kısa ve onaylayıcı bir baş selamı vermişti. Declan'da *iyi iş* anlamına geliyor olmalı.

Cesaretim, Booker'ın Araştırma ekibinin haber merkezi toplantısında şaka konusu olacak kadar ileri gitti. Tüm hikaye başlıklarını dağıttı ve kısa bir aradan sonra Raymond adında bir adam sesini yükseltti.

"Audrey'nin sormak istediği bir şey yok mu?"

İnsanlar gülmüştü ve ben de ayağa kalkıp eğilir gibi yaparak bunu kabul etmiştim. Ama bu hak edilmiş bir şey değildi. Elbette bir risk almıştım ve Wesley daha önce koridorda yanından geçerken bana gözlerinde ölümle bakmıştı. Ama içimden bir ses Carter'ın bu yüzden beni kovmakta tereddüt edeceğini söylüyordu.

"Sıkıldın mı?" Declan bilgisayar ekranının arkasından bana soruyor. "Sıkıldığımı biliyorum."

İç çekiyorum. "Evet ama olumlu tarafını görmeye çalışıyorum." "Neyi?"

"Kurgu becerilerimizi mükemmelleştiriyoruz."

Cevap vermiyor, bu da benim gümüş kaplama becerilerim hakkında ne kadar kötü düşündüğünü gösteriyor.

Tek başımıza yürüttüğümüz tüm projeler askıya alındığından beri tek görevimiz araştırma yapmak ve iş unvanlarında *junior* olmayan muhabirler için yazıya dökmek. Bu da çok az özgün düşünme ama çok fazla hassas çalışma anlamına geliyor.

Yine de umursamadığımı fark ediyorum. On yıllardır haberciliğin ön saflarında yer alan, dünya çapında otoriteye düzenli olarak meydan okuyan son teknoloji bir gazetedeyim. Bölümümdeki Pulitzer ödüllü bazı gazeteciler için araştırma yapmaktan daha kötüsünü de yapabilirim.

Öğleden hemen önce telefonuma bir mesaj geliyor. İsmi görür görmez ekranı başka yöne çeviriyorum.

Gazete için planlarımı açıklamamı ister misiniz? Benimle 23 Northbourne'da öğle yemeği yiyin, size anlatayım. Kayıt dışı.

Mesajı üç kez okudum. Ciddi mi, yoksa benimle dalga mı geçiyor? Yeni CEO olduğunu öğrenmeden önce gönderdiği bir mesaja benziyor. *Kayıt dışı* kısmı bana işimle ilgili şaka yaptığını düşündürüyor, araştırmacı gazeteci falan.

Ama eğer ciddiye.

Bu gerçek bir araştırma işi olurdu. Biriyle konuşmak, anlattıklarını öğrenmek, bilgi için baskı yapmak. Gizli bir nedeni olan birini tahmin ettiğinden daha fazlasını paylaşması için cezbetmek.

Audrey: Ciddi misin?

Çok ciddiylim. Sevgili kahve kremalarınızın üzerine yemin ederim.

Audrey: Orada olacağım. Saat birde mi?

Kulağa hoş geliyor.

Sanki bir şekilde görmüş olabilirmiş gibi tüvit ceketli Declan'a bakıyorum. Ama o bana değil monitöre odaklanmıştı.

Carter'ın seçtiği öğle yemeği mekânı hiç de hayal ettiğim gibi görünmüyor. Restoran bile sayılmazdı ve dışarıdaki neon tabelasıyla yıkılmaya hazır görünüyordu. Bayat bira ve patates kızartması kokusu eşliğinde içeri giriyorum. Burası bir bar, restoranın yarısını kaplayan bir tezgah ve duvarları kaplayan eski gazeteler var. Yaşlılıktan sararmış görünüyorlar.

"Audrey," diye sesleniyor Carter. Arkada bir masada oturuyor, önünde vinil bir menü yayılmış.

Karşısına oturuyorum. "Burası... ilginç bir yer."

Menüsüne bakıyor. "Öyle. New Yorklu gazeteciler yıllardır burayı sık sık ziyaret eder."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Büyüleyici bir geçmişi var, biliyorsunuz. Gizli buluşmalar ve kayıt dışı konuşmalar." Etrafına bakınıyor, saat beş gölgesi altında çenesi keskin. "Kongre üyeleri ve senatörlerle ilgili skandallar, sızdırılan bir seks kaseti, telefon dolandırıcılığı. Hepsi burada yaşandı. Aslında burası hakkında bir kitap var."

"Var mı?"

"Evet," diyor. "Yaklaşık on yıl önce çıktı. Hiçbir zaman büyük bir başarı elde edemedi - niş bir konu. Size bir kopyasını gönderirim."

"Doğru... teşekkürler. Bana gösterdiğin için de teşekkürler." Defterimin kenarıyla oynuyorum. "Neden benimle buluşmak istedin?"

"Sana söyledim," diyor. "Sana *Globe* için gerçek planlarımı anlatmak istiyorum." "Koşulsuz şartsız mı?" Not defterimi açıyorum.

Uzanıp büyük bir elini kapağın üzerine koyuyor ve sıkıca kapatıyor. "Bağlanmak yok, ama bu kayıt dışı."

"O zaman neden bana söylüyorsun?"

Ağır bakışları bana zaten bilmem gerektiğini söylüyor. Bir an sonra her şey yerine oturuyor. Bir sebepten ötürü hâlâ arkadaş olmamızı istiyor. "Audrey," diyor ve sesi alçak. "Beni yargılamadan önce dinle."

Defterimi masanın en ucuna itiyorum ve kalemimi üzerine koyuyorum. Ulaşılamaz durumdalar. "Kayıt dışı," diye kabul ediyorum. "Dinleyeceğim."

Kabinde arkasına yaslanır. "Bana geçen gün kovduğum insanların hepsinin işi olduğunu düşünüp düşünmediğimi sordunuz. Geçim kaynakları. *Globe*'un zirve noktası olduğu kariyerleri."

"Yaptım, evet."

"Vardı. Gazetede işten çıkardığım her bir kişi iyi düşünülmüş bir karardı. Size söz veriyorum. Ama," diyor kaşlarını kaldırarak, "*Globe* bıçak sırtında dans ediyor. Bazı bölüm başkanları durumun ne kadar kötü olduğunu biliyor ama hepsi değil."

"Bıçak sırtı," diye tekrarlıyorum. "Ülkenin en büyük gazetelerinden biri. Hatta dünyanın. İyi bir araştırmacı gazetecilik bir ülkenin belkemiğidir. Özgür ve bağımsız bir basın dördüncü kuvvettir." Sesimin tutkulu çıkmaya başladığını fark edebiliyorum ve başımı sallıyorum. "Dolar ve sentten çok daha değerli."

Carter eğlenmiş görünüyor. "Evet," diyor. "Özgür basın anahtar kelime. Ama *Globe* şu anda ayakta kalabilmek için her sayısında reklamverenlere borçlu."

Kaşlarımı çattım. "Çok fazla reklam olduğunu fark etmiştim. Ama artık çoğu yazılı basında bu var."

"Evet, çünkü tüm yazılı basın zor durumda. Rakamları görmedin Audrey, ama görseydin..." Başını iki yana sallıyor. "Burası yıkıma bir hafta, bir ay uzaklıkta. İnsanlar artık haberleri okumuyor. Bir CD alıp almamayı tartışırken müzik uzmanının hangi albümleri incelediğini görmek için yerel gazetelerini kesinlikle açmıyorlar. Çünkü okumuyorlar. Uyum sağlamak zorundayız."

"En iyi çalışanlarımızdan bazılarını kovarak mı?"

"Hepsi kovulmadı," diye düzeltiyor beni. "Bazıları bağımsız yüklenici olarak çalışacak. Örneğin geçen hafta ofisimde çok endişeli görüldüğünüz Phil. Gazete için aylık köşe yazıları yazmaya devam edecek. Bunun için tam zamanlı bir ofise sahip olmasına ve maaş bordrosunda yer almasına gerek yok."

"Bu iş güvencesi," diyorum.

"Sadece iş var olmaya devam ederse," diyor. İfadesinde bir ciddiyet var, sanki bunu anlamamı istiyor. Ona inanmamı. "*Globe* harika bir gazete Audrey. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Ama buranın içine düştüğü durumdan kurtulması için birkaç ay geçmesi gerekecek."

İç çektim. "Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum."

"Öyle," diyor. "Daha da kötüsü, reklamcıların bu kadar çok güce sahip olmasından hoşlanmıyorum. Bu, departmanınızın anlatacağı hikayelerin türünü tehlikeye atıyor."

Koltuğumda geriye yaslandım. Sözleri beni bir yıldırım gibi çarptı. J-school'daki derslerim sırasında ara sıra aklıma gelse de bunu daha önce hiç düşünmemiştim, derinlemesine değil.

Eğer gerçekten bu kadar zor durumdaysak... "Kabullenmesi zor, hepsi bu. Bu köklü değişikliklerin gerekli olduğunu."

"Gazeteyi katletmeye çalışmıyorum," diyor Carter ve sesinde daha önce duymadığım sessiz, tutkulu bir nota var. "Umarım diğerleri de zamanla bunun farkına varır."

"Ama daha fazla insanın gitmesi gerekecek?"

"Ya bu olacak," diyor, "ya da gazete iflas edecek."

İçimi çekiyorum, tek bir kelime bile okumadan menüme bakıyorum. Harfler başka bir alfabede de olabilirdi. "Sana inanmak istiyorum," diyorum.

Bana yalan söylemek için bir nedeni yok, beni kendi tarafına çekmek için bir nedeni yok... ama o, binlerce makalede binlerce kez okuduğum, parçaları için şirketleri katleden ve çalışanları umursamayan, paralı, ayrıcalıklı, çok zengin bir işadamı.

"Yapmalısın," diyor. "Seni hiç yanlış yönlendirdim mi?"

"Bazen fevkalade kötü kararlar veriyorsun," diyorum kendimi tutamayarak. "Cake'te biriyle çıkmamı önerdiğin zamanki gibi."

"Güzel bir yer," diyor. "Orada bir sürü randevuya çıktım. Geçen hafta çıktığın adam, sigortacı, eminim hoşuna giderdi."

"Evet, ama Cake'in iki aylık bir bekleme listesi var. Fildişi bir kulede yaşıyorsun."

Bana kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Evet. Genelde nasıl masa ayırtıyorsunuz?" "Ben arıyorum ya da asistanım arıyor."

"Ve adını söylüyorsun?"

"Elbette," diyor. "Rezervasyon yapmaları için bunu yapmak zorundasınız, biliyorsunuz."

"Doğru ya. *İşte bu* yüzden Cake'te rezervasyon yaptırabilirsiniz."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bu kötü bir muhakeme yeteneğim olduğu anlamına gelmez."

"Hayır, sen sadece bağlantılarını koparmışsın," diyorum.

"En azından normal bir fincan kahve içmek için tatlandırıcı ve kremaya ihtiyacım yok."

"Düşük darbe," diyorum. "*Bir buçuk pompa.*"

Menüsünü açıyor, dudaklarında bir gülümseme. Bu onu haftalar önce barda tanıştığım adama dönüştürüyor. Beni sinir krizimden çıkaran adama. "Bir şeyler sipariş et, evlat," dedi. "Sadece bir saatlik yemek molan var."

"Patron kartını mı oynuyorsun?"

"Patronun patronunun patronu, sanırım öyleydi," diyor. "Burada iyi hamburgerler var."

Barda sipariş veriyoruz ve yemek şüpheli bir şekilde kısa bir süre sonra geliyor. Bu beni durdurmalı ama tutamayacak kadar açım,

Hamburgeri ısırırken.

"Oh," diye mırıldandım. "Bu iyi. Hatta lezzetli."

"Sana söylemiştim," diyor topuzunun üzerinden bana bakarak. Gözleri parlıyor. "Yemek yerken inliyorsun, biliyorsun. Lezzetli olduğunda."

"Bilmiyorum."

"Biliyorsun."

Kendimden utanarak su bardağıma uzandım. "Kaba davranıyorsun."

Kaşları kalkıyor. "Beklediğim yanıt bu değildi."

"Beni buraya neden getirdin, gerçekten?" diye sordum. "Gazetenin neden bu kadar kötü gittiğini söylemek için mi? Bu, kıdemsiz bir çalışanın almaya hakkı olduğu bir bilgi gibi gelmiyor."

Carter hamburgerinden bir ısırık daha alıyor, keskin çenesi çalışıyor. Bana bir cevap vermek için acele ediyor gibi görünmüyor.

Ben de yemeğimi bırakıp bekledim.

Dışarıdaki boş bara bakıyor. "Birkaç nedeni var," diyor sonunda. "*Globe*'un benden farklı bir yönünü görüyorsun. Tam oradasın, bir meslektaş olarak diğerleriyle konuşuyorsun. Haber odasındasın."

"Casusluk yapmayacağım," diyorum.

Ağzı titriyor. "Senden bunu beklemezdim. Ama bu kâğıt için bu kadar endişeleniyorsan, o zaman... düzeltmeme yardım et, Audrey. Hangi departmanların daha çok iş yaptığını göreceksin. Hangi departmanların neredeyse hiçbir şey yapmadığını göreceksin."

Şimdiden başımı sallamaya başladım. "İnsanların işlerini kaybetmelerinin sebebi ben olamam."

"Ama düzinelerce, hatta yüzlerce kişinin işini korumasının nedeni siz olabilir misiniz?" diyor. Mavimsi gözlerinde coşku var. "Sizi rahatsız eden herhangi bir bilgiyi bana vermek zorunda değilsiniz. Ama belli ki fikirleriniz var. Onları duymak istiyorum."

"Bu sadece..." diye mi? Aradığım sözcükleri bulamayınca sözümü kesiyorum. O ve ben, kalabalık bir barda, dans eden gözlerle önemsiz şeyler üzerine tartışıyoruz.

"Ne yüzünden?" diye soruyor.

Başımı salladım. "Boş . Size yardım , eğer... eğer fikirlerim gerçekten yardımcı olabilecekse."

"Yapabilirler," diyor. "Mümkün olduğunca çok perspektife ihtiyacım var. *Globe*, organizasyon, çalışma şekli." "Sadece

Wesley'den memnun değil misin?" Kuru bir şekilde söylüyorum.

Carter, "İyi biri ama her şeyi bilmiyor," diyor. Sonra gözlerinde bir parıltı beliriyor. "Karşılığında sana yardım edeceğimi biliyorsun."

"Ne ile?"

"Erkekler. Tıpkı daha önce yaptığım gibi."

Gözlerimi deviriyorum. "Randevularımdan biri için *Cake*'i önererek. Çıktığım erkeklerin senin gibi olmadığını anlamalısın."

"Onlar erkek," diyor, "ve ben de onlardan biriyim. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Kafamda senin kötü tavsiyelerin olmadan da biriyle çıkmak benim için yeterince sinir bozucu," diyorum, şimdi de gülümseyerek. "Ne kadar heyecanlandığımı gördün."

"Bana ne düşündüğünü söylemekte hiç zorlanmıyorsun," diyor. "Artık gergin değilsin."

"Şey, hayır. Ama sen benim patronumsun, çalışıyoruz. Benimle ciddi bir ilişkin varmış gibi değil, anlıyor musun? Öyle bir şey değil."

"Doğru," diyor. "Çünkü sen ve ben asla bir randevuya çıkmayız."

"Tabii ki hayır," diyorum. Şaka mı yapıyor? Midemde bir sinir fırtınası patlıyor, orada ve gitti. Öyle olmalı. O *Globe*'un CEO'su ve aynı zamanda... o, günah kadar yakışıklı, çekici ve mankenlerle çıkan biri.

Carter kadehini benimkine kaldırıyor. Buzlu suya buzlu su, özel bir şey değil, ama yüzündeki gülümseme başka bir şey söylüyor. "Dostluğa," diyor.

Bardağımı onunkine dokunduruyorum. "Dostluğa," diyorum ve bunun şimdiye kadar yaşadığım en tuhaf, en beklenmedik ilişki olması gerektiğini düşünüyorum.

OceanofPDF.com

YEDİ

Carter

Acture Capital'in ofislerinde aynı anda ikimizden fazlasının bulunması nadirdir ve bugün açıklanan rakamlar göz önüne alındığında, üç iş ortağımdan ikisinin burada olması benim için büyük bir şans.

"*Globe*'un durumu berbat," diyor Victor. "Beklediğimizden de kötü."

Kötümser bir bakış açısına sahip olmasına şaşırmadım. "Yani bu bir meydan okuma olacak," diyorum. "Bunu biliyorduk."

Masanın diğer tarafında Tristan bir elini çenesinde gezdiriyor, sesinde şüphecilik var. "Bilmiyorum Carter. Bu başa çıkabileceğimizden daha fazla olabilir."

"*Globe* zor bir altı ay geçirdi. Eğer öyle olmasaydı, şirketi bu kadar ucuza alamazdık."

"Eğer tanka binerlerse," diye mırıldandı Victor, "soyulan biz olacağız."

Ellerimi masaya dayıyorum. "Batmayacaklar. Personel maliyetlerini şimdiden önemli miktarda azalttık, genel giderler azalıyor ve geri çekilmeye hazır olduklarını söyleyen iki bağışçı elini çekti."

"Çünkü bunu vergiden düşebiliyorlar," diyor Tristan kuru bir sesle. "*Globe*'a inandıkları için değil."

"Bakın, şekerle kaplamayacağım. Kötü bir durumdayız. Abonelerimiz azalırken aynı zamanda reklam fiyatları da düşüyor ama bu geçici bir durum," diye tekrarlıyorum. "Gazete ülkenin en ünlü gazetelerinden biri."

"İtibar faturaları ödemez," diyor Victor. Ama gazeteyi ilgiyle. "Yine de iyi kemikleri var. Burayı satabiliriz."

parçalar."

"Henüz değil. Önce şu kemiklerin üzerine bir şeyler inşa etmeye çalışayım."

"Denemekten zarar gelmez," diyor Tristan. "*Globe*'un şimdiye kadar dönüştürmeye çalıştığımız en zor şirketlerden biri olacağını hepimiz biliyorduk. Yine de başarırsak bu bizim için büyük bir başarı olacak."

"Kârlı bir danışmanlık firmasını satın alıp büyütmüş değiliz ki" diyorum. Belki hafif bir yumruk oldu ama geçtiğimiz yıllarda hem Tristan hem de Victor, Exciteur Consulting'in CEO'su olarak ayrı ayrı görev yaptılar. Şu anda dünyanın en büyük üçüncü danışmanlık firması. Ama onlar başladığında zaten yedinci sıradaydı.

Tristan homurdanıyor. "Anlaşıldı."

"Önümüzdeki hafta sonu Gazeteciler Balosu'na katılacağım," diyorum. "Hepimiz biliyoruz ki orada çok sayıda geleneksel bağışçı olacak. Onlarla konuşup yeni liderliği göstereceğim. Bir süreliğine işleri yoluna koymamıza yardımcı olabilir."

"Başlamak için iyi bir yere benziyor," diyor Tristan.

Victor kollarını göğsünde kavuşturur. "Anthony burada olsaydı benim tarafımda olurdu."

"Belki, ama o değil," diyorum. Dördüncü ortağımız sonunda nişanlısı Summer ile birlikte denizaşırı bir tatile çıkmış ve ikisi üç hafta boyunca tamamen izole olmuşlardı. Bu karardan ikisinden hangisinin sorumlu olduğunu çok iyi biliyordum.

Ama I Ayrıca Biliyorum onlar ziyaret etmek Kış Oteller için onun Kardeşim, otel zincirinin yeni lüks yerlerinden birkaçını inceliyor. Ne fedakarlık ama. "Bilmiyorum," diyor Tristan. "Anthony'nin ailesi uzun zamandır Bağışçı olarak *Globe*. Duygusal olarak bağlanmış olabilir." Victor hepimiz aptalmışız gibi kafasını sallıyor.

"En az üç ay daha bu şekilde devam edeceğiz," dedim. Sizi bilgilendirmeye devam edeceğim. Ancak hala yapılacak değişiklikler ve gelecekte olası kazançlar var ve ben bunlardan vazgeçmeye niyetli değilim."

"Bana uyar." Tristan, *Globe*'un son rakamlarını içeren kâğıtları elinin tersiyle iter. Konuşma tamamlandığında Victor'a gülümsüyor. "Freddie ve ben randevuyu aldık."

Victor başını sallar, pencerelere doğru bakar. "Güzel. Eğer vaktin varsa, rica ederim."

"Elbette orada olacağız," diyor Tristan. "Siz ikiniz bizi düzgün bir düğün töreninden mahrum bıraktınız, bu yüzden bize en azından bunu verebilirsiniz."

Victor'a sırtıyorum. Bizimle bu konu hakkında konuşmaktan o kadar rahatsız ki, bunu saklamaya çalışıyor ve bu çok komik. Adamın evliliğinin kamusal yönüyle başa çıkma yeteneği yok.

Ama onu karısı Cecilia ile gördüm. Kimsenin bakmadığını düşündüğünde, tamamen farklı bir adam oluyor.

"Ben de orada olacağım," diyorum, takvimimde yemin törenleri için zaman ayırmıştım bile. "Gerçek bir parti olduğundan emin olmalıyım."

Victor kaşlarını çatır. "Büyük bir şey değil. Küçük, sadece aile ve birkaç arkadaş."

"Dans hareketlerim için çok daha iyi," diyorum.

Şaka yaptığımı anlayıp iç geçirmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. Tristan kıkırdıyor ve masadan kalkıyor. Biraz gözetim gerektirecek olsa da bir tıp şirketi satın alma sürecinde. "Beyler," diyor. "Her zaman bir zevk."

"Ben de öyle," diyorum.

Victor yorum yapmıyor ve ben de ona tekrar sırtıyorum. O da gözlerini deviriyor. Büyürken hiç kardeşim olmadı. Annemle birlikte Queens'te tek odalı bir evde yaşıyorduk ve ortak arkadaşlarımla kurduğum ilişki benim için çok değerli.

Çoğu zaman umursamıyormuş gibi davranmasına rağmen.

Kısa süre sonra ofisten çıkıyorum. *Globe*'un bu ilk aşamalarda istediğimden daha fazla uygulamalı zamana ihtiyacı var. Doğruyu söylemek gerekirse, rakamlar berbat. Uçurum seviyesinde berbat. Ama söylediklerimde ciddi dim. Gazetenin bu kadar çabuk vazgeçemeyeceğimiz kadar büyük bir geçmişi var.

Zıplayan bukleleri ve mavi gözleriyle esmer bir kadın da aklıma geliyor. Keskin ağzı ve doğrudan bana bakıyormuş gibi görünen gözleri. Belli ki bu iş onun için çok önemli.

Onu kaybetmesinin sebebi olmak istemiyorum.

Onu düşünmek bile beni gülümsetiyor. O bir paradoks. Benim yanımdayken ateş püskürüyor ama başkalarının yanındayken nefes nefese kalacak kadar gergin. Bunun beni neden iki metre uzun hissettirdiğini bilmiyorum.

Arkadaş olmayı kabul etmişti. Sadece arkadaş, aslında, ki bu muhtemelen en iyisi. Sadece bir çalışan değil, aynı zamanda tatlı, hırslı ve tutkulu biri. Onunla her şey ciddi olacak ve ben böyle bir şeyle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç yaşamadım.

Yine de bunların hiçbirisi *Globe*'un ofisine giderken ona mesaj atmamı engellemiyor.

Bu akşam piyano öğretmeniyle randevun var mı?

Hemen cevap veriyor. Cevap vermemeli, çünkü mesai saatleri içindeyiz, ancak şirket zamanının bu şekilde kullanılmasını tamamen teşvik ediyorum.

Audrey: Hayır, Çarşamba gününe ertelendi.

Carter: Kim erteledi?

Ama cevabını beklerken bile verdiği yanıtın memnunum. Olmamalıydım ve bunu çok iyi biliyorum. Ama yine de buradayım.

Cevap vermesi uzun sürüyor. İşe dönüp gelen e-postaları savuşturmadan yetecek kadar uzun. Gelen kutusunu doldurmalarına her zaman bir cevapsızlık kalıyor.

Gazeteciler Balosu için bir hatırlatma e-postası geldi. Bu hafta sonu. Dostum, Audrey bir gün geçirecek. Basın temalı bir kaynaşma gecesi, konuk listesi bir mil uzunluğunda ve çok şanlı bir şekilde çökmüş. Gitmeli. Ama davetiyeler çok sıkı korunuyor ve imreniliyor ve benim torpil yapabilecek nüfuza sahip olduğumdan şüpheliyim.

Bildiğim kadarıyla *Globe*'dan sadece birkaç kişi katılıyor ve hepsi de büyük S ile kıdemli.

Telefonum yine çalışıyor. Onunla mesajlaşarak çalışmak dikkat dağınık bir yol ama bunu değiştirmezdim.

Bu gece başka bir öğretmenin yerini doldurmak zorundaydı. Çok rahatladım.

Carter: Hala sinirlerin bozuluyor, ha. Onun yerine ne yapacaksın? Eve gidip siyasi skandallarla ilgili arka arkaya belgeseller mi izleyeceksin?

Audrey: Lol. Öyle görünmediğini biliyorum ama işim dışında birkaç ilgi alanım daha var. "Birkaç" kelimesine vurgu yapıyorum.

Evet, bu. Gazeteciler Balosu'na bayılırdı.

Kahretsin, keşke onu randevuma götürebilseydim. Davetiyemde artı bir de var ama bir çalışana soramam. Yapabilseydim bile, etkinlikten haftalar önce Becca'ya bahsetmiştim, uzun süreli bir arkadaş ve ara sıra faydaları oluyor. Ben Audrey'le tanışmadan önce evet demişti. Ama bu sıradan bir şekildeydi, karşılıklı yarar sağlayan bir şekilde. O süslü etkinlikleri seviyordu, ben de orada benim sektörel görüşlerimle ilgilenmeyen biriyle konuşmayı seviyordum. Şimdi ikimiz için de zaman kaybı gibi görünüyor.

Audrey bunu daha çok takdir ederdi.

OceanofPDF.com

SEKİZ

Audrey

"Spitfire," diyor Booker. Aradan bir hafta geçmesine rağmen lakabında hiçbir solma belirtisi yok. "Decker hikâyesinin taslağını yarın öğle yemeğine kadar bana ulaştırır mısın?"

"!" Dedim.

"Declan, Emery için araştırma nasıl ? Bana tahmini varış zamanını söyle."

"Sadece bazı i'leri noktalıyorum," diye yanıtlıyor. "Bugün için ayrılmadan önce Emery'ye ileteceğim."

"Onları daha hızlı noktala," diyor ve sonra mantıklı topuklu ayakkabılarının ve kararlılığının esintisiyle kayboluyor. Onun kayboluşunu izliyorum, bu ofisin kraliçesi, haber atımlarının efendisi. Gazetenin ertesi günkü baskısını her an aklında tutmak zorunda. Her seferinde en iyi baskıyı bir araya getirmek için hikayelerin yerini değiştiriyor, düzenliyor, parlatıyor, itiyor ve çekiyor.

Onun yanında olmak bile beni daha iyi bir gazeteci yapıyor.

Declan yanımda, "Onları daha hızlı noktala," diye mırıldanıyor ama sesinde isteksiz bir hayranlık da var. Gerektiğinde kaba ve sert olabilse de Booker'a hayran elde değil.

Son birkaç gündür ofiste yaşıyorum. Her zamankinden daha az personelle, ancak aynı baskı gereksinimleri ve yerine getirilmesi gereken haberlerle gazete mücadele ediyor.

Ve herkes kimi suçlayacağını biliyor.

Belki de değildir, diye düzeltiyorum, Tom Wesley'in araştırma katında yürümesini izlerken. Personel ile *Globe*'un genel yayın yönetmeni arasında pek sevgi bağı yok.

Beni bakarken yakaladı ve hızla bilgisayar ekranıma odaklandım. Decker hikayesi. İlginç bir haber ve kıdemli gazetecilerden biri için araştırma yapmak yerine makaleyi kendim yazmak için parmaklarım ağrıyor.

Göz ucuyla yaklaşmasını izliyorum. Lanet olsun. Booker'ın sert ama cesaretlendirici olduğu yerde, Wesley'nin sesi sahtelikle şurup gibi.

"Audrey," diyor.

Yüzündeki gülümsemeye rağmen mizah içermeyen gözlerle karşılaşıyorum. "Bayım. Wesley."

Masamın kenarına yaslanıyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Geçen hafta oldukça iyi bir performans sergiledin. Hem de yeni CEO'muzun ve sahibimizin önünde."

Herkesin katıldığı toplantı. Ellerimi kucığımda sıkıca dudaklarımı ıslattım. "Bize cevaplar borçlu olduğumuzu hissettim, efendim."

Gülümsemesi genişliyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Genç bir araştırmacı muhabir için ne kadar da uygun."

"Uhm, evet."

Wesley'nin gözleri araştırmamın kanıtı olan ekranıma kayıyor. "İyi şanslar Audrey. Umarım yeni sahibi de benim gibi senin... ruhuna olumlu bakar."

Dudaklarım şokla aralandı ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı. Wesley masama iki kez vuruyor ve başka bir şey söylemeden çekip gidiyor.

Declan gözlerimle buluşuyor ve ilk defa gözlerinde rekabet yok. Ben sana demiştim de yok. "Eğer CEO araştırmacı gazeteciliği önemsiyorsa," diyor, "o zaman sorularınızı takdir etmiştir."

"Teşekkür ," diyorum.

Savaşan iki ulus arasında barış sağlamışız gibi ciddiyetle başını sallıyor ve çılgınca yazarak işine geri dönüyor.

Gecenin geri kalanını çalışarak, teslim tarihine karşı savaşılarak geçirdim. Hikaye iyi. Ama harika değil ve Booker'ı etkilemek istiyorum. Beni kıdemsiz birinden, kıdemli değil ama uzun vadeli kalıcı bir sözleşmesi ve tercihen küçük bir maaş zammı olan birine dönüştürmesini istiyorum.

Makaleyi okumasını ve etkilenmesini istiyorum.

Belki bu kendime koyduğum makul bir hedef değil, ama kahretsin, J okulunda her zaman A alan bendim. Okul gazetesinde fazla mesai yaptım, her ekstra ödevi yerine getirdim, okul birinciliğini hedefledim.

Bu yüzden nihayet ödüllendirileceğim bir yerdeyken hayatım boyunca gösterdiğim aşırı başarıyı bırakacak değilim.

"Spitfire," diyor Booker.
Oturduğum yerde irkildim. "Tanrım, özür dilerim. Evet?"
Yarı çarpık bir gülümseme veriyor. "Geç oldu. Hâlâ burada ne yapıyorsun?"
"Decker hikayesi üzerinde çalışıyorum."
"Bu parça yedi yüz elli kelimeden fazla değil." "Biliyorum, ama bu onu daha az önemli yapmaz."
Bir homurtu. "Çok gençsin."
Dizüstü bilgisayarımın ekranını gizlice kapattım. "Teşekkürler mi?"
Booker omzunun üzerinden neredeyse boş olan haber odasına bakar. Declan da bir saat önce ayrılmıştı. "Bu işi seviyorsun, değil mi?"
"Yapmak istediğim tek şey bu," diyorum dürüstçe.
"Söyleyebilirim. Bak, bu gece Gazeteciler Balosu var. Duydun mu? Bu mu?"
"Evet, kesinlikle," diyorum. "Bu, gazeteciler için yılın en büyük etkinliği. Şehirde. Burası-"
"Ne olduğunu biliyorum," diyor Booker alışılmadık bir gülümsemeyle. "Birkaç kez gittim ve bakıcım iptal etmeden önce bu gece gitmeyi planlıyordum."
"Oh, bunun için üzgünüm."
Omuz silkiyor. "Bir balodan sonra hepsine gitmişsindir. Benim yerime gitmek ister misin, Spitfire?"
Ona bakıyorum. "Gazeteciler Balosu'na mı?"
"Evet." Saatine bakıyor. "Kapılar bir buçuk saat içinde açılacak, eğer ilgileniyorsanız hemen eve gitmenizi öneririm."
"İlgileniyorum," diyorum. "Kesinlikle."
"Olacağından şüphelenmiştim," diyor Booker. "Sana e-davetiye göndereceğim. Peki ya Spitfire?"
"Evet?"
"Yeterince iyi bir yazarsın, parlatmayı ne zaman bırakacağını öğren."
"Teşekkür ederim. Olur."
Booker bana bir kez daha başıyla selam verip uzaklaşıyor ve beni sandalyemde dönerken bırakıyor. Mecazi anlamda, dönüyor olmasına rağmen. Bir buçuk saat sonra Gazeteciler Balosu var. Ve benim *yeterince iyi bir yazar olduğumu düşünüyor!*
Koridorun karşısındaki öğrenciyle paylaştığım banyoda duş almak için Queens'teki küçük odama zamanında dönüyorum. Saçlarım boşa gitti

ve çoğunu tutturuyorum, sadece yüzümün etrafına düşen dalları şekillendirmeye zahmet ediyorum.

Gazeteciler Balosu'nda nasıl giyindikleri hakkında hiçbir fikrim yok. Siyah kravat olduğunu biliyorum ve gardırobumda kesinlikle siyah kravata uygun *hiçbir şey yok*. Ayrıca sonbaharın başındayız ve akşamları serin oluyor.

Geçtiğimiz bir buçuk yıl boyunca özenle ve pahalı bir şekilde bir araya getirdiğim ofis kıyafetleri gardırobumda yere kadar uzanan güzel bir elbise yoktu.

Tereddütle eski balo elbisemi çıkardım. New York'a giderken yanımda götürmek ani bir karardı. *Sanki bir elbiseye ihtiyacım olacaktı gibi düşünmüştüm ama ne olur ne olmaz diye...*

Siyah ve uzun, omuzlarımın üzerinde şeffaf bir astar var. Neredeyse on yıl önce bunun şimdiye kadarki en havalı şey olduğunu düşünmüştüm. Bazen ofise giderken giydiğim askılı topuklu ayakkabılarla eşleştirirsem işe yarayabilir. Aynaya baktığımda, tam da hissettiğim gibi görünüyorum. Şaşkın, heyecanlı, gergin, damarlarımda adrenalin pompalanıyor ve yanaklarım kızarıyor.

Bir taksi tuttum. Beni şehre kadar götürecekti, abartılı bir maliyet ama tüm yolculuğu bu benim için normalmiş gibi davranarak geçiriyordum. Oraya varacağım ve üstlerim değil, akranlarım olan ilginç gazetecilerle konuşacağım.

Savaş muhabirleri. Siyasi muhabirler. Pulitzer ödülü kazananlar.

Mekânın önünde dururken şoför bana "Buraya mı gidiyorsunuz?" diye soruyor. "Güzel görünüyor."

"Evet, o benim," diyorum. "Sanırım."

Merdivenlerden güvenlik görevlisine doğru yürürken kendimi bir sahtekâr gibi hissediyordum. Her an beni durdurabilirler. Beni dışarı atacaklar. Nerede yaşadığımı, maaşımın ne kadar olduğunu ve ne kadar öğrenci borcum olduğunu hatırlatacaklar.

Ancak e-dilekçemi gösterdiğimde görevli bana sadece geniş bir gülümseme attı. "Hoş geldiniz, Bayan Booker. Sol tarafınızda bir vestiyer ve içecekler daha içeride."

Topuklarım büyük girişin mermer zemininde yankılanıyor. *Artık Kansas'ta değilsin*, diye düşünüyordum ve Kansas'a hiç gitmedim bile. Smokinli iki adam geçiyor, sohbete dalmışlar. Odanın ortasında bir yaylı çalgılar dördlüsü ve bir arp sanatçısı var.

Hiç gerçek bir arp çalan görmedim.

Bir garson yanımda durdu. Bir kolunu arkasına atmış, bir tepsiyi bana doğru uzatıyor. "Bir içki alır mısınız, bayan?"

"Evet, teşekkür."

Şampanya kadehini kabul ediyorum ve yeni işe başlamış bir genç muhabir olarak Gazeteciler Balosu'na katılacak kadar nasıl şanslı olduğumu düşünüyorum. Etrafımda çalışmalarını yüzlerce kez okuduğum insanlar var. Bir zamanlar üniversitemde konuk öğretim üyesi olarak ders veren gazeteci Dean Allen'ı görüyorum. Bir meslektaşıyla gülüşüyordu.

Ve ben de onunla aynı partideyim.

Bu beni çimdikleyen bir an. Burada olduğuma inanmadığım bir an. Bu bir- Carter Kingsley de burada.

Onu barın yanında gördüm. Etrafındaki adamlardan daha uzun boylu, koyu kumral saçları loş ışıktaki neredeyse siyah görünüyor. Sadece profilini görebiliyorum ama onu her yerden tanıyabilirim.

Arkadaşım, pislik patronum, yeniden arkadaş olmaya niyetli.

Smokin giymiş, kumaş ona iyi dikilmiş ikinci bir deri gibi yapışıyor. Onu böyle görmek ve haftalarca mesajlaştığım, kuru şakalar, yorumlar ve saçmalıklar paylaştığım adamlarla uzlaşmak imkansız.

Kafamdaki düzgün bir kutuya sığmıyor.

"İlk Muhabirler" mi?

Yerimden sıçıyorum ve solumdaki kadın bana hızlıca gülümsüyor. "Özür dilerim. Kötü bir alışkanlığım var. Ben Juliette."

"Audrey," diyorum.

El sıkıştık ve onun *Chronicler* ile birlikte olduğunu öğrendim. Belki benden birkaç yaş büyük ve konuşkan. Aynı zamanda oda işlerinde de çok iyi olduğu ortaya çıktı. Carter'ı onca kaynaşmanın arasında bir yerlerde gözden kaybediyorum ve kısa süre sonra onu unutuyorum. Hatırlanacak çok fazla isim ve tanışılacak çok fazla insan var.

Bir içki daha içmek için bara gittiğimde boğazım kurumuştur ve yüzümde bir gülümseme vardı. Bu gece burada yaptığım konuşmaları sindirmek için bir aya ihtiyacım olacak. Bir yıl. *On yıl*.

"Eğleniyor gibi görünüyorsun," diyor bir adam, sesinde eğlenen bir flört var. Gözlüklü ve elinde bir bardak kırmızı şarap tutuyor. Bana gülümsüyor.

Ve anında gerildim.

Tıpkı ilk randevularda olduğu gibi bu da beni derinden etkiliyor ve nefesim daralıyor. "Öyleyim," diyorum. "Kesinlikle."

Daha yakına kayıyor. "Seni daha önce buralarda görmemiştin. Nerede çalışıyorsun?"

"The *Globe*," diyorum. Yeterince sevimli. Çok güler yüzlü. Yaklaşık benim boyumda ve muhtemelen benzer yaşlarda. Açıkça bir seçenek, bu yüzden içim yanıyor gibi hissediyorum ve rahat bir şekilde değil.

Maruz bırakma terapisi, tekrar ediyorum. Maruz bırakma terapisi.

"Vay canına. Etkileyici," diyor tekrar yaklaşarak. "Burada yalnız mısınız?"

"Mhm, evet. Yine de çok eğleniyorum. Burada inanılmaz insanlar var."

"Kendilerinin de öyle düşündüğü kesin," diyor nefesinin altından. Sonra gülüyor ve kolunu barın tepesinde benimkinin yanına koyuyor. "Yeni görünüyorsun. New York'tan değil misin?"

"Ben şehir dışındamım."

Sanki bir fıkra anlatmışım gibi tekrar gülüyor. "Şehirdeki en iyi yerleri biliyorum. Neden bir gün sana etrafı göstermiyorum? Bence *Globe*'da bir bağlantı mükemmel olur. Göze hoş görünmenin de bir zararı olmaz," diyor göz kırparak.

Geriye yaslanıyorum. Cazibesiyle ilgili her şey tersine işliyor. "Nerede çalışıyorsun?"

"The *Quintessential*" diyor, sadece internet üzerinden yayın yapan bir yayının adını vererek. Alıntı ya da bilgi içermeyen makaleler yayınlaması ve bunları hiç önemsememesiyle tanınıyor. "Bana bir şey söyle. Senin gibi bir kız neden burada yalnız?"

Bardağımı daha sıkı tutuyorum. "Sanırım şimdi yerleri süpüreceğim."

"Bu kadar çabuk mu? Neden biz-"

"İşte buradasın," diyor tanıdık bir ses arkamdan. Yumuşak ve kültürlü bir ses, ama altında yatan erkeksi havayı fark etmemek mümkün değil. "Geç kaldığım için özür dilerim, bebeğim."

Carter elini omzuma koyuyor ve ben onun kokusunu alıyorum, kolonya, tıraş losyonu ve sabun gibi temiz bir şey.

Ürkütücü adamın gözleri geziniyor. "Siz ikiniz bir çift misiniz?"

"Evet," diyorum Carter'ın yanına doğru eğilerek. "Üç yıla yaklaşıyor."

Boş bardağımı keskin bir tıngırtıyla bardağın üzerine bırakıyor. "Ateş et," diyor, zarif bir incelikle ve uzaklaşıyor.

Carter elini çekti ve bana döndü. "Köşeye sıkışmış gibiydin." "Biraz, evet. Teşekkürler."

"Seni erkeklerle yaşadığın garip durumlardan kurtarmak benim uzmanlık alanım gibi görünüyor." Bir kaşını kaldırıyor. "Bu gece burada olacağını bilmiyordum, evlat."

"Ben de öyle, ta ki iki saat öncesine kadar. Booker'ın kullanamayacağı bir bileti vardı, bu yüzden çok nazik bir şekilde bana verdi."

"Gerçekten çok nazıksınız," diyor. "musun?"

"Evet. Kimin burada olduğuna inanamıyorum. Daha önce Eugenia Lee ile konuştum. Hani şu rapor veren kadın-"

"Kartel savaşları," diyor Carter. "Biliyorum."

Ona gülümsedim. "Bu sektör hakkında çok şey biliyorsun." "Benden beklediğinden daha fazla mı?"

"Ben öyle bir şey demedim."

Sesi kuru. "Yapmak zorunda değildin."

"Bana o gösterdikten sonra daha iyi anlamalıydım."

Omuz silkiyor ve kalabalığa bakıyor. Ama bana doğru yaklaşıyor. "Belki de seni etkilemek için o yer hakkında bir şeyler okumuşumdur."

"Beni etkilemek mi? Teşekkür ederim," diyorum barmene, bir bardak daha kabul ederek. Bu sefer ağırdan almalıyım. "Sanki beni etkilemek için çalışacaksın da." Carter'ın bakışları bana dönüyor, gözleri alaycı. "Haklısın."

Zaten yeterince etkilendin. Benimle yatmak isteyip istemediğine şaşırdım. uzun zamandır imza atmıyordum."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "İmza mı? Sen kim olduğunu sanıyorsun?"

"Çok başarılı bir risk sermayesi şirketinin ortak sahibi," diyor. "Bazı insanlar bundan etkilenebilir, bilirsiniz."

"Oh, biliyorum. Bu gece kaç kişi senden para koparmaya çalıştı?"

"Birkaç tane," diye itiraf ediyor çarpık bir gülümsemeyle. "Hoş bir kadın, ben ona kesinlikle bir geleceği olmadığını söylemeden önce, kurnazca ve çok zevkli bir şekilde, sanat gazetesine birkaç milyon yatırım yapmamı çalışarak tam on dakika geçirdi."

"Carter!"

"Bundan daha nazik bir şekilde söyledim. Yine kabalık ettiğim için beni azarlayacak mısın?"

"Yapmamalıyım," diyorum. "Sen benim patronumsun."

Zarif bir rahatlıkla omuz silkiyor. "Burada değil, değilim. Ayrıca, *Globe*'la başımın yeterince dertte olduğunu bilmesini sağladım, ama çok teşekkür ederim. Gazete sektöründe çalışan birinin araştırma yapacağını düşünürdünüz."

"Yine iğneleme," diyorum ama kendime rağmen kıkırdıyorum. Onun yanındayken gülmek çok zor. Bara yaslanmış, tıpkı ilk tanıştığımız geceki gibi görünüyor. Farklı bir dünyadan gelen bir adam, ölümlülerle oynamaya gelmiş bir tanrı ve ben bir şekilde onun seçilmiş sırdaşım. Bu sarhoş edici.

"İtiraf et," diyor. "Bunu seviyorsun."

Cevap vermemek için içkimden bir yudum alıyorum, ama o cevabı gözlerimde görüyor, çünkü daha geniş gülümsüyor. "Tabii ki istiyorsun."

"Tanıştığımız ilk gece sana kafamda fıstık adam dediğimi biliyor musun?"

"*Yer fıstığı adam?*"

"Bu doğru."

"Şu silindir şapkalı küçük adam gibi mi? Mr. Peanut?"

Omuz silkiyorum. "İlk tanıştığımızda bana yer fıstığı ikram etmiştin."

"İyi bir buz kırıcıydı," diyor. "Bir lakap olması amaçlanmamıştı. Umarım daha sonra beni bir daha böyle düşünmemişsinizdir. Fıstık adam," diye mırıldanıyor. "Rezillik."

"Takma adlara göre fena değil"

"Berbat."

"Her nasılsa departmanımda bir tane kazandım."

Gözleri dans ediyor. "Öyle mi, evlat?"

"Ugh," diye inledim. "O değil."

"Nefret etmene bayılıyorum."

"Onu sevmenden nefret ediyorum."

"Touché," diyor. "Şimdi bana haber odasındaki lakabının ne olduğunu söyle."

Bardağıma bakıyorum ve parmağımla kenarını çiziyorum. Kabulüm birden aptalca göründü. Ne de olsa ona karşı durduğum için kazanmıştım. "Spitfire," diyorum.

Kıkırdıyor. "İş arkadaşlarını da tavırlarından dolayı azarlıyor musun Audrey? Yoksa sadece patronların mı?"

Bir kızarıklık yanaklarıma tırmanıyor. "Tanıştığımız o ilk gece bana ne oldu bilmiyorum. Ya da tüm ekibin katıldığı o toplantıda. Genelde bu kadar... açık sözlü değilimdir."

"Bence bu bir yalan," diyor. "Muhtemelen her zaman ateşleniyorsunuzdur. Bence araştırmacı bir gazeteci olarak çalışmak için buna mecbursunuz."

"Var ama çoğunlukla kafamda. Nadiren harekete geçiyorum. Bu büyükler gibi değil," diyorum, elimi birbirine karışan konuklara doğru uzatarak. "Dean Allen'in burada olduğunu gördünüz mü? En doğru hikayeyi elde etmek için bir yılını milislerle birlikte yaşayarak geçirdi. Orada, siperlerde ve toprağın içindeydi ve bunun için Pulitzer kazandı."

"Yapmak istediğin bu mu? Hikayelerin için aşağı inip kirlenmek mi?"

Başımı salladım. "Evet. Henüz yapmadım, tam olarak değil... ama bir gün." Carter kuru bir sesle, "Rapor verecek savaş sıkıntısı yok," diyor. "Yine de bir yıl boyunca bir ormanda milislerle kamp yapma fikri içimi pek rahatlatmıyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanki önemsiz bir çalışan için endişelenecek vaktin varmış gibi." "Tek bir çalışan, hayır," diye itiraf ediyor. "Ama bir arkadaş? Evet."

Ona gülümsüyorum. Belki şampanyadan, belki de bu güzel yerde olmanın verdiği adrenalinden, ama kelimelerim olması gerekenden daha özgürce akıyor. "Seni daha önce bu kadar sert yargıladığım için özür dilerim."

Carter'ın yüzü esrarengiz bir hal alır. "*Globe*'dan mı bahsediyorsun?"

"Evet. Yöntemlerinizden hâlâ hoşlanmıyorum ve hâlâ... endişeliyim ama gazete için en kötüsünü istediğinizi düşünmemeliydim."

"Bilmiyorum," diyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. İçlerindeki altın sıvı gibi görünüyor. "Son zamanlarda ben de kendimi işin araştırma kısmıyla daha ilgili buluyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Bir arkadaşım bana araştırmacı gazeteciliğin dördüncü kuvvet olduğunu söylemişti. Demokrasinin savunucusu ve sivil toplum için çok önemli."

Ona gülümsedim. "Bunu bir arkadaşın söyledi, değil mi? Akıllı bir kadına benziyor."

"Kendine has anları var," diyor Carter. Dirseklerinin üzerinde bara yaslanıp kalabalığa doğru dönüyor. Benimle dirsek dirseğe duruyor. "*Globe* ve düşündüğüm bazı değişiklikler hakkındaki düşüncelerini sormak istiyordum."

Avuçlarım şampanya kadehinin etrafında hemen terliyor. "Oh?"

Kimsenin kovulmasına neden olmak istemem ama yine de bir etki yaratma şansı - *Globe*'un çehresini değiştirmeye gerçekten yardımcı olmak - hırslı bir genç muhabirin geri çevirebileceğinden çok daha fazlası.

Ve bundan nefret ediyorum ama etrafta ölü bir ağırlık var. Artık bunu görecektim kadar uzun süredir oradayım. Bunu itiraf etmek için ağzımı açtım.

"Ama şimdi değil," diyor Carter. "Üç kadeh içmişken senden iş sırlarını öğrenmeye çalışmam adil olmaz."

"İki," diyorum.

"Elbette, evlat."

Bu sefer gülüyorum, dirseklerimiz birbirine değecek şekilde kayıyorum. "Peki, buradaki güzel kadınlardan hangisini eş olarak getirdin?"

"Randevu getirdiğimi nereden çıkardın?"

"Hadi ama Carter," diyorum. "Sanki böyle bir etkinliğe tek başına ."

Homurdanıyor. "Haklısın. Genelde bir bakıcıya ihtiyacım olur. Belki de bir bakıcıya.

Benim saygın yaşıma ulaştığınızda böyle olur." "Benden *altı* yaş büyüksün."

"Merak etme," diyor. "Eninde sonunda benim bilgelik seviyeme ulaşacaksın." "Bilgelik alçakgönüllülükle gelmez mi?"

"Bu yaygın bir efsane," diyor. "Bunu sizin için yıkmaktan mutluluk duyarım."

Gülümsemem kahkahaya dönüşmek üzere, göğsümde kadehimdeki şampanya köpükleri gibi bir sersemlik yükseliyor. "Sen tanıdığım en aptal adamsın."

"Bir üstünlük ve arkadaşlığımızın bu kadar erken bir döneminde?"

"Özür dilerim," diyorum dirseğini tekrar dürterek. "Bundan sonrası yokuş aşağı."

"Sorun değil. İyi bir dönem geçirdik," diyor. Ve sonra, alttan alta, "Yer fıstığı adam."

"Yani, randevu yok mu?"

Bir süre sessiz kalıyor ama tekrar konuştuğunda sesi her zamanki gibi pürüzsüz. "Randevusuz geldiğimi söylemedim. Ama o biraz önce gitti."

Göğsümde kısa süreli bir sızı var. Hayal kırıklığı, belki de, çok az anlam ifade etse bile. Onun tek sırdaşı ya da arkadaşı ben değilim ve kesinlikle onun randevusu da değilim.

"Randevularını kısa kesmekte iyisin," diyorum onun yerine, sesim şakacı. "Tanıştığımız gece de yapmıştın, hatırladın mı?"

Bu kez gülümsemesi gözlerini kehribar rengine boyuyor. "Sadece sen ortaya çıktığında."

Bu saçmalığa gülüyorum. "Doğru. Çok çekicisin, biliyorsun. Bunu arkadaşların üzerinde kullanmana izin yok, çalışanlardan bahsetmiyorum bile."

"Özür dilerim. Nasıl kapatacağımı bilmiyorum."

"Yapma," diyorum dirseğine tekrar çarparak. Yanımda iri ve sağlam duruyor, çoğu kişiden daha uzun ve hepsinden daha yakışıklı. "Bu benim için iyi bir alıştırmadır, biliyorsun. Randevularda yaptığım gibi senin yanında kilitlenmiyorum. Keşke her zaman böyle olabilsem."

Carter uzun bir süre bana baktı. "Piyano öğretmeniyle randevun yarın değil miydi? Ertelemişsin."

"Evet," diyorum midemdeki sinirleri bastırarak. Artık içgüdüsel bir hal aldılar, ne zaman *randevu* kelimesini duysam geliyorlar. Keşke başka bir şey deselerdi.

Daha az beklentisi olan bir şey.

"Senin kobayın olmaktan çok mutlu olsam da," diyor, "benim yanımda gerçekten gerilmiyor musun?"

"Hayır," diyorum sırtarak. Sürekli alaycı ve gülümseyen, yakışıklı ve zengin olan bu adamın benimle çıkma fikri çok saçma. O romantik olasılık kutusunun çok dışında.

Sırıttırıyor ve gamzesini göstererek ne demek istediğimi kanıtlıyor. "Bundan gurur mu duymalıyım yoksa incinmeli miyim bilemiyorum."

"Rahatlamış, muhtemelen," diyorum. "Senin yanında dilim tutulursa *Globe*'u döndürmene yardım edemezdim, değil mi?"

"Geçerli bir nokta," diyor. "Sen tam bir iş adamısın, tükürük ateşi. Bu yönüne hayranım."

Son şampanyamı da içiyorum. Gözleri açılıyor ve sonra sessiz bir kahkaha atıyor. Tıpkı sesi gibi karanlık ve şehvetli ve tüylerimi diken diken ediyor.

"Sıvı cesaret," diyorum. "Kendimi Dekan Allen ile tanıştırmabilir miyim?"

Carter bardağımı alıyor, parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve tezgâhın üzerine bırakıyor. "Elbette alabilirsin, ama istersen tanıştırmayı ben yapabilirim."

"Onu tanıyor musun?"

"Pek değil," diye itiraf ediyor, "ama geçen yıl bir sektör etkinliğinde yan yana oturduk. *Globe*'u inceliyordum ve hepsine katıldım."

"İnsanlarla böyle konuşarak geçen bir yıl mı?! Ben senin hayatını nasıl yaşarım?"

Tekrar kıkırdıyor ve kalabalığa doğru başını sallıyor. "Hadi gelin. Dekan Allen bekliyor. Not defteriniz yanınızda mı?"

"Çok komik," diyorum. "Cevaplarını yazmayacağım." Carter kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Ama itiraf et. İstiyorsun"

Sırıttırıyorum, kendimi sert, özgür ve kendinden emin, kaderine hükmeden bir kadın gibi hissediyorum. "Evet."

Sonunda montumu kasadan aldığımda saat geç olmuştu. Tam olarak ne kadar geç olduğunu bilmiyorum çünkü saatlerdir telefonuma bakmadım. Ama hızla azalan kalabalığa bakılırsa, ben de geride kalanlar arasındayım.

Buna değer.

Carter'ın sesi daha önce olduğu gibi aynı kuru mizaha sahip. "İkinizi birbirinizden ayırmak zorunda kaldım," diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona içtenlikle. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, tanıştığınız için teşekkür ederim. Sanırım bu hayatımın en iyi sohbetiydi."

Elini çenesinde gezdiriyor. "Bunu aşmam gerekecek." "Ne?"

"Boş ," diyor ve sol kolumu tutup yardım ediyor. "Yüzündeki gülümsemeye bakılırsa ikiniz iyi vakit geçirmişsiniz?"

"En azından ben eğlendim. Bence çok eğlendi ama yüzünde o soğukkanlılık var. Onu okumak zor. Ne dedi biliyor musun?"

"Anlat bana," diyor Carter.

"*Globe*'da makalelerim için gözcülük yapacağını söyledi." Bunu söylerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Dean Allen emeklilik yaşının çok ötesinde çalışan, sayılamayacak kadar çok ödüle sahip bir efsane. Bu etkinlik siyah kravatlı ve koluna yakın bir yeri delik olan tüvit bir ceket giymişti.

Declan bunu görseydi ölür ve cennete giderdi. Carter yüzünde küçük bir gülümsemeyle, "Sevindim," diyor.

"Tamam, tamam, biliyorum fangirllük yapıyorum ama sanırım hayatımın en güzel gecesini geçirdim. Tanrım, bunun için Booker'a teşekkür etmeliyim. Ama nasıl? Ona çiçek almak çok mu fazla?"

Carter gülüyor, kolu benimkini buluyor. "Hadi ama evlat. Çok fazla şampanya içtin."

"Tam olarak doğru miktarı aldım. Eğer daha az alsaydım, Dean Allen'a o soruları sormaya cesaret edemezdim."

"Artık ona sadece Dean diyebilir misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Böyle biriyle ilk isim bazında anlaşılamazsın. O biraz senin gibi, biliyorsun. Biz normal insanlar için değil."

Carter homurdanıyor. "O yorumu birazdan ele alacağım. Eve nasıl gidiyorsun?"

Merdivenlerden inişimizi durduruyorum. New York havası soğuk ve havada hafif bir çiseleme var. Artık gerçekten de sonbaharın içindeyiz. "Ben... şu yöne gideceğim," diyorum, yakındaki durağı işaret ederek.

Carter, "Eve metroyla dönüyorsun," diyor.

"Evet. Oraya başka nasıl gidebilirim ki?"

Bir adım geri çekildi ve siyah iş ayakkabılarımdan balo elbiseme kadar beni bir kez daha gözden geçirdi. Orada *çok da* yersiz görünmüyordu ama herhangi bir modacıyı kandırdığımdan şüpheliydim.

Belki ben de tüvit blazer ceket giymeye başlamalıyım. "Bunun içinde mi?" Carter diyor ki.

"Saldırıya uğrayacaksın."

Kaşlarımı çatarak iffetli elbiseme bakıyorum. "Bu benim balo elbisemdi."

Uzun bir süre sessiz kalır. "Balo elbisen," diye tekrarlıyor sessizce.

"Gerçekten mi?"

"Evet. İzlandalı bir değişim öğrencisi olan Sveinn ile gittim ve gecenin çoğunu tribünlerin arkasında geçirdik. Gıda zehirlenmesi geçirdim."

"Vay canına," diyor ve sonra kesinlikle hiçbir karşılık vermiyor. "Nutkun mu tutuldu? Bu bir ilk olmalı."

Başını sallıyor. "İşlenmesi gereken çok şey var. Sorulacak o kadar çok soru var ki. Ama önce, metroya binmeyeceksin. , seni eve bırakayım."

"Sen de şampanya içtin," diye belirttim. "Ve New York'ta kimse araba kullanmaz."

"Bu geceki şoförüm biliyor."

Bu beni susturdu. Bir şoför. Beklemede bir şoförü olan biriyle hiç tanışmamıştım. Merdivenlerden sessizce indik, o telefonuyla meşguldü, ben ise aklım başımda. Farklılıklarımıza rağmen onunla arkadaş olma fikrine her alıştığım da, kafama vurmak için zıplıyorlar.

Carter, "Bu büyük bir değil," diyor. "Ücretli bir taksi şoförü gibi düşünün. Aslında kendi Uber'im."

Sessizliğimi doğru okumuştı. Bunu çok sık yaptığını fark ettim. "Bu durumu daha az tuhaf yapmaz, biliyorsun. Senin de uşağın yok mu?"

"Günümüz New York'unda bir uşağı nereden bulacağınızı bile bilmiyorum." "İnternette her şeyi bulabilirsin."

"Evet, çok fazla *Downton Abbey* izlemiş orta yaşlı bir adamı işe almak istemem." Telefonunu cebine sokuyor ve bizi kaldırımında bir noktaya . "Kısa sürede yolumuza gideceğiz. Şimdi, daha önce söylediğin bir şey var."

Rüzgâr, saatler önce yüzümün etrafına ustalıkla çerçevelediğim gevşek saç tutamlarını savuruyor. Hiç şüphe yok ki yerlerinden çıkmışlar, rujum bulaşmış, rimelim akmış. Ve daha az umursayamazdım.

Bu gece kariyerim açısından istediğim her şey vardı.

"Hayır," dedim. "Alıntılanmak korkutucu. Ne dedim ki ben?"

"Dean Allen gibi olduğumu. Normal insanların yakınlaştığı biri değilim."

"Oh, o mu? Bunun arkasındayım. Harika bir ifade. Bunu bir T-gömlek."

Ağzı seğiriyor ama her zamanki büyüleyici gülümsemesiyle değil. Gerçek bir sırıtmayı engellemeye çalışıyor gibi görünüyor. "Gerçekten sarhoşsun."

"Hayır, öyle olsaydı bile bunu hiç de hanımefendice olmazdı."

"Centilmenlik dışı mı demek istiyorsun?" "Evet. Ne dedim ben?"

Gözlerini deviriyor. "Sen normal bir insansın ve beni tanımaya başlıyorsun."

"Öyle miyim?" Ben soruyorum. "Her türlü şey hakkında mesajlaştık ama bunlar *gerçek* şeyler değil. Tek yaptığımız gülmek ve şakalaşmak. Bu hoşuma gidiyor. Yani, sen komiksin, Carter. Bazı mesajların beni o kadar güldürüyor ki karnım ağrıyor."

Gülümsemesi kısa bir süreliğine parlıyor. "Doğru."

"Ama kiminle çıktığını, nerede büyüdüğünü, nerede yaşadığını bilmiyorum... Bilmiyorum. Sen buradasın," diyorum, elimi köprücük kemiklerinin hizasına kadar kaldırdıktan sonra benimkine indiriyorum. "Ben buradayım. Sen bizim gibi normallere göre değilsin. Yarın öğle yemeğinde Zanzibar almadan önce yine bir departman dolusu insanı kovacaksın."

"Zanzibar'ı satın alıyorum," diye tekrarlıyor. "Ülke alışverişimi genellikle geceleri yaparım."

"Doğru. Bunun için reklamlar var mı?"

"Çok fazla. Bir gece uyuyamadım ve yanlışlıkla tüm İskandinav yarımadasını satın aldım ve bunun için yerim bile yok."

Kahkahalarım siyah bir şehir arabasının yanaşmasıyla kısa kesiliyor. Carter akşam yemeği ceketinin düğmelerini açıyor ve benim için arka koltuğun kapısını açıyor. "Gel bakalım."

Derin bir nefes alıyorum ve sonra lüks iç mekana ve deri kokusuna adım atıyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve bir anda başka bir dünyada buluyoruz kendimizi. Çiseleyen yağmur ve rüzgar gitmiş. Yalnızız, karanlık bir arabada yan yanayız.

"Adresiniz," diyor Carter. Ona detayları veriyorum ve o da sürücü koltuğundaki adama aktarıyor. Saçma bir şekilde, şapka takacağını düşündüm ve sonra bunu düşündüğümde kendimi aptal gibi hissettim.

Ve aniden kalbim hızlandı. Carter yakınlarda ve o da bir erkek ve ya onun da beklentileri varsa? Ya yanlış anladıysam ve benim gibi biriyle asla ama asla çıkamayacağı gerçeğine rağmen-

"Bana dürüstçe bir şey söyle," diyor.

"Hı-hı?"

"Patronunuzla arkadaş olabileceğinizi düşünüyor musunuz, onun... iş uygulamalarına rağmen?"

Gülümsüyorum. Arkadaş, tabii ki. Onun istediği de bu. Endişelenecek bir şey yok. "Düşünüyorum, evet. Hiç mantıklı olmasa ve kesinlikle tavsiye edilmese bile."

"Kırılmalı mıyım diye düşündüm," diyor. "Olmamaya karar verdim."

Dizini kendiminkiyle çarpıyorum. Bacakları uzun, şehir arabasının geniş alanında uzanıyor. "O zaman karşılığında bana dürüstçe bir şey söyle."

"Evet, bu kadar yakışıklı doğmuşum. Basın annemle defalarca temasa geçti ama gerçek bir açıklama yok. Ben sadece doğanın güzel bir kazasıyım."

"Sen hiç ciddi oldun mu?"

"Hayat beni bazen olmaya zorluyor," diye itiraf ediyor, "ama ne olursa olsun bundan kaçınıyorum."

Kıkırdıyorum. "O zaman bana bir şey söyle. Senin gibi biri - senin kadar yakışıklı birini kastetmiyorum, gerçi öylesin ve bunu sen de biliyorsun. Ama senin kadar başarılı ve sosyal birinden bahsediyorum... Neden sen ve ben bu kadar çok mesajlaştık? Bundan ne kazandın, biliyor musun?"

Ceketinin manşetini düzeltiyor ve gözlerini göremiyorum. Ama sesi her zamanki gibi kendinden emin. "Bir arkadaş istediğimi hayal etmek çok mu çılgınca?"

"Bu şehirde benden daha iyi arkadaş olan yüzlerce insan olmalı."

"Hayır," diyor. "Hayır. İnsanlar benden korkuyor, biliyorsun. Yüzümden dolayı."

Yine güldüm. Onun yanındayken bunu yapmamak zor, hele de şampanya ve hayatınızın en güzel gecesiyle sarhoşken daha da zor. "Kıyafetler, belki, pahalı saat, şehir arabası, kolay zekâ..."

Sıcak altın gözleri benimkilerle buluştu. "İltifat mı?"

"Onları avlıyordun," diyorum ama koltuğumda geriye yaslanıyorum.

Yavaşça gülümsüyor ve gözleri tekrar elbiseme kayıyor. "Evlat, balo elbisesi giymiş yetişkin bir kadın olarak... muhteşem görünüyorsun."

Kaşlarım arabanın sunroofuna kadar yükseliyor. "Ne?" "Birbirimize iltifat ediyoruz, değil mi?"

"Evet, ama inandırıcı olmalılar."

"Güzel olduğunu ," diyor kuşkuyla. "O kartı oynama. Geçen ay kaç lanet randevuya çıktın?"

Başımı salladım. "Hayır, hayır, sahte bir alçakgönüllülük yapmaya çalışmıyorum. Nasıl görüldüğümü seviyorum. Bir süper model gibi falan değilim ama halimden memnunum. Ama çıktığın kadınları gördüm."

Sadece bu gece getirdiğin değil. Bu düşünce hemen düşüncelerimi bozdu. Onlara karşı da böyle miydi? Sanki onları güldürmekten başka bir şey istemiyormuş gibi?

"Bu başka bir gün inceleyeceğimiz bir yorum," diyor. "Queens'te yaşıyorsun."

Başımı sallıyorum. Pencereilerin dışında, sokaklar tanıdık gelmeye başlıyor. Yaklaşıyoruz. "Evet."

"Kendi dairenini mi kiraladın?"

"Bir evde bir oda kiraladım. Ev sahibi birinci katta oturuyor."

Carter başını sallıyor. "Doğru. Queens'te büyüdüm."

"Yaptın mı?"

Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Evet. Artık nerede büyüdüğümü biliyorsun."

Çekingen bir hareketi gördüğümde tanıyorum ve sarhoşluğumun etkisiyle, daha önce söylediği şeyi tam olarak kast edip etmediğini merak ediyorum. Eğer bazı şakaları aslında şaka değilse, kendini küçümsemesi yüzeyin altında bir şeyler saklıyorsa.

"Ben Alrich'te büyüdüm," diyorum. "Şehir bir kasaba."

Gülümsemesi küçük ve çarpık. "Memnun oldum Audrey."

Elimi uzatıyorum. "Ben de Carter."

Kendisi alıyor. Beklediğimden çok daha sıcak. Parmakları benimkilerin etrafında bir an daha kıvrılıyor, uzun ve sert, sonra bırakıyor.

"Buradayız," diyor. "Bu gece için teşekkürler."

DOKUZ

Carter

Bir elimi gözlerime sürüyorum. Dün gece haftalardır uyumadığım iyi uyumuş olmama rağmen kemik yorgunu gibiydim. *Globe*'un kötü mali durumu her türlü dinlenmeye karşı bir panzehir.

Bir insanın bu projeyi üstlenmesi için ya deli olması ya da ilham alması gerekir. Bunu satın aldığımda ilham almıştım, ancak giderek diğer kategoriye mi girdiğimi merak ediyorum. Tek ihtiyacım olan bir şapka ve kendime çay partileri düzenleyebilirim.

Wesley masamın karşısında sessiz duruyor. Muhtemelen ne olacağını biliyor, ben de biliyorum ama söylemek zorundayım.

"Bana ciddi ciddi Deckson reklamlarının Kâr marjımızın yüzde sekizi mi?"

"Maalesef öyle," diyor. "Önceki yönetim kurulu üyelerinden biri Deckson ailesiyle yakındı. Sanırım işler oradan tırmandı."

"Eminim bu otuz yıl önce iyi ve güzel bir şeydi, ancak şirket bugün bir halkla ilişkiler kabusu. Adlarının sayfalarımızda yer almasına izin veremeyiz."

Wesley gözlüklerini çıkarır ve titiz hareketlerle gömleğine sürterek temizler. "Bu haberciliğimize olan güveni sarsar."

"Araştırma ekibi, sektörleri ve üretim yöntemleri hakkında derin bir ifşaat üzerinde çalışıyor. Zayıflatmak mı? Bu haberi ön kapakta yayınlayıp bir sonraki sayfada Deckson reklamına yer verirsek kalan tüm güvenilirliğimizi kaybederiz."

"Haklısın," diyor Wesley.

Adama bakıyorum. Buraya geldiğimde bana yardımcı olmaktan başka bir şey yapmadı, önerilerimle hızlıca ilgilendi ve onları uygulamak için daha da hızlı davrandı. Fakat

Bu ifşa bir yılı aşkın süredir hazırlanıyordu. Tüm bu süre boyunca genel yayın yönetmeni idi.

Çatışmayı hiç görmemiş miydi?

"Reklam alanını diğer perakendecilere satabiliriz," diyor. "Satış departmanımıza gün içinde olası adayların bir listesini hazırlatacağım."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum. *Globe* reklamlara bu kadar bağımlı olmamalı. Bu durum şirketin özgünlüğünü, güvenilirliğini ve en önemlisi de ulaşmak istediğimiz insanların güvenini kaybetmemize neden oluyor.

"Bunu yap," diye kabul ediyorum, gerekliliğinden nefret etsem bile. "Araştırmacılığın da bu işte bir rolü olacak, biliyorsun. Eğer *Globe*'a yeni aboneler çekmek istiyorsak, haberciliğimizi güncel tutmak zorundayız. Yeni hikayeler yazmalıyız."

Wesley, "Bu konuda size katılıyorum, efendim," dedi.

Kısa süre sonra ofisimden ayrılıyor ve ben kapalı kapının tadını çıkarıyorum. Etkileyecek ya da büyüleyecek kimse yok, sadece ben ve düşüncelerim. Bu lanet medya şirketi mayın tarlası gibi. Bir departmanı lağvediyorum, ancak oradaki bazı çalışanların aslında başka bir departman için yük çektiğini keşfediyorum. Yeni departmanın başına geçecek kadar yetkin olduğunu düşündüğüm adam, daha yüksek maaşla başka bir gazete tarafından kapılıyor ve piç kurusu bu konuda benimle ya da İK ile yüzleşip maaşında orantılı bir artış bile istemiyor.

Bu gazetenin iç yapısı tam bir felaket.

Ama ne kadar denesem de ruh halimin suçunu tamamen *Globe*'a atamam. Bunu yapamamamın tek ve küçük bir nedeni var.

Dün gece aldığım mesaj. Henüz cevap vermedim ve telefonumda masum ve cevapsız bir şekilde duruyor.

Audrey: Randevudan sağ çıktım!! Çok iyi geçti. Sanırım artık havadan sudan konuşma sanatını öğrendim. Bu gece başka bir randevuya gidiyoruz. Yeri benim seçmem gerekiyor. Sinemayı önermek istiyorum, ama bunun başka

Bir erkek için etkileri?

Randevusu iyi geçti. Bir arkadaş olarak bundan mutlu olmalıydım. Şirket konusunda bana yardım ederse, randevular konusunda ona yardım etme önerisini yapan ben değil miydim? Şimdiye kadar bunların ikisini de yapmadık. Böyle devam edersek benim için sorun olmazdı.

Tabii ki bu adam ikinci bir randevu istiyor. Aptal olmayan her erkek onun ne kadar çekici olduğunu görebilir. Sonuna kadar dürüst, saf olmadan son derece iyimser ve nadiren karşılaştığım bir şekilde dürüst. Onda hiç yapmacıklık yok.

Çabuk güler ve inançlarının arkasında durur.

Audrey bana çekici olduğum için kızabilir ama benimki tamamen blöf. Onun çekiciliği daha derinlere uzanıyor.

Biriyle çıkmakta zorlandığı fikri çok saçma. Bunu onunla tanıştığım anda anlamıştım. Bu onun kafasında, sınırlar, beklentiler, birikim.

Bunu fark etmesini istiyorum... sadece bir arkadaşlık uygulamasından rastgele bir adamla değil.

Telefonumu cebime sokuyorum ve tekrar Wesley'i aramaya başlıyorum. Ofisine girdiğimde başını kaldırıp baktı. "Evet?"

"Beni soruşturma ekibiyle tanıştıracığını söylemiştin. Bunu şimdi yapmak istiyorum."

"Peki, tamam. Hadi gidelim." Hakkını yemeyelim, Wesley önerilerim karşısında asla dengesini kaybetmiş gibi görünmez. Dolaşım departmanının yarısını kestiğimde bile.

Haber odasına ulaşıyoruz ve kalabalık koridorda yürüyoruz. Biz geçerken insanlar sessizleşiyor, hareketli sesler tereddütlü bir mırıltıya dönüşüyor. Burada bana hâlâ güvenmiyorlar. Acaba beni her gördüklerinde başımın üzerinde *işiniz tehlikede* yazan dev bir tabela mı var diye merak ediyorum. Tanımadığım bir kişi sanki beni görmediği sürece güvendeymiş gibi odasına geri çekiliyor.

Wesley ofisin ortasında durur. "Booker'ı gören oldu mu?" diye seslenir.

Tüvit ceketli iri yarı bir adam cevap veriyor. Geniş gözlü Audrey'nin yanında oturuyor, gözleri benden Wesley'e kayıyor. "Bir telefon görüşmesini bitiriyor," diyor adam.

Wesley boğazını temizliyor ama ben araya giriyorum. Audrey'nin şiirsel bir şekilde bahsettiği takım bu. İtiraf etmeliyim ki, bu onun haklı olduğu türden bir habercilik. Bizi haritaya geri koyabilir.

"İşinizi böldüğüm için özür dilerim," diyorum sesimi tüm odaya yansıtarak. Burada en az kırk kişi çalışıyor olmalı. "Daha önce tanışmıştık ama kişisel olarak değil. Bu departmanı daha yakından tanımak ve hepinizin yaptığı işe aşina olmak istiyorum. Wesley ile birlikte odada bir tur atacağım ve her birinizle tek tek konuşacağım."

Sözlerimi bitirir bitirmez sessiz mırıltılar kopuyor. Gazeteciler tereddütlü. Dörtte biri ofiste bile değil. Ama bazıları bana üzerinde çalıştıkları hikayeleri açık ve heyecanlı bir dille anlatıyor. Yaşlı bir adam

bana bir teslim tarihine kadar çalıştığını ve elimi tutacak vakti olmadığını söylüyor. Wesley yanımda soluklaşıyor ama ben ona sırtıyıyorum.

"Zamanın değerini anlayan biri. Bunu takdir ediyorum. O zaman seninle daha uygun bir zamanda konuşuruz."

"Dört gözle bekliyorum," diyor dışçisiyle konuşan birinin coşkusuyla.

Yani bu takım beni sevmiyor. değil. Benim için harika içerikler ürettikleri sürece, beni şeytan olarak görebilirler ve ben de mutlu olurum.

Audrey'nin masası en son ziyaret ettiğim masadır. Önce onun masa arkadaşıyla konuşuyorum. "Declan, değil mi?"

Başını salladı. "Evet. Tanıştığımıza memnun oldum, efendim."

"Burada efendim yok," diyorum. "Bana ne üzerinde çalıştığını söyle." "Emery'nin Pazar günkü makalesi için bazı şeyleri kontrol ediyorum." "Doğru. Genç araştırmacı muhabir, değil mi?"

"Evet. Audrey ile birlikte çoğunlukla diğer gazetecilere destek oluyoruz." Uzanıp gözlüklerini yeniden düzeltiyor. Sert ifadesine rağmen alnında boncuk boncuk ter var.

Audrey boğazını temizliyor. Konuşmayı takip ediyordu ve ben de göz ucuyla onu izliyordum. Saçlarını düşük bir at kuyruğu yapmış, blazer ceket giymiş, ruj sürmemiş, Gazeteciler Balosu'nda birlikte vakit geçirdiğim kadından dünyalar kadar farklı. O zaman neredeyse başı dönüyordu, işi ve hayatı için o kadar heyecanlıydı ki bu beni de heyecanlandırmıştı.

"Eskiden kendi hikayelerimiz üzerinde çalışırdık," diyor. "Makalelerimiz dondurulmadan önce. Declan'ın fikri çok etkileyiciydi."

Ona ters ters bakıyor.

"Oh?" Ben soruyorum. "Bir de bana sor."

Başta isteksizce de olsa bunu yapar ama kısa süre sonra gözleri coşkuyla parlar. Audrey haklıydı. Bu insanlar kendi işlerini kendileri kuruyor ve yazabildiklerini varsayarsak, gazetenin en büyük varlıklarından biri oluyorlar.

"Diğer perspektife de bakmayı unutma," diyorum ona. "Her iki tarafa da bakmanı istiyorum."

"," diyor Declan. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen." Audrey'e doğru dönüyorum. Gözlerimi dikkatli bir bakışla karşılıyor, yüzü eski zaman portresi için oturuyormuş gibi düzgün. Bu bariz rahatlık çabası gülümsemek istememe neden oluyor.

"Audrey Ford," dedim. "Bülten için benimle röportaj yapmıştınız."

"Evet, doğru" diyor. Sesi bile sert çıkıyor.

Gülümsüyorum. "İyi bir röportajdı. Peki, şimdi ne üzerinde çalışıyorsun?"

Bana yardım ettiği üç araştırma projesini kısa ve profesyonel bir tonda anlatıyor. Hatta bilgisayarındaki dosyayı açacak kadar ileri gidiyor, sesi heyecanla yükseliyor.

"Mükemmel," diyor Wesley yanımda. "Bay Kingsley, izin verin size _."

Audrey'ye "Üzerinde çalıştığın hikâyeyi duymak isterim," diye soruyorum.

Bakışlarına kendi güçlü bakışlarıyla karşılık veriyor. "Odak noktası bir Queens'teki bodega. Sahipleri bir inşaat şirketi tarafından yanlış gerekçelerle tahliye ediliyor. Her şey burayı yerle bir edip pahalı konutlar inşa etmek için bir bahane."

"Bölgeyi önemsiyor musun?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Biz büyük resimli bir gazeteyiz ama sanırım son birkaç yıldır evdeki müşterilerimizi gözden kaçırdık. New Yorklular bizim gerçek destekçilerimiz. Onlar şehirlerini ve şehirlerinde olup bitenleri önemsiyorlar."

Havada sessiz bir endişe var. Gazetenin yönetimini mevcut ve eski başkanlara eleştirmiş ve bunu coşkulu bir gülümsemeyle yapmıştı.

Ve bence *bu* yüzden kendisine "Spitfire" denmesini hak ediyor.

"Bu iyi bir hikâye," diyorum. "Solo habercilik üzerindeki dondurma kaldırılacak. Üzerinde çalışmak için zaman bulmanı istiyorum."

Başını sallıyor ve gülümsemesini engellemek için yanağının içini ısırıldığı belli oluyor. "Evet, efendim. Mükemmel. Bunu... yapacağım."

"Hayır efendim," diye tekrarlıyorum.

Onu masasında bırakıyorum, parlayan gözleriyle korkunç bir aktris. Yönetim katına dönerken Wesley yanımda yürüyor. Sessizliğinde bir tedirginlik vardı.

"Sadece söyle," dedim ona.

"Birçoğu haddini aştı," diyor. "Yarın Booker'la konuşacağım. Zamanları olmadığını söyleyerek, gazetenin gidişatı hakkında istemedikleri düşüncelerini paylaşarak..."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Gazeteyi genellikle böyle mi yönetiyor? "Dalkavuk istemiyorum, işleyen bir gazete istiyorum," diyorum. "Booker'a hiçbir şey söylemeyeceksin."

Wesley'nin gözlerinde kısa bir kızgınlık parlaması oldu ama sonra kayboldu ve Wesley yine yardımsever bir ikinci komutandı. "Anlaşıldı."
Ofisime döner dönmez Audrey'nin mesajına cevap veriyorum.

Berbat bir oyuncusun.

Cevap vermek gevşek bir terim. Randevuları için ona yardım sözü vermiştim. Ama asla hızlı olacağıma söz vermedim.

Audrey: Bu odadaki herkesi korkuttun, biliyorsun. Departmanı tanımak istediğini söyledin. Yemin ederim arkadaki iki kişi bayıldı.

Kaşlarımı çatarak telefonuma bakıyorum.

Carter: Abartıyorsun.

Audrey: Sadece biraz. Investigative'i daha yakından tanımak istemenize ne sebep oldu?

O olduğunu bilmeli. Audrey'nin sözleri ve konuya olan tutkusu. Diğer bölümler için hâlâ planlarım var, *Globe*'un uygulamasından bahsetmiyorum bile. Ama onun tutkusu bulaşıcı.

Büyük gazetecilik gerçekten bu gazetenin kurtarıcısı olabilir mi?

Carter: Birisi bana bunun bu gazetenin bel kemiği olduğunu söyledi.

Audrey: Çok zeki biri, değil mi?

Carter: Orta derecede diyebilirim.

Audrey: Ben alırım. Solo girişimlere tekrar izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Biliyorsunuz, hepimiz boş zamanlarımızda bunun üzerinde çalışıyoruz. gazetecilerin çoğunun ateşini yanık tutan şey bu.

Bunu hiç düşünmemiştim. Booker hikayenin ana ilgileniyor ama hepsi kendi hikayelerinin peşinden gitmek istiyor. Audrey'nin bodegası gibi. *Alevler yanıyor*. Tanrım, kelimelerle arası çok iyi.

İlk mesajına cevap vermek için bir saat daha bekledim. Bu aptalca bir hareketti, çünkü saat beşi geçmişti ve muhtemelen gazeteden çoktan ayrılmıştı, ama ona daha önce tavsiye vermeyi kendime yediremedim. Mesajımın yarısı yalan.

Carter: Randevunu duyduğuma sevindim. Sinemaya gitmek iyi bir öneri. Sinemada el ele tutuşmayı düşünüp düşünmeyeceğini merak ediyorsanız, cevabım evet, bunu umabilir. Ama bunu bekliorsa tam bir pisliktir.

Bana mesaj atmasına sadece yarım saat var.

Audrey: Teşekkür , haklısın. Ama az önce iptal etti :(Bana film yok!

Ve bu tek metinde bir fırsat görüyorum.

OceanofPDF.com

ON

Audrey

Bu beni üzmeliydi. Her açıdan Ben harikaydı. Piyano öğretmeni olarak düzenli bir işi olan bir müzisyen, iyi huylu, gizli bir psikopat gibi görünmüyordu. Öğretmenlik tarzında sevimliydi ve ben her zaman bir öğretmenin gözdesi olmuşumdur. İptal etmek için gönderdiği mesaj en az üç farklı özür dileme şeklinden oluşuyordu. *Özür dilerim, beni affet ve kendimi çok kötü hissediyorum.*

Ama ben? Tek hissettiğim rahatlama.

Beynimin yarısının bütün geceyi onun ne düşündüğü konusunda gergin geçirdiği, sinir bozucu bir randevuya daha çıkmak zorunda değilim. Keşke umursamasaydım. Kendini mecazi flört uçurumlarından pervasızca atan en iyi arkadaşım Nina gibi olmak isterdim.

Carter'a mesaj attıktan hemen sonra ona da mesaj atmıştım ve o da bana cevap olarak bir kompozisyon yazmıştı.

Bu başarısızlığın seni izin veremezsin. Belki de Meşru bir mazeret. Ama seninle gurur duyduğumu bilmeni istiyorum. Şu ana kadar kaç ilk randevuya çıktın? Kimsin sen ve Audrey ile ne yaptın?

İyi niyetli ve çifte soru işaretine gülümsüyorum. Ama bu randevular bir yere varmıyor. İlk randevulardaki sinirlerimin üstesinden geliyorum, evet, ama daha fazlası değil.

Makyajımı yeniden yapmak için harcadığım on beş dakika şimdi boşa gitmiş gibi geliyor. Uzun saçlarımı kaldırıp topuz yapıyorum. Yine de dışarı çıkmalı mıyım? Bir restoranda tek başıma, güçlenmiş bir kadın olarak yemek yemeli miyim?

Ama Tanrı biliyor ki ben paradan yapılmadım.

Bu yüzden saçlarımı serbest bırakıp mutfak masama oturuyorum. Üç ayrı not defterim açık ve dağınık el yazımla dolu. İş yerindeki yoğun baskı nedeniyle akşamlarımın çoğunu tahliye edilen bodega sahipleri ve ihlal edilen imar yönetmelikleriyle ilgili haber üzerinde çalışarak geçiriyorum.

Kayıt cihazımdaki play tuşuna basıyorum ve şirket sahibiyle yaptığım röportajı dinliyorum. Sesim biraz gergin olsa da istikrarlı. Yırtıcı soylulaştırmanın onları bölgeden nasıl uzaklaştırdığını anlattıkça onunki de tedirginleşiyor.

Yazıya dökmeye başlıyorum.

Telefonum çaldığında şirket sahibi inşaat şirketini çok renkli terimlerle anlatmayı henüz bitirmişti.

Carter Kingsley, telefon ekranım bana haber veriyor. Daha önce telefonda hiç konuşmamıştık.

"Alo?" Dedim.

"Randevunuz iptal mi oldu?"

"Ah, evet. Sana mesaj attığımdan beri hiçbir şey değişmedi." "Hadi o zaman, ben aşağıdayım."

Pencereme doğru yürüdüm. "Ne?"

"Bir beyaz şövalyeye ihtiyacınız olduğunu duydum."

Perdeyi geri itip dışarı bakıyorum. Şaşkınlığıma rağmen doğruyu söylüyordu. Carter, Pierce'in evinin önünde durmuş, verandaya yaslanmıştı.

"Neden" dedim, "smokin giyiyorsun?"

Carter sokakta elini dar takım elbisesinin üzerinde gezdiriyor. Bu onu daha keskin, kenarları temiz ve formu uzun gösteriyor. "Beyaz şövalyelerin zırhlarına ihtiyacı vardır," diyor. "Daha önce bir etkinlikteydim. Haydi, evlat. Sana yemek ısmarlayayım."

Kendimi ona sırtımdan alıkoyamıyorum, yoldan geçen düzenli giyimli insanların arasında hiç yeri yok. "Pekâlâ. Bir dakika içinde aşağıda olacağım!"

Kalın puf montumu giyip ayaklarıma bir çift spor ayakkabı geçiriyorum. Dünyanın en uyumsuz çifti gibi görüneceğiz... ki öyleyiz. En azından gerçekçi bir temsil.

Ön kapıyı arkamdan kapattım. "Hey."

"Merhaba," diyor. Bana bakarken ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Üşüdün mü?"

"Nasıl değilsin anlamıyorum. O takımın altına termal giysi mi giyiyorsun?"

Elini göğsünün üzerine koyar. "Bir centilmen asla sırlarını ifşa etmez."
Etrafıma bakınıyormuş gibi yapıyorum. "Burada bir beyefendi mi var?"
"Ah," diyor. "Aç mısın?" "Açlıktan
ölüyorum."

"Güzel. Bir yer biliyorum." Başını sallayarak sokağa ilerliyor ve ben de ellerimi ceplerime sokarak onun yanına düşüyorum. Gülümsemeden duramıyorum. Sadece takılmak için gelmişti, değil mi?

Arkadaş olmamamız için onca neden varken, onunla vakit geçirmeyi istemekten kendimi alamıyorum. Bir şekilde söylediği her şey ilgi çekici. Çamaşır deterjanı ya da ulusal borç hakkında konuşabilir ve bunu ilginç hale getirebilir.

Belki sesinden ya da cümle kuruşundan.

Belki de sadece odur.

"Yemekten yeni geldiğini söylememiş miydin?" diye sordum. "Şimdi yine yemek mi istiyorsun?"

"Evet, ama buna akşam yemeği demek kurumun kendisine hakaret olur. Servis ettikleri tek şey küçük kişilerdi."

"Ouch." Ona bakıyorum, çenesinin güçlü çizgisine, keskin takım elbisesine. "Ama yine de gittin? Ne oldu?"

Bir omzunu zarif bir omuz silkme hareketiyle kaldırıyor. "Uzun zaman önce kabul ettiğim ve içinden çıkamadığım bir şey. İngiliz Ticaret Odası'nda bir ağ oluşturma işiydi."

"Bu kadar popüler olmak zor olmalı. Tüm davetiyeleri nasıl sıralıyorsun?"

"Bu bir sorun," diyor ciddiyetle. "Evimi düzenli olarak su basıyor."

"Zavallı zengin iş adamı."

"Biz mücadele eden bir azınlığız."

Gözlerimi deviriyorum ama sırtıyorum. "Bugün haber merkezini paniğe sürüklemenle ilgili mesajıma hiç cevap vermedin."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Habersizce gelip departmanı daha yakından tanımak istediğinizi söylemek mi? Oradaki her bir kişi kovulacağını düşünüyordu."

Bir an sessiz kaldı. "Şey, sen değil."

"Ben değilim," dedim. "Tam olarak emin olamadım ama bizi başından savmak için orada olmadığından şüphelendim. Yüzünde ciddi bir ifade yoktu."

"Ciddi yüzüm mü?"

"Şimdi bunu yüksek sesle söylemek biraz aptalca geliyor." Ellerimi örtmek için ceketimin kollarını aşağı çekiyorum. "Ama tüm personelin katıldığı toplantıda konuşma yaparken nasıl görüldüğünü gördüm. Bugün o ifadeyi takınmadın, biliyorsun. Hani şu kendini geri tepmeye karşı hazırladığın ifade."

Bir elektrik direğinden diğerine sessizce yürüyoruz.

"Gözlemcisin," diyor.

"Bu bir muhabirde olması gereken iyi bir özellik."

"Eminim. Niyetimi yüzümden okuyabildiğine göre, bugün korkmadın herhalde. Ben gittikten sonra insanlar nasıl tepki verdi?"

Omuz silkiyorum. "İnsanlar bundan ne anlam çıkaracaklarını bilemediler. Çoğu insan bunun iyiye işaret olduğunu düşündü ve bence doğru da düşündü, ama yanılıyorsam bana söyleyin. Öyle miydi? Bu, Araştırmacı'ya daha fazla kaynak vermeyi düşündüğünüz anlamına mı geliyor?"

", değil mi?" "Asla."

Carter cevap vermez. Onun yerine bir restoranın önünde durur. "Burada hiç yemek yedin mi?"

Pencerelerden bakıyorum. Burası İtalyan ve kitsch, duvarlardan birinde Colosseum'un boyalı bir duvar resmi var. Masalarda kırmızı plastik masa örtüleri var.

"Hayır," dedim.

Kapıyı iterek açtı. "Gel hadi. Queens'teki en iyi pizzayı yapıyorlar."

Hemen hareket etmedim. Onun yerine uzun boylu, üzerinde ütülenmiş bir smokinle kapıyı benim için açık tutan adama bakıyorum. Hoparlörlerden usulca "Volare" çalıyor.

Carter'ın gözleri sabit. "Audrey?"

Onu geçip sıcak restorana giriyorum. Ellili yaşlarının ortalarında, güler yüzlü bir ev sahibesi tarafından karşılanıyoruz ve arka taraftaki bir kabine yönlendiriliyoruz. Bakışları Carter'ın üzerindeydi.

Muhtemelen onun gibi giyinmiş bir adamın bir yerde ne işi olduğunu merak ediyordur.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Ben sordum.

"Olabilirdi, evet." Menüyü masanın öbür ucundan bana doğru itiyor. "Calzone'leri çok lezzetli."

Hiçbir şeyi okumadan menüyü açıyorum. Tam onu çözdüğümü sandığım anda değişiyor. Ama arkadaşlığımızla ilgili hiçbir şey normal değil. Neden öyle olmasını bekleyeyim ki?

"Fena olmayan ev şarapları da var," diyor. "Ama bence bira daha güvenli bir bahis."

"Artık senin yanında içmiyorum. İçtiğimde çok konuşkan oluyorum."

"Yine de bunu yaptığınızda eğlenceli oluyor."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, eminim. Ama söylediğim şeylerin arkasında duramam."

Carter'ın ağzı hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor. "Baloda bana ne söylediğini hatırlıyor musun?"

"Hepsini hatırlıyorum," diyorum, yanaklarıma ateş basarak. "Ve o kadar çok şey vardı ki *hangi* utanç verici şeyden bahsettiğinden bile emin değilim."

"Kendini utandırmadın."

Sergilenen pizzalara bakıyorum. Ölümlü bir insanın ayıklayamayacağı kadar çok. "Çok iyisin, ama kesinlikle ben yaptım."

"Hmm. Onlardan biri mezuniyet balonuzda gıda zehirlenmesi geçiriyor olabilir mi?"

"Aman Tanrım. Bunu gerçekten itiraf ettim, değil mi?" Dans pistinde kusmak hayatımın en utanç verici anlarından biriydi. Öğretmenler reşit olmadan içki içtiğim için ailemi aramakla tehdit etmişlerdi.

Elimi karnıma götürerek onlara hayatımda bir damla bile tatmadığımı, çünkü havalı çocukların sık sık verdiği ev partilerine hiç davet edilmediğimi açıklamak zorunda kalmak *biraz* aşağılayıcıydı.

Carter'ın sesi düşüyor. Yine yatıştırıcı, derin ses tonu bir merhem gibi üzerime çöküyor. "İzlandalı çocuk sana iyi davrandı mı?"

"Evet. Sanırım Amerikan balosu deneyimini mahvettiğim için içten içe biraz kızgındı." Hatırladıkça kıkırdıyorum. "Ama ona içeri girip eğlenmesini söyledim ve o da bana sert bir şekilde hasta bir arkadaşını asla terk etmeyeceğini söyledi."

"Peki ya ailen?" Uzanıp tuz tenekesini tutuyor ve büyük elleriyle çeviriyor. Daha önce onlara hiç bakmamıştım, ama şimdi onları izliyorum, uzun parmakları maharetle hareket ediyor. Orada bir

ellerinin arkasına hafifçe saçlarını savurdu. "Bana aileden bahset."

Ona gülümsüyorum ama o tuza bakıyor. Bu, onu gerçekten tanımadığıma dair aptalca yorumum yüzünden mi? Derinleşiyor muyuz?

"Babam diş hekimi, annem de masör. Kevin benden üç yaş küçük. Şu anda Brooklyn'de, altı arkadaşıyla birlikte bir sanat kolektifinde yaşıyor."

"Bir kardeşin mi var?"

"Evet. Büyürken çok iyi arkadaşlık. Gerçi şu anda onun için biraz endişeliyim ama sanırım o da kendi yolunu bulmaya çalışıyor." Omuz silkip menümü kapatıyorum. "Genç ve idealist olmak zordur."

Carter kaşını kaldırıyor. "Tecrübelerinize dayanarak konuşuyorsunuz, öyle mi?"

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama ben de biraz idealist *olabilirim*."

"Sen mi? Asla."

Ona sırtıyorum ve o da bana gülümsüyor. Göğsümde bir şey ters dönüyor. Sanki bir çift kanat çırpıyor, hafif ve havadar ve uçuşa geçiyor.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye soruyor garson. Carter'ın altın gözlerine bakıyorum, büyüü bozuyorum ve sipariş veriyoruz. Yemekler çabucak geliyor, neredeyse şüpheli bir şekilde, ama Carter dev pizzasını ciddi bir teşekkürle kabul ediyor.

"Minyatür bir kiştten daha mı iyi?" Ona sordum.

Güçlü ve enerjik hareketlerle pizzasını kesiyor. "Evlat, asla zengin olma. Her şey etkinlik ve *efendim, lütfen şuna bakar mısınız?* ve küçük lanet yemekler. İnsanlar da seni parandan etmeye çalışmaktan asla vazgeçmiyor."

Kelimeler anılarıma batıyor. Babamın hüznü yüzünü, takım elbiseli adamın bal gibi tatlı vaatlerle hayatını silip süpürmesinden sonra kendi içinde yaşadığı derin hayal kırıklığını görüyorum. Tüm üniversite fonum gitti. Kardeşiminki de gitti. Hayatım boyunca biriktirdiklerim gitti. "İnsanların sizi kandırması için zengin olmanıza gerek yok," diyorum.

"Hayır, bu konuda haklısın," diyor Carter ve kendi sesinde de bir parça burukluk var. "Kötü bir kelime seçimi."

Başımı salladım. "Hayır, eminim sen daha çok bir hedefsin. İnsanların her zaman sizin için yatırım planları vardır, değil mi?"

"Evet. Bunların yüzde doksan dokuzu tamamen saçmalık."

"Risk sermayedarı olarak yaptığınız şey bu, değil mi? Zamanınıza değecek yüzde biri bulmak? *Globe* gibi mi?"

Pizzasından bir ısırık alıyor ve yavaşça çiğniyor, gözleri benimkilerde. "Benimle röportaj mı yapıyorsun?"

"Şirket bülteninin ikinci bölümü," diyorum. "Devamı için çok sayıda talep aldım."

Homurdanarak birasına uzanıyor. Her şey aldatıcı bir şekilde normal, ama ona bakıp da takım elbisesini, yüzüne dökülen gür saçlarını görmeden edemiyorum, kuşkusuz alışılmadık derecede yakışıklı. Pizza yerken ve bira içerken daha az yakışıklı değil.

Omuz silkiyorum. "Büyüleyicisin. Bana mantıklı gelmiyorsun, biliyorsun. Hâlâ bir gün halıyı altımdan çekip alacağına ve 'Ne yani, gerçekten arkadaş olduğumuzu mu sandın? Senin çalıştığın şirketin sahibiyim!'"

Carter başını sallıyor, sanki böyle bir olasılık varmış gibi. "Ben de çılgınca güler miydim?"

"Evet. Bıyığını döndür."

Bir elini çene çizgisinin üzerinde, saat beş gölgesi boyunca gezdiriyor. Bu onu lezzetli bir şekilde erkeksi gösteriyor. "Senin için bir tane uzatabilirim."

"O zaman bu bir işaret olacak," diyorum. "Eğer bir gün işe geldiğimde seni bıyıklı görürsem, bu benim senden aşağı olduğuma karar verdiğin anlamına gelir. Artık sosyalleşmek yok."

Dudakları seğiriyor. "Bunu aklımda tutacağım. Yine de nefesini tutma."

"Mesaj atmayacağım. Sana mesaj atmayı tercih ederim," diyorum, bakışlarından kaçınmak için pizzamdan bir ısırık alıyorum. Bunu itiraf etmek savunmasız bir şey gibi geliyor. Aramızdaki tuhaf bağı kelimelere dökmek, bu... kendi başına bir şey olmayan şeyi.

Gri bölgede tutmak daha güvenli geliyor.

"Ben de seninle konuşmayı seviyorum," diyor. Sesi her daha hırçın geliyor. Pürüzsüz, kültürlü suaveness değil.

Ben bu versiyonu tercih ederim.

Birkaç dakika sessizce yemek yiyoruz, karşılıklı ifşaatımızın ağırlığı aramıza yerleşiyor. Gölün dibine çöken kumun yatağı desteklemesi gibi.

Birasından derin bir yudum daha alıyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Sonunda bana biriyle çıkmanın senin için neden bu kadar korkutucu olduğunu söyleyecek misin? İzlandalı çocuk değildi o zaman, ama biriydi, değil mi? Bana kim olduğunu söyle, onu öldürteyim."

Bir kahkaha patlatıyorum ve pizza dilimimi yere bırakmak zorunda kalıyorum. Carter'in ağzı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor, gözleri parlıyor. Beni güldürmeyi seviyor. Bu bilgi göğsümü ısıtıyor.

"Belirli biri değildi," diyorum. Kaşını kaldırıyor. "Audrey."

"Gerçekten değildi." Bir elimi buklelerimin arasında gezdiriyorum. Boynumda bir kızarıklık beliriyor. "Lisedeyken pek popüler değildim. Üniversitede de tüm zamanımı ders çalışarak ya da okul gazetesinde geçirdim. Bir dönem editörlük yaptım, biliyorsun."

"Gazete o dönem de mi en iyisiydi?"

Omuz silktim ama dümende olmayı çok isterdim. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da bunu biliyor. Onun yanındayken hırsımı gizlemek zorunda kalmamam ne tuhaf. "Saat gibi işliyordu," diyorum. "Ama okulun simitçisinde de fazladan çalıştım."

"Simitçi dükkanı mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Çubuk krakerlerinizi sosa batırmak ister misiniz? Çedar peyniri, köri ve barbekü ya da tatlı bir dokunuş için karamel, akçaağaç veya çikolata soslarımız var."

Carter kıkırdıyor. "Hala hatırlıyor musun?"

"Öleceğim güne kadar hatırlayacağım," diyorum. "Tanrım, bana bir ömür yetecek kadar yedim onlardan."

"Kendini üniversiteye mi verdin?"

Tekrar pizzama bakıyorum. "Kısmen, evet."

Ve eğer bu babamın en büyük utancı değilse. Öğrenci kredilerimden evde sadece birkaç kez bahsetmişim, o da gözlerindeki acı dolu bakış çok fazla gelmeden önce. Onun kendini hırpaladığını görmekten nefret ediyordum.

"Bu etkileyici," diyor Carter. "Ama tüm bunlar biriyle çıkmak için çok az zaman bıraktı?"

Yanağımın içini çiğniyorum. "Benim hiç erkek arkadaşım olmadı."

Elleri yavaşça tabağa iniyor, pizza dilimi unutuluyor. "Hiç mi?" "Hayır.

Hiçbir şey... onaylanmadı. Ben pek çıkmadım. Daha önce Geçtiğimiz yıl."

Carter bana uzun, sessiz bir an baktı. Yargılıyor mu? İnsanların çıkardığı sonuçları biliyorum. Doğru olmayanları, gerçekte olmayanları, ama yine de acı verenleri.

"Bu tam bir rezalet, Audrey." "Bana

Audrey dedin," diye fısıldadım.

"Cinsiyetim adına utanıyorum," diyor. "Nasıl oldu da üniversiteli erkeklerden hiçbiri seni kapmadı? Gazeteden biri mi?"

Elimi enseme gezdiriyorum. "Üniversitedeki tek kaçamağım gazeteden biriyle oldu."

"Ah. İşte burada, büyük skandal. Hadi ama. Ne kadar korkunçtu ve sosyal güvenlik numarası neydi? Dört saat içinde bir SEAL ekibiyle size adaleti sağlayabilirim. Yurtdışındaysa on saat."

Başımı sallayarak gülüyorum. "Hayır, hayır, öyle bir şey değildi. Güzeldi. Sadece geleneksel değildi. Hiç birlikte dışarı çıkmadık. İkinizin de başka biri gibi davrandığı o garip ilk buluşma dansını yapmak zorunda kalmadım."

"Bunun için kolay bir çözüm var," diyor. " yapmayı bırak."

Gözlerimi deviriyorum. "Ne yani, hemen kendim mi olayım?"

"Evet. Tanıştığımız ilk andan itibaren benim yanımdaydın ve ben hâlâ buradayım."

"Seni etkilemeye çalışmıyordum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Ama yine de var. Belki de rol yapmana gerek yoktur, evlat."

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Eğer ben rol yapmayı bırakırsam, sen de bırakmak zorunda kalırsın." "Ben hiçbir şey yapmıyormuş gibi davranmıyorum," diyor.

"İkna olmadım. Sen tanıdığım en büyük büyücüsün. Gazeteciler Balosu'nda yanında getirdiğin kızla birlikte miydin? Yoksa tanıştığımız gece seni birlikte gördüğüm sarışınla mı?"

Carter koltuğunda arkasına yaslandı ve bana hesapçı bir bakış attı. "Dikkatini vermişsin."

"Tabii ki tanıyorum. Çok fazla risk sermayedarı milyarder CEO tanımıyorum."

"Çok tanıdığım var," diye yanıtlıyor.

"Sizce de öyle değil mi? Maske taktığını?"

Bir daha sessiz kalıyor. "Belki de öyle," diyor birasına uzanırken. "Bazı durumlarda bunun sizin için daha güvenli olduğunu anlıyorum," diye itiraf ediyorum. "Bütün bu

Seni dolandırmaya çalışan insanlar. Keşke şimdi seni Queens'te köhne bir restoranda on iki dolarlık pizza yerken görebilselerdi."

"Aramaktan asla vazgeçmezlerdi," diyor.

"Yani, beni psikanaliz ettik. Ben de senin hakkında aynı şeyleri bilmek istiyorum. Ailen ne iş yapıyor?"

Dudakları yarım bir gülümsemeyle titriyor. "Annem bir öğretmen. Buralarda bir ilkokulda çalışıyor."

"Bu yüzden mi Queens'te büyüdün?"

"Evet. Sadece birkaç blok oturuyorduk."

"Normal bir çocukluk mu?"

"Yeterince normal," diyor. "Mini kiş yok, kastettiğin buysa." "Kimsenin mini kişlere gerçekten ihtiyacı yok," diyorum. "Peki, sizin de bir Mesajlarına ara sıra cevap veren kardeşin mi?"

"Pek sayılmaz," diyor.

"Pek sayılmaz mı? Bu bir evet ya da hayır sorusu değil mi?"

Ağzı yine o gülümsemelerinden birine dönüşüyor ama bu seferki daha prova edilmiş gibi. "Pek sayılmaz," diye tekrarlıyor, sesi yumuşak.

Gülüyorum. "Gizemli. Buna saygı duyuyorum."

"Çoğunlukla annem ve ben vardık," diyor. "Aslında annem hâlâ o bölgede yaşıyor."

İkiyle ikiye bir araya getirdim. "Bu restorana çok gittin, değil mi?"

"Her Cuma, saat gibi," diyor sırtarak. "Bu yüzden hostes sizi tanıdı!"

Yeni bir masalarını göstermekle meşgul olan kadına bakıyor. "Fiona. Beni tanıdı ama sanırım kim olduğumdan tam olarak emin değil."

"Vay canına."

Bana seviyeli bir bakış atıyor. "Ben normal bir insanım, biliyorsun. Patronunun patronunun patronu olsam bile."

"Bunun farkına varmaya başlıyorum, evet."

"Sana bir sorum var" diyor. "Gazeteci olmak istediğini her zaman biliyor muydun? Onca çalışma, üniversite, gazete... Seni bu yola sokan neydi?"

Yavaşça çiğniyorum, duraksamayı uzatıyorum. Gerçek cevap karmaşık ama uzun olanı vermek zorunda değilim. "Yazmayı her zaman sevmişimdir," diyorum. "Ama her zaman etrafımdaki dünyayla da ilgilendim. Babam her gün *Globe* gazetesini okur. Pazar günleri yarım günlük bir etkinliğe dönüştürürdü. Onun yanına oturur ve makaleler hakkında sorular sorardım. Büyülü bir şey gibi gelirdi. Hikayeler, bilgiler, sıcak yorumlar. Sanki tüm dünya o ince sayfaların içindeymiş gibi hissederdim."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Kulağa hayali geldiğini biliyorum. Ama büyüdüm ve hikayelerin gücü olduğunu öğrendim. Harekete geçirebilirler. Harekete geçirebilir, kutuplaştıracırlar. Bir insanın hayatını, bir insanın işini değiştirebilirler. Bazıları çok büyüktür, ihbarcı hikayeleri gibi. Diğerleri daha küçüktür. Bir dilekçe yüzünden durdurulan bir inşaat gibi."

"İdealist," diyor Carter yumuşak bir sesle. "Ve genç."

Ona gülümsüyorum, biraz da utanarak. "Evet. Daha fazlası var, biliyorum. Politika. Reklam. Propaganda. Ama gazeteciliğin en iyisi insanlar ve değişimle ilgilidir. Bu benim için her zaman sihirli olacak."

"Burada benimle oturmana şaşıyorum," diyor, "sevdiğin gazetede bowling topu yuvarlayan bendim."

Tekrar pizzama bakıyorum. "Doğru, onu seviyorum. Ama zorlanıyor. Yıllardır öyle, tüm yazılı basın gibi. Yaptığın değişiklikleri kabullenmek bazen zor oluyor. Ama bunu gerçekten bu gazeteyi kurtarmak istediğiniz için yaptığınızı biliyorum."

"" diyor dürüstçe. "Bunu yapmama yardım edeceğinden de hiç şüphem yok." "Doğru. Bazı değişiklikler planladığını söylemiştin, değil mi?"

Yemeğin geri kalanında *Globe* hakkında konuştuk. Hala takılıyoruz, çünkü onun yanında duramıyorum ve beni olması gerekenden daha sık güldürüyor. Ama gazetenin geleceği, sayılar ve Araştırma ekibi için mevcut kaynakları artırmaya yönelik geçici bir plan hakkında konuşuyoruz.

Ve göğsümdeki kuş kanatları çırpınmaya devam etti.

O hesabı ödemekte ısrar ediyor, ben de bölüşmekte ısrar ediyorum, ta ki sonunda iç çekip iri bir elini benimkinin üzerine koyana kadar. Kartımı masaya yapıştırıyor ve kendi kartını makineye uzatıyor.

"Bir dahaki sefere o zaman," diyorum.

Beni duymamış gibi davranıyor.

Ayrılırken Carter Fiona'ya "Teşekkür ederim," diyor. "Her zamanki gibi iyisin."

Yüzü bir gülümsemeyle parlıyor. "Oh, çok sevindim," diyor. "Annene benden selam söyle, olur mu?"

"Yapacağım."

Yavaş adımlarla daireme doğru yürüyoruz. Karnım tok, sıcak ve mutluyum. Ben de gerginim. Çok değil. Gerçek bir randevu gibi değil. Ama beklentiyle içim gıdıklanıyor.

"Biliyor musun," diyor Carter, yumuşak bir sesle. "Keşke seninle Gazeteciler Balosu'na gelseydin."

O küçük gıdıklanmalar artıyor. "En azından birlikte bitirdik," diyorum. "Sevgilini gerçekten gönderdin mi?"

"Evet dersem beni azarlar mısın?"

Kaldırıma odaklanıyorum. "Belki de yapmalıyım, ama... Ona ne söyledin?"

"Haftalar öncesinden rezerve edilmişti," diyor. "Son dakikada iptal etmek istemedim ve gittik."

"Doğru. Çok . Ama baloda ona ne söyledin?"

"Her rahatlamış görünüyordu. Sanırım ortanca yaştın kırk beş olmadığı etkinlik bekliyordu. Bana teşekkür etti."

Evimin önünde duruyoruz. Yüzümü ona dönüyorum, her zamanki gibi başımı kaldırıp gözleriyle buluşmak zorunda kalıyorum. Gözlerinde tereddüt ve başka bir şey var, midemi ateşleyen bir bakış. "Ona ne söyledin?" Tekrar soruyorum.

Ağzı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Uzanıyor ve saçımın bir tutamını parmaklarının arasına alıyor.

Nefes alamıyorum.

"Ona çok özel birinin geldiğini söyledim," diyor. "Oh."

Kaldırımında sessiz bir şekilde birbirimize bakıyoruz.

"Bu gece bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Akşam yemeğinden kalkıp buraya kadar gelmen çok hoştu."

"Bir değil," diyor. "Bu gece gergin miydin?"

"Hayır." Sanırım *şimdi*. *Şu an gerginim*. "Neden gergin olayım ki?"

Yine gülümsüyor. Bu sefer daha küçük ve bu gülümsemede kalbimi acıtan bir şey var. "Sen ve ben bir randevudaydık, tükürük ateşi."

Hava boğazımda sıkışmış gibi hissediyorum.

"Öyle miydik?" "Evet," diyor. "İyi vakit geçirdiniz mi?"

Başımı salladım. "Mükemmel yemek. Mükemmel... arkadaşlık."

Carter'ın eli saçlarımdan yanağıma doğru süzülüyor. Uzun parmakları tenimde geziniyor, çeneme yerleşiyor. Başımı yukarı kaldırıyor.

Benden hoşlandığını düşünmemiştim. Ben .

Ve sonra hiç düşünemiyorum, çünkü altın rengi gözleri benimkileri yakıyor. "Eğlenmene sevindim," diyor. "Ama sana bir daha çıkma teklif etmeyeceğim."

Oh.

"İyi mi?" Fısıldıyorum.

Gülümsüyor. "Randevular hakkında ne hissettiğini biliyorum, bu yüzden bunu düşünmeni istiyorum. Sana çıkma teklif etmeme izin verip vermeyeceğini düşün. Bunu benim için yapabilir misin?"

"Evet. Evet, yani. Bunu yapabilirim."

"Harika." Sonra başını eğiyor ve ben kalbim çarparak gözlerimi kapatıyorum. Ama o sadece dudaklarını yanağıma bastırıyor. Kirli sakalının tenime verdiği sert his vücudumdan aşağı, ayak parmaklarıma kadar bir ürperti gönderiyor. "Ya Audrey?" diyor. "Seni iptal eden adam aptalın teki."

"Doğru. Tabii."

Carter tam boyuna doğru doğrulur. Gülümsemesi ukalaca, kendinden emin. Haftalar önce o barda tanıştığım adamın her santimi. "Birkaç günlüğüne şehir dışında olacağım. Ben dönene kadar bunu düşün," diye tekrarladı. "Eğer seni gerçekten dışarı çıkarmama izin verirsen."

Söyleyecek söz bulamayarak başımı sallıyorum ve onun caddede kayboluşunu izliyorum. Başka bir şey düşüneceğimi hayal etmek zor.

OceanofPDF.com

ON BİR

Carter

Kalemi elimde döndürüyorum, metalin katı ağırlığı tenime karşı serin.

"Bütçe kısıtlamalarımız nedeniyle," diye devam ediyor konuşmacı, "kademeli bir artış daha iyi bir seçenek. Ama bu şu anlama gelir..."

Zihnim yine dağıldı. Bu konferansta bunu çok yaptı, hem de çok uygunsuz zamanlarda. Toplantılar ve panel tartışmaları sırasında. Tanrı'ya şükür, yapmam gereken kısa konuşmayı yapabilecek kadar uzun süre kendimi toparlayabildim.

Tristan bana iki kez aklımda ne olduğunu sordu ve ikisinde *de Globe*'a cevap verdim. Açıkçası, bu yalanın sadece yarısı. Ne de olsa Audrey bir *Globe* çalışanı.

Evinin önünde ona veda ettiğimden beri pek mesajlaşmadık. Şok olmuş, yüzü kızarmış ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı, sanki onu tamamen gafil avlamış, o büyük boy paltonun içinde boğulmuştum. Dudakları yerine yanağını öpmek acı vermişti. Dönüp ondan uzaklaşmak acı vermişti. Gücü onun ellerine vermek.

Söyle bana, benden ne istiyorsun diye sormak istemiştim. Onu rahatlatmak, sinirlerini yatıştırmak, flört etmenin onu korkutmasının gerçek nedenini söylemesi için onu ikna etmek istemiştim.

Ama o hain sözlerin her birini yutmuştum.

Audrey her şeyi istiyor. Ona yemek pişiren ve hafta sonları onunla gazete okuyan bir erkek arkadaş. Ve o her şeyi hak ediyor.

Ve kendimi uçurumun kenarında durmuş hissediyorum; ona bunu vermek istiyorum. Her şey için başvurduğu adam olmak istiyorum ve bunu başarabileceğimden şüphe duyuyorum.

İhtiyaç duyduğundan daha az olmak beni öldürür
diye düşünüyorum. Kalemî daha hızlı çeviriyorum.

Ben ne bilirim ki? Sadakat, aile ve sözünü tutan bir adam olmak hakkında?

Tristan daha yakına eğildi. "Sıkıldın mı?"

Kalemî zorla . Masanın üzerine bırakıyorum. "Ölümüne," diye yalan
söyledim.

Gerçek şu ki, şu anda herhangi bir yerde olabilir ve onu düşünebilirdim.

Aramızdaki çizgiyi aşarak her şeyi mahvedip mahvetmediğimi.

Kıkırdıyor. Konuşmacılardan yeterince uzaktayız, uzun konferans
masasının karşısında oturuyoruz. İkimiz de burada olmak zorunda değiliz ama
organizatörlerin Acture Capital'in dörtte ikisinin burada olmasını çok
istedikleri açıktı.

Bunun ardından konuşmacıyla bir fotoğraf çektirileceğine şüphe yok.

Tristan, "*Globe* onun bütçe teorisinden faydalanabilir," diyor. "Anthony ve
Victor'u ikna edebilirsen, hala sağlam kalmaya değer."

Başımı sallıyorum, çenem çalışıyor. Gemiye ortaklarımın gözünde
düzeltmek için birkaç ay daha, yoksa onu parça parça satmak isteyecekler.
Roller tersine dönseydi muhtemelen ben de aynı şeyi savunurdum.

Ama değiller. Ve gazeteyi saklayacağıma söz verdim.

Elimi saçlarımda gezdiriyorum ve hoparlöre yeniden odaklanıyorum.
Audrey'e ne olursa olsun, bildiğim bir şey var. Hayallerindeki işin suya
düşmesinin sebebi ben olamam.

Konuşma bittiğinde Tristan ve bana konuşmacıyla fotoğraf çektirmeyi
düşünüp düşünmediğimiz dikkatle soruldu. Organizatör kurnaz bir
kıkırdamayla "Gelecek nesillerin hatırına" dedi.

Sanırım *halkla ilişkiler ekibiniz için*. Ama ona yıllar içinde
mükemmelleştirdiğim, beni asla yanıltmayan o büyüleyici gülümsememi
veriyorum. Audrey'nin hemen anlayacağı bir gülümseme.

"Kesinlikle korunması gereken bir an," diyorum.

Gülümsemesi birazcık duraksadı. Alaycılığım içime işlemiştî ve lanet
olsun, içim dışıma çıkmıştı.

Tristan ve ben daha sonra sosyal aktiviteye doğru yola çıktık. Otel çoktan
insanlarla dolmuş, takım elbise ve blazer ceket denizi. Açık bar sırasının
yanından geçerek diğer açılış konuşmacılarının ve yatırımcıların beklediği
bölüme kadar bize eşlik edildi.

"İşte " diye mırıldanıyor Tristan yanımda. O da bu işte her zaman iyiydi. O ve ben yatırımcılarla iyi polisi, Anthony ve Victor da kötü polisi oynuyordu.

Bir takım olmuştuk.

Ama görünüşe göre bu gece ikimiz de cazibeyi hissetmiyoruz. Tristan'ın şu anda onu ilgilendiren daha önemli şeyler var. Yılın başlarında uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşıyla evlendi ve küçük oğluyla birlikte ağ kurmaya olan ilgisi azaldı.

Onun için önemli olan insanların zamanını alır.

Bir bardak burbonu kabul ediyorum ve oturuyorum. Aşağı inerken yanıyor. Nasıl bir his? Evde bir karın ve çocuğun olduğunu bilmek. Sizi bekleyen bir aile, mükemmel bir şekilde birbirine uyan birkaç parçadan biri olduğunuz bir yapboz?

Bundan sonra eve, karımın yanına gittiğimi hayal ediyorum. Zihnimdeki görüntü, kanepeme kıvrılmış bir kadın, dizlerinin etrafında bir battaniye. Bir kitap okuyor. Belki de bana sıcak gözlerle, evde olduğum için mutlu olan gözlerle, benden bir şey yapmamı beklemeyen gözlerle bakıyor.

Burbonumdan derin bir yudum daha alıyorum. Zihnim ona Audrey'nin bakışlarını vermiş ve bu görüntü biraz fazla hoşuma gidiyor.

"Bay Kingsley," diyor solumdaki adam. Bana kibarca gülümsüyor. "Acture Capital'dan, doğru mu?"

"Aynen öyle," diyorum boştaki elimi uzatarak. "Memnuniyetle."

"Aynı şekilde. Rosen Yatırımcılık'tan Jacob Finch. *Globe*'u satın aldığınızı duyduk ve gelişmeleri yakından takip ediyoruz."

Audrey ile ilgili tüm düşünceleri bastırıyorum. Bunun dışında bir hayat.

Bildiğim şey bu, yaptığım şey bu. Ağ kuruyorum, gösteri yapıyorum ve konuşuyorum.

"Doğru," diyorum. "Daha fazlasını duymak ister misin?"

VIP alanından uzaklaştığımda üç burbon içmiştim. Zavallı küçük bir halatla korunuyor, herhangi bir güvenlik nedeninden çok diğer mingler'a dışarıda kalmalarını işaret etmek için. Ne zamandan beri hayatımı kapalı alanlarda yaşamaya başladım?

Telefonumda onun adına tıklıyorum. Üç gündür hiç mesajlaşmadık. Tek kelime etmedim, telefonum cebimde sessizdi.

Carter: Eğlenceli bir gece mi geçiriyorsun?

Anlat bana, sanırım. Bana burada olmayan ve seninle ilgili olan her şeyi anlat ki ben de oradaymışım gibi davranabileyim.

Tristan gecenin sona erdiğini söylediğinde ben de aynısını yapıyorum. Henüz bize ulaşmamış olan insanlarla el sıkışıyoruz. Ortak Aktör asistanımız bize yorgun bir başparmak işareti yapıyor.

"Sadece bir gün daha," diyor.

Tristan boynunu bükerek. "Yarın öğle yemeğinden sonra çıkıyorum. Carter, yarın akşam yemeğini sen mi halledeceksin?"

"Eğer idare etmekten kastınız Acture'a otuz yeni potansiyel yatırımcı kazandırmaksa, o zaman evet."

Gülümsüyor. "İşte ruh bu."

"İyi geceler."

"Sen de dostum." Telefonunu kaldırıp hafifçe sallıyor. "Freddie'yi aramalıyım. Biz... şey."

Kaşlarını kaldırıyor, elim hâlâ otel odamın kapı kolunda. "Sen ne?"

Tristan her zamanki yetkinliği ve sakinliğiyle çelişen bir şekilde utangaç görünüyor. "Henüz kimseye söylemiyoruz."

"Oh," dedim. Ve sonra ne dediğini anladım. "Tanrım. O... mu?" Başını sallıyor ve yüzündeki koyunluk sırtmaya dönüşüyor. "Altı haftalık."

Elini uzattım ve yarı sarılmak için onu kendime çekmeme izin verdi. "Tanrım, dostum. İki çocuk babası olacaksın."

"Evet." Hâlâ sırtarak başını sallıyor. "Nasıl idare edeceğimi bilmiyorum."

"Baba olarak on yıllık bir deneyime sahipsin," diyorum. "Harika olacaksın."

Omuz silkerek bir omzunu kaldırıyor. "Joshua ile hiç böyle olmadı, biliyorsun. Karım hamile değildi, ben doğum odasında değildim... ve onu hiç bebekken doğurmadım. Yanlış gidebilecek o kadar çok şey var ki."

"Ama doğru gidebilecek o kadar çok şey var ki," diyorum. "Tebrikler dostum. Hem sana hem de Freddie'ye. Merak etme, hepimize anlattığında yine de şaşırmış gibi yapacağım."

Tristan'ın gülümsemesi daha da genişler. İçten içe sevinçle aydınlanmış gibi görünüyor. "Teşekkürler. Arasam iyi olacak. Muhtemelen günde birkaç kez nasıl hissettiğini bildirmesini isteyerek onu delirtiyorum."

Kıkırdıyorum ve koridorun karşısındaki otel odasına doğru başımı sallıyorum. "Git o zaman." "Teşekkürler. İyi geceler, dostum."

"İyi geceler."

Otelin kapısını arkamdan kapatıyorum ve uzun bir süre başımı kapıya yaslıyorum. İkinci çocuğu olacak. İlki karısıyla ve ikisi -üçü- bunu birlikte yaşayacaklar.

Otel odasına bakıyorum. Tatsız ve bej rengi ve bir franchise zincirinin olabileceği kadar kişisel. Yatak kocaman ve hiç uyumuş gibi görünmüyor. Yıllardır kendimi yalnız hissetmemiştim ama işte burada, zarif bir şekilde dekore edilmiş ve asidik.

Telefonum cebimde titriyor. Arayan Audrey.

Audrey: Her şey . Aslında bir randevuydum. Geçen hafta iptal eden adam, hatırladın mı?

Sikeyim.

Ağzımın tadı kül gibi, burbonun hoş tadı çoktan gitmiş. Soruma cevabı bu mu yani? Eğer ona çıkma teklif etmeme izin verirse.

Yenilgi kanımda bir zehir gibi hissediyorum.

Onun için hazırlanmıştı. Makyajını ve saçını yapmıştı. Onu tanımayan, anlamayan birinin karşısına oturdu ve hoş bir sohbet yaptı.

Başka bir mesaj yazarken ekranda üç küçük nokta beliriyor. Onlara bakıyorum. Kararın düşmesini bekliyorum.

Ortadan kayboluyorlar. Bir saniye. İki saniye. Sonra tekrar ortaya çıkıyorlar. O kadar uzun yazıyor ki, yarı yarıya bir kompozisyon bekliyorum ve eğer kibar bir teşekkür değilse, ne yapacağımı bilmiyorum.

Noktalar kaybolur.

Oh, Tanrı aşkına. Parmağım arama düğmesinin üzerinde geziniyor. Nadiren kullandığımız. Aramaya basıyorum. Audrey'nin cevap vermesi dört uzun sinyal alıyor. Belki o da benim gibi telefonuna bakıyordur, neden aradığımı merak ediyordur.

"Carter?" diyor.

Sesi karşısında gözlerimi kapatıyorum. "Evet, benim." "Her şey yolunda mı?"

"Olabildiğim kadar iyiyim," diyorum, "arka arkaya toplantılarla geçen bir günün ardından." Sesimde bir gerginlik var. Bunu duyabiliyorum ve durduramıyorum, onu ve randevusunu düşündüğümde değil. Hâlâ bana bahsettiği, ona yemek pişirecek ve gazeteyi onunla paylaşacak adamı arıyor.

Diğer uçta Audrey'nin sesi yumuşuyor ve aynı anda alaycı bir hal alıyor. "Zavallı küçük CEO."

"Yemekte biri sandalyemi çekmiş." "Bu ne cüret?"

"Neredeyse onları oracıkta kovduracaktım," diyorum. Birkaç saniye boyunca ikimiz de konuşmuyoruz. Omuzlarımdaki gerginlik biraz olsun azalıyor.

"Otel odana yeni mi döndün?"

"Evet," diyorum ve kravatımı çözmek için uzanıyorum. "Ve eve daha yeni geldin."

Bir süre sessiz kaldı ve diğer hattan bir hışırtı duydum. Yatağında mı yatıyor? Keşke dairesini görebilseydim, şimdi nerede oturduğunu hayal edebilseydim. "Yaptım," diyor sessizce. "Geçen haftaki adamla birlikteydim. Sen ve ben onun yerine yemeğe gittiğimizde."

Otelin kapısını ittim ve odama doğru yürüdüm. Kravatımı bavuluma doğru fırlatıyorum. "Doğru ya. Son dakikada iptal eden kişi."

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Evet... O gece erteleme istediğinde nasıl cevap vereceğimi bilemedim, ben de evet dedim."

Sesi özür diler gibiydi. Kahretsin, geri çevrilmeyi kaldıracabilirim ama onun yumurta kabuklarının üzerinde yürümesini kaldıramam. "Nasıldı peki?" Ellerimi masaya dayıyorum, bu görüşmeden sonra nasıl uyuyacağımı merak ediyorum. "Randevu mu?"

"Fena değildi. Ne kötü ne de iyi, gerçekten," diyor. "En azından artık önceden o kadar gerilmiyorum. Gittikçe... kolaylaşıyor."

"Güzel," dedim. "Bu iyi."

"Evet. Sanırım bu, gerçekten ilgilendiğim biriyle dışarı çıktığımda daha az gergin olacağım anlamına geliyor."

Gömleğimin düğmelerine uzandım. Kendimi çok sıcak hissediyorum, tenim dokunulamayacak kadar kavruluyor. Belki de içimde yanan gururumdur, çünkü sorumu daha fazla düşünüp düşünmediğini sormama saniyeler kaldı.

"Harika," diyorum.

Yine sessiz bir ritim. Hiç bu kadar sessiz olmamıştık ama burada patlatacak bir espri varsa da ben bulamıyorum. Kendimi iyi hissettirecek bir şakaya yol bulamıyorum. "Seni öptü mü?"

"Hayır, Tanrım hayır," diyor. Anında içim rahatlıyor. "Başka bir tanesine de gitmiyoruz."

"Peki neden olmasın?"

"Şey, ben..." Sesi utanmış gibi, yumuşak.

"Audrey," diyorum. "Bana anlatabilirsin."

"Düşünürken daha fazla randevuya çıkmak istemiyorum, biliyorsun. Bana düşünmemi söylediğin şey? Onunla çıktım çünkü ertelemeyi çoktan kabul etmiştim."

Göğsümde bir şeyler hızlanıyor. Yıllardır gergin hissettiğimi hatırlamıyorum, ama onun yanındayken bu her zaman var olan bir şey gibi. Kulağımın dibinde, çok yakınımda ama bir o kadar da ulaşılmaz.

"O zaman düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacın var gibi görünüyor," diyorum. Sesim pürüzsüz çıkıyor. Bir mucize.

"Biraz," diye itiraf ediyor. Bir hışırtı daha ve evet, uzanıyor olmalı. Otel yatağına uzanıyorum ve onun da kendi yatağında aynı şeyi yaptığını hayal ediyorum.

"Düşünce sürecin hakkında benimle konuşmak ister misin?" Sanki ona çıkma teklif etmeme izin verip vermeyeceğini değil de hava durumunu soruyormuşum gibi bir sesle soruyorum. "Olmazsa endişelenme."

"Tamam," diyor. "Şey... sen ve ben arkadaşız. Belki tuhaf ve kesinlikle yeni ama arkadaşız. Bu hoşuma gidiyor ve bunu kaybedebiliriz."

Gözlerimi kapatıyorum. bir artılar ve eksiler listesi yapmış gibi konuşuyor ve Audrey'nin oturup bunu yazmak istediği bir hikâye gibi ele alması fikri beni gülümsetiyor. "Olabilir, evet. Ama daha çok eğlenebiliriz."

"Doğru. Bu da başka bir konu. Eğlenceli. Bir noktada bunu yapmayı bırakacağız ve sen hala benim patronum olacaksın."

"Senin kariyerine asla karışmam. Bunu daha açık ifade etmeliydim, tükürük ateşi. Asla . Bana her şeyi yapabilirsin ve ben ." "Sana inanıyorum," diyor *ama* sesinde bir *ama* var. Tabii ki var.

öyle. Çünkü bu onun geçim kaynağı ve hayali ve ben buna nasıl karşı koyabilirim? İşgücünde kadınlar üzerindeki güçlerini kötüye kullanan çok fazla erkek vakası var.

"Hayır diyebilirsin," diyorum, "ya da evet diyebilirsin ve bunun hiçbir yansıması olmaz."

"Biliyorum. Carter, bilmiyorum... Biliyorum. Ama bu fikir yine de korkutucu. Ya iş yerinden biri öğrenirse?"

Bunu araştırmıştım. Bu bir İK ihlali değil, şirket politikalarının hiçbir yerinde belirtilmiyor. Ama bunu ona söylemek, bu konu hakkında ne kadar düşündüğümü itiraf etmek gibi geliyor, o yüzden söylemiyorum.

"Hepsi iyi düşünceler. Hatta harika olanlar. Onları düşünmeye devam et. Ama sonsuza kadar *Globe*'un başında olmayacağımı hatırlamanı istiyorum." Uzanıp elimi pantolonumun kemerine koyuyorum. "Bunu uzun bir süre düşünebilirsin."

"Umarım uzun bir süreye ihtiyacım olmaz," diyor.

Sessizlik uzayıp gidiyor. Ağır değil. Diğer hattan belli belirsiz nefes alışını duyuyorum ve ona sahip olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

onun yerine göğsümde dinleniyor.

Audrey tekrar konuşur. "Carter. Geçen hafta olduğu gibi mi olacak?"

"Sen ve ben mi demek istiyorsun? Evet. Sanırım öyle olacak."

"Çok eğlendik."

"Her zaman eğleniyoruz."

Bu sefer sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Beni çok güldürüyorsun. Çok gülünç aslında."

"Ve beni çekici olmakla suçluyorsunuz," diyorum.

"Sen de öylesin. Bir CEO'dan beklediğim gibi değilsin, özellikle de getirdiğin tüm değişiklikleri gördüğümde."

Toplu işten çıkarmalar. Gerekli olsalar bile, bunları düşünmek hala rahatsız edici. Pek çok hayatı altüst ediyor. "Sürpriz yapmak için yaşıyorum," diyorum.

"Beni şaşırtıyorsun," diye yanıtlıyor. "Düzenli olarak."

Belki onun sözleri bana ilham veriyor, belki de Audrey'nin randevusuyla yemeğe çıktığı, yanaklarının hayatla kızardığı ve gözlerinin *onun* lanet şakalarına gülerken parıldadığı görüntüsü hala aklımda. Ama yine de soruyu soruyorum.

"Bu gece seni öpmesini istedin mi?"

"Hayır," diye yumuşak bir cevap geldi.

"Ben istemedim." "Bunun hakkında hiç konuşmadık."

"Ne hakkında?"

"Samimiyet," diyorum. "Senin için denklemin neresinde, ilişkilerde ve flörtlerde. Sinirlerinle."

Aramızdaki sessizlik bu kez baş döndürücü. Sözlerimi geri alabilirdim. Ama yapmıyorum, orada asılı kalmalarına izin veriyorum, stresim derimin altındaki dikenler gibi.

Diğer uçtan yumuşak bir klik sesi duyuyorum ve nereden bildiğimi bilmeden Audrey'nin yatak odasının ışığını kapattığını anlıyorum. Odasını karanlığa gömdü. "Durum biraz karışık," diyor. "Biriyle yakınlaşmak istiyorum. Ama o değil. Çıktığım erkeklerin hiçbiriyle değil, gerçekten."

"Bu çok kötü bir şans," diyorum.

"Belki, belki de sorun bende," diyor Audrey. "Sanırım biriyle... yakın olmak isteyip istemediğimi anlamak için kibar bir sohbetten daha fazlasına ihtiyacım var."

Tavan lambama gülümsüyorum. *Sen ve her kadın*, diye düşünüyorum. "Bu garip değil."

"Değil mi? Öyleymiş gibi geliyor." Diğer uçta bir karışıklık var ve onun döndüğünü hayal ediyorum. Kolunu başının altına soktuğunu.

"Diyelim ki bağ kurduğunuz biriyle tanıştınız. Onunla dışarı çıktınız, harika vakit geçirdiniz. Onun gazete okuduğunu öğrendiniz, hem de sadece dijital olarak değil."

"Hatırlıyor musun?"

"Elbette," diyorum. Erkekler için kriterleri. "Ne yapmasını isterdin?"

Sesi alçak. "Öp beni."

"Öpülmeyi seviyorsun," diyorum. Kelimeler dilimde sıcak bir his uyandırıyor, ne yaptığımın farkındayım ve durmam gerektiğini de biliyorum. Ayrıca bana bir meteor çarpması ya da başkan adayı olarak gösterilmem daha olası.

Ama sonra Audrey bunu bir adım öteye taşıyor. "Öpülmeyi seviyorum," diyor. "Seks yapmayı seviyorum, biliyorsun. İlişkiler konusunda deneyimli olmadığım için sevmediğimi düşünmeni istemiyorum."

Seks dedi, konuyu açtı ve zihnim görüntülerle doldu taşı. Daha önce hayal etmediğim bir şey değil. Altımda nasıl görüneceğini, kollarımın yüzünün iki yanında nasıl duracağını. Kalçalarının yumuşak iç kısımları başımın etrafına nasıl sarılırdı. İçine ittiğimde inleyip inlemeyeceğini.

"Seks yapmayı seviyorsun," diye tekrarlıyorum. Kelimeler kalçalarımın etrafında bir ağırlık gönderiyor.

"" diye fısıldıyor. "Sen istemiyor musun?"

Sıradan bir konuşma. Sıradan ve saçma... Elim aşağı kayarak pantolonumun üzerinden sertleşen aletimi okşuyor. "Bu benim en sevdiğim aktivitelerden biri," diyorum.

Seninle olsa, ibadet olurdu.

"Sence iyi seks yapabilir miyiz?" Audrey soruyor. Sesi küçük ama aynı zamanda kararlı ve bir saniye içinde kaya gibi sertleşiyorum. O kadar hızlı oluyor ki kısa süreli bir baş dönmesi yaşıyorum.

Bizden ve bahsettiğine inanamıyorum. "Carter?" dedi.

"Beni görmezden gel."

Sanki yapabilirmişim gibi. "Bence *harika* seks yapardık."

Diğer hatta nefesi kesiliyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Onu karşımda otururken hayal ediyorum, yanaklarının kızarmasını izliyorum. "Yapardık, değil mi?" diye mırıldanıyor. "İlk başta garip olsa bile."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Garip olmayacak."

"İlk seferde genellikle öyledir," diyor ve bu ifadede bahsettiği her erkeği öldürmek için kısa ve şiddetli bir dürtü yaşıyorum. Geçiyor ve bana kalan, onun yanıldığını kanıtlamak için yanıp tutuşan bir arzu oluyor.

". Ama bizim için olmayacak."

"Oh?" Sesi kulağımda bir okşayış gibi. "Ne yapacağımızı düşünüyorsun?"

"Eğer oraya gitmemi istiyorsan, giderim. Ama uyarayım."

"Bekle," diyor. "Bana bir dakika ver, tamam mı?"

Beni durdurmadığına inanamıyorum. Adrenalin ve başka bir şey, daha karanlık bir şey damarlarımda dolaşıyor.

Sesi, kumaş hışırtılarıyla birlikte kulağıma bir fısıltı gibi geliyor. "Geri döndüm."

"Yatağa yeni mi girdin?"

"Evet," diyor. "Bu... tamam mı?"

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Evet, değil."

"Ben hazırım Carter. Bana olacağını anlat."

"Ne yapmak istediğimi biliyorum," diyorum. "Bu konferansta benimle birlikte olsaydın. Geçen hafta yaptığımız gibi dışarıda yemek yerdik. Sadece ikimiz."

"Takım elbise giyer

miydin?" "Beni takım

elbiseyle mi seviyorsun?"

Kısa bir duraklama. "Evet. Yakışıklı görünüyorsun."

Henüz kendime doğru düzgün dokunmaya başlamadım ve şimdiden bitiş çizgisine yaklaşıyorum. Sözleri çok tatlı. Yatakta olduğunu, bunu düşündüğünü bilmek daha da tatlı. Bizi düşünmesi.

Aslında ona ne yapacağımızı söylememi *istiyor*. Bunu hayal ettiğimi söyleyebilirim ama kaçmasını istemiyorum.

"Peki o zaman. Ben takım elbise giyeceğim. Sen de geçen hafta yaptığın gibi buklelerini açarsın. Konuşuruz. Sana ne kadar güzel görüldüğünü söylerim ve bunda da ciddi olurum. Seni masada öpeceğim."

"Restoranda mı?"

"Herkesin görebileceği bir yere," diyorum. "Kendimi durduramazdım."

Geçen hafta onu bıraktığımda yeterince zor zamanlar geçirmiştik.

"Oh," diye nefes alıyor. "Uzun öpüşebiliriz."

Sırıttıyorum. "Öpüşür müydük?"

"Evet. Öpüşmeyi severim. Yavaş, alaycı... çok fazla dil olmadan." "Bana tüyo mu veriyorsun, evlat?"

"Belki." Sesi telaşlı geliyor. "Sorun olur mu?"

"Eleştiriye bayılırım," diyorum. "O yüzden seni uzun öperdim. Uzatırdım. Daha fazlası için yalvartmak."

"Yalvar," diye tekrarlıyor. "Beni otele geri götürmen için yalvarmamı mı kastediyorsun?"

"Evet. Sen?"

"Eğer beni yeterince iyi öpersen, öpebilirim."

Anında bir hedef haline gelir. "O zaman yaparım. Otel odama geri dönerdik. Başlarda yavaş olur. Sana bir içki getirirdim. Boynunu öperim."

Yine de çok hızlı gitmek isterdim. Ama yorumlarına bakılırsa, onun için uzun zaman olmuş. Güvene ve arkadaşlığa ihtiyacı var ve çok hevesli olduğum için Audrey'i düzgün bir şekilde becerme şansını boşa harcamaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum.

"Bu iş çok yavaş ilerliyor," diyor.

Sesimi alaycı bir şekilde sertleştiriyorum. "Hoşuna giden şeyin bu olduğunu söylememiş miydin? Telefonda seks becerilerimi de mi eleştiriyorsun?"

"İşte biz de bunu yaşıyoruz," diyor. "Bunu sizden duymak farklı hissettiriyor."

"Her halükarda o yöne doğru gidiyoruz," diyorum. Sesim boğuk çıkıyor. "Kötü bir ikame ama..."

"İyi hazırlık," diyor ve ben inlememek için dilimi ısırıyorum. Yani bir gün yapacağımızı söylüyor. "Ben olsam gömleğini çıkarırdım. Sen benimkini çıkarmadan önce yani."

"Buna izin var," diyorum.

"Elbisemin fermuarını yavaşça açmanı istiyorum. Ellerini üzerimde gezdir. Bana hissettir..."

"Sana ne hissettiriyor, Audrey?"

"Aranıyor," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum. "Bunu yapabilirim. Hiç de zor olmaz."

"Oh."

"Ben de seni ne kadar çok istediğimi gösterirdim. Beni ne kadar sertleştirdiğini söyledim."

"Seni sertleştirir miydim?"

"Zaten biliyorsun," diyorum ve kemerimin tokasını açmak için telefonumu çeneme dayıyorum. Pantolonum aletimin üzerine gerilmiş, rahatsız edici derecede dar geliyor.

"Sen..." Audrey diyor, sonra boğazını temizliyor. "Az önce bir fermuarı mı açtın?"

"Evet. Beni ne kadar zorladığını açıkça belirtmek istedim." "Şu anda mı? Şu anda sertleştin mi?"

"Seni becermeyi düşünüyorum, değil mi? Bu otel odasında, eğer burada olsaydın."

Diğer uçta nefes nefese bir iç çekiş var. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Zor değil," diyorum. "Şey, bir şey var. Ama sadece sen ve ben konuşuyoruz. Bunu daha önce birçok kez yaptık."

Sesi alçak. "Seni ağzıma almak isterdim. Tam orada, otel odasında, sen fermuarını açtıktan sonra."

"Yüce ." Elimi özgürleşmiş sikimin etrafına sarıyorum, tanıdık parmaklarımın onun sıcak ağzı olduğunu hayal ediyorum ve yavaşça okşamaya başlıyorum.

"Sen de böyle inlerdin."

"Eninde sonunda ben de seni durdurmak zorunda kalacağım. Ya da bundan tek başıma kurtulurdum." "Bu iyi olurdu," diyor.

Okşamayı bırakıyorum, omurgamın dibindeki baş döndürücü hissi engellemek için yanağımın içini ısıtırıyorum. Ağzında bitirmem hakkında konuşamaz. Henüz bu fantezide onu soymamışken olmaz.

"Spitfire," diyorum, "ilk sevişmemizde vücuduna tapmayacağımı düşünüyorsan, başka bir şey bekliyorsun."

"Oh. Vay canına."

"Seni yavaşça soyardım. Vücudundan aşağıya doğru öperim. Meme uçlarını emerdim. Kahretsin, bunu da çok uzun süre yapardım. Elimi külotunun içine sokardım. İslanır mıydın?"

"Evet. Ben... evet."

"Şimdi ıslandın mı?"

Hattın diğer ucu sessizleşiyor, nefes alış verişinden başka bir şey duyulmuyor. Öncekinden daha ağır. Aldığım tek kelimelik cevap sertliğimin seğirmesine neden oluyor.

"Evet."

"Siktir."

"Carter?"

"Evet, Audrey?"

"Şu anda kendine dokunuyorsun. Değil mi?"

Kıkırdıyorum. "Evet. İstersen senin de aynısını yapmanı istiyorum." "Pekâlâ. Ben... iyiyim."

"Bana ne yaptığını söyle."

Sesi kadife gibi, tenimi yumuşatıyor ve kollarımdan aşağı tüylerimi diken diken ediyor. Kendimi daha sert pompalıyorum. "İlk sen başla," diyor.

"Seni düşünerek kendimi okşuyorum," diyorum. "Burada, bu yatakta benimle olsaydın ne yapardım. Külotunu bacaklarından aşağı indirdikten sonra ne kadar inanılmaz görünürdün. Seni ilk kez becermeme izin verdiğinde ne kadar iyi hissedeceğini."

"İlk kez," diye tekrarlıyor. "Çok mu olacak?" "Bundan şüphe mi ediyorsun?"

Nefes alış veriş . "Hayır. Görebiliyorum."

"Görebiliyorsun, değil mi?"

"Şey... Ben de kendime dokunuyorum."

"Nereye?" Talep ediyorum. Bir şey görüş alanımın kenarında geziniyor, karanlığa çevirmekle tehdit ediyor, çok tahrik oldum. Onun görüntüleri kafamda titreşiyor. Baloda o elbisenin içinde. Arabamın arkasında benimle alay ederken. İş arkadaşlarını işten çıkardığım için beni azarlarken gözleri tutkuyla yanıyor.

O elbisenin içindeki şekli. Altında nasıl görüneceğini.

Ve en önemlisi, onun altımda olmasının nasıl hissettireceği. Onun içinde olmak. "Klitorisime dokunuyorum," diyor ve sadece küçük bir ipucu var Utanç. Bu her şeyi arttırıyor. Bunu kimseyle yapmadı. Sık sık yapmaz. Ve burada bana güveniyor.

İnliyorum, parmaklarım sikimi o kadar sert kavırıyor ki neredeyse acı veriyor. "İşte böyle. Bacaklarını açtın mı?"

"Evet. Dizler de bükülmüş."

"Külotunu mı yoksa sadece yana mı kaydırдың?"

"Yana doğru," diye mırıldanıyor. "Tanrım, Carter, bunu yaptığımıza inanamıyorum."

"Hiç düşünme," diyorum ona. "Sadece gözlerini kapat. Bunu benim için yapar mısın?"

"Mhm."

"Beni bacaklarının arasında hayal et. Dilim klitorisine değiyor. Seni bu otel yatağına iterim ve adımı haykırana kadar bir daha kalkmana izin vermem."

"Aman Tanrım."

"Parmağını aşağı kaydır. Benim için kendini becer."

Birkaç uzun atım boyunca sessiz kaldık, eğer sessizlik doğru bir terimse. Benim nefesim kesik kesik, onunki küçük pantolonlarla geliyor. Ses tam orada, kulağımda. Ben içine girerken yanağıma doğru nefes nefese kaldığını hayal ediyorum. Bacaklarını bana dolayacaktı. Kahretsin, o tatlı ve benim olurdu ve ben-

"Carter," diye fısıldıyor. "Ben de gelebilirim."

Yapabilirim diyor, yapacağım değil ve göğsümde bir şey sıkışıyor. "O zaman gel."

"Hatta kalacak mısın?"

"Kapatmaktansa ölmeyi tercih ederim."

"Konus benimle," diyor.

Çok mutlu olurum. "Seni ne kadar istediğimi bilemezsin. Seni tatmayı ne kadar çok istediğimi. Dilime karşı çok tatlı olursun, biliyorum. Seni görmeyi çok istiyorum. Şu anda burada olmanı istiyorum. Sikim patlamak üzere, çok sertim ve boşalmak istediğim tek yer senin için. O tatlı pu-"

"Aman Tanrım." Nefes alış verışı diğer uçta kesiliyor, sonra tekrar kesiliyor ve kulağımda yumuşak bir şekilde inliyor. Uzun uzun inliyor ve ben buna bir saniye daha dayanamıyorum. Zevk omurgamdan, kalçalarımın ve aletimden aşağı doğru patlıyor. Karnımın üzerine dökülüyorum, kendimi sert vuruşlarla pompalıyorum.

Kapalı gözlerimin ardında sadece yıldız ışığı ve Audrey var. "Lanet olsun," diye küfrediyorum.

Nefes nefese bir kahkaha atıyor. "Vay canına."

Yorgun sağ elim başucumdaki yatağa düşüyor. Tavana bakıyorum, nefesimi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Yıllardır bu kadar sert boşalmamıştım."

"Geldin mi?"

Gülüyorum. "Sadece binlerce güneşin gücüyle, evet."

"Bunu sevdim," diyor ve sesi memnun olmuş gibi çıkıyor. Neredeyse gururlu. "Aslında benim de hoşuma gitti."

"Fark ettim. Bu benim de hoşuma gitti."

Tavana gülümsüyorum. Kendimi üç metre uzunluğunda hissediyorum. Yüz. Acaba şimdi ona benimle çıkıp çıkmayacağını sorsam evet der miydi? Eğer o da bana aynısını sorsaydı, ona her şeyi verirdim.

"Ne zaman dönüyorsun? New York'a mı?" "Cumartesi akşamı," diyorum.

"Bunu öğrendiğim iyi oldu," diyor. "Carter, bilmiyorum... şimdi ne olacak? Bu işleri garipleştirecek mi?"

"Sen ve beceriksizlik," diyorum. "Hayır. Öyle olmayacak. Sen ve ben eskiden olduğumuz gibiyiz."

"Arkadaşlar. Ve potansiyel olarak flört edenler," diyor ve sonra kıkırdıyor. Bu hiç de Audrey'e yakışmayan bir ses ve beni gülümsetiyor. "Tanrım, bunu seninle yaptığımı inanamıyorum. Şarap kesinlikle yardımcı oldu."

"Bundan önce de içiyor muydun?"

"Evet. Birazcık. Bir şarap barına gittik."

Gözlerimi kapatıyorum ve bu sefer zevkten değil. İçiyormuş. Ona bir şekilde baskı mı yaptım? Ve o lanet randevu. "Doğru."

"Teşekkür ederim Carter. Ben... vay canına. Sanırım bundan sonra bir bebek gibi uyuyacağım."

"Güzel. Döndüğümde görüşürüz."

"Dört gözle bekliyorum," diyor ve sesindeki utangaçlık göğsümü geçiyor. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum. "İyi geceler Carter."

"İyi geceler, evlat."

OceanofPDF.com

ON İKİ

Audrey

"Şimdiden yola mı çıkıyorsun?" Declan kuru bir sesle soruyor. Ceketime kaşlarını çatarak bakıyor. Bugün giydiği blazer ceket tüvit değil ama dirsek yamaları var. Saçları rüzgâr türbinine girmiş gibi görünüyor ve bahse girerim bu yüzde yüz kasıtlı.

"Evet," diyorum ceketimin kemerini bağlarken. "Dişçiyle randevum var ve Booker'a çoktan söyledim."

Kaşları sempatik bir gülümsemeye dönüşür. "Ah. Özür dilerim. İyi şanslar." "Teşekkürler. İki yirmilik diş, sonra da bir akşam Eve. Harika olacak."

"Anestezi üzerinde çalışabileceğini düşünüyor musun? Yazdığınız makalenin bir kopyasını bana gönderir misiniz? Gülmeye ihtiyacım var."

"Çok komik," diyorum ama gülümsüyorum ve o da bana küçük bir el sallıyor.

Bana ısınmış gibi görünüyor.

Ofisin telaşını geride bıraktım. Haber merkezinin iki yeni çalışanı var ve genel olarak işe alımların dondurulduğu düşünüldüğünde bu durum şirket genelinde birkaç kaşın kalkmasına neden oldu. İkisi de eski özel dedektifler.

Booker onlara "Yılanlar," demişti ama ses tonu hayranlık vericiydi.

Carter bu departmanı güçlendiriyor. Daha geçen hafta tüm departmana gönderilen bir e-postada tüm kişisel projeler teşvik ediliyordu. Teklifler kabul edilir, deniyordu.

Carter.

Onu düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor ve bu hiç de rahatsız edici değil. Cuma akşamı olanlara inanamıyorum. Bugün Pazartesi ve o günden beri hiç konuşmadık. Tek bir mesaj bile atmadık.

Üç farklı tane yazdım ve sonra her birini sildim.
Hiçbir şey normal gelmiyor. Hiçbir şey aynı hissettirmiyor.

Konuşmamızda ve olanlarda çok özgürleştirici bir şey vardı. Bana her şeyi söyleyebileceğim, her şeyi yapabileceğim ve onun da bana katılacağı hissini vermişti. Asla gülmez ya da beni reddetmezdi.

Ama aynı zamanda patronumun patronunun patronu, çalıştığım gazetenin gerçek anlamda *sahibi* olan adam ve bu ilişki uygunsuzluğun da ötesinde neredeyse bir suç. Meslektaşlarım bana asla saygı duymaz. Booker... Booker'ın ne diyeceğini düşünmek bile istemiyorum. Wesley bana bir böcekmişim gibi bakar.

Sadece o ve ben varken bunların hiçbir önemi yok.

Queens'te bir lokantada karşımda otururken ya da telefonun diğer ucundayken, derin sesi zevkinin sesiyle boğuklaşıyor.

Aşağı indiğimde asansör bomboştı. Öğle yemeğinden biraz sonra ve insanlar hâlâ harıl harıl çalışıyor. Lobi çoğunlukla boş. Çantamı omzumda daha yukarı çekiyorum ve saatime bakıyorum. C treni gecikmezse randevuma yetişmeliyim.

Takım elbiseli bir grup adam lobiye giriyor. Kenarda durup döner kapılardan geçmelerini bekliyorum

"Teşekkürler," diyor içlerinden biri. "Elbette," diyorum.

O sırada uzun boylu bir adam yukarı bakar. Kumral saçlı. Kahverengi gözler. Carter da aralarında ve onlar geçerken başını çevirip gözlerimle buluşuyor.

Yanaklarım anılarla ısınıyor. Bir kaşını kaldırıyor ve ben de başımı minicik bir şekilde sallıyorum. Burada olmaz. Şimdi olmaz. Yönetici ekibinin diğer üyelerinin önünde olmaz. Başını öne çeviriyor ve yürümeye devam ediyor.

Diğerleriyle birlikte asansörlere doğru kaybolur.

Rahat bir nefes aldım. Her zamanki gibi görünüyordu. Hayattan daha büyük, anlaşılması imkânsız, takım elbiseli bir muamma. Yakışıklı ve güçlüydü ama bana göre *olmadığı* çok açıktı.

Telefonum çaldığında neredeyse Cuma gününün bir rüya olduğuna kendimi ikna etmişim.

Görev yerinden mi ayrılıyorsun? İş gününün ortasındayız.

Cevap verirken parmaklarım biraz titriyor. Bir toplantıya gitmiyor muydu?

Audrey: Çalışanlarınızı takip ediyorsunuz, değil mi?

Biri yapmalı. Bir ipucunu mu takip ediyorsun?

Audrey: Evet. Beni dişçinin ofisine kadar götürüyor. İki yirmilik dişimi kaybetme onuruna sahibim.

Cevap vermeden önce iki dakika ara veriliyor ve ben onu fikirlerini anlatan birini dinlerken, Wesley kulağına konuşurken, parmakları masaya vururken hayal ediyorum.

Carter: Bununla ilgili bir şaka yapardım ama hiçbir şey komik değil. Üzgünüm, tükürük ateşi. Yarın da mı izinlisin?

Audrey: Evden çalışıyorum. Ya da en azından deneyeceğim.

Gazete sensiz de ayakta kalacaktır.

Kulağa nasıl geldiğinin farkındayım. *Globe*'un başarısı için çok önemlisiniz ama ameliyattan sonra dinlenemeyecek kadar da önemli değilsiniz.

Audrey: Alınmadım. Sadece olumsuzluklarını hayatımdan çıkarmaya . Bana bir daha mesaj atma.

Bunu yazarken metro platformunda durmuş sırtıtıyorum. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Kulağımda boğuk nefes alışının sesini unutana kadar onunla hiçlik hakkında konuşmak.

Hafızama kazınmış ve kemiklerime damgalanmış gibi hissetsem bile.

Adil. Bu, seni sonsuza dek yalnız bırakmadan önceki son mesajım. Öyle mi? Sonrasında biri seni alacak mı? Sana verdikleri ilaçlarla bayağı bir kendinden geçiyorsun.

Audrey: Kardeşim gelecekti ama iptal etti.

Kahretsin. En azından kliniğin adını söyle. Ne olur ne olmaz. Biri biliyor olmalı.

Bunu bir metro durağı için düşünüyorum. Bu iyi bir fikir mi? Ama o . Kardeşimin orada olmasını isterdim ama şimdi gelemezdi. Nina, en iyi arkadaşım, DC'ye iş transferinden sonra hala acı verici bir şekilde uzakta. Şehirdeki diğer arkadaşlarımdan hepsi işte.

Ben de ona adresi mesaj attım. Ne olur ne olmaz.

Çok sonra, nazık bir hemşire beni bekleme odasına götürüyor. "Bir süre oturun," diyor bana. Sesi çok uzaklardan geliyor. "Size bir bardak su getireyim. Kâğıdınızda kardeşinizin sizi almaya geleceği yazıyor."

"Oh, değil," diyorum. Sesim kabarık çıkıyor. Kelimeleri tekrar söylüyorum, sadece yükseldiklerini duymak için.

"Özür dilerim mi? Değil mi?"

Başımı sallıyorum ve garip bir his oluyor. Sesimden bile daha kabarık. "Hoboken'de bir konseri vardı. Sadece bir öğle yemeği konseriydi ama tüm grubu ona güveniyor. Gerçi ona ilk ben güvendim." Güldüm, çünkü neredeyse kafiyeli oldu. "Neden? Bilmiyorum."

"Hanımefendi," diyor hemşire ve şimdi sesi keskin çıkıyor. "Size eve kadar eşlik edecek kimsenin olmadığını bilseydik anestezi ve ameliyata devam etmezdik."

Sözlerini ayırtırmak zor. Çok fazla kelime var. "Çok keskin konuşuyorsun," diyorum ona. "Sesin bir mürekkep balığı gibi çıkıyor. Her yönden. Dokunaçları da sivri. Tanrım, dondurma istiyorum."

"Yirmi dört ila kırk sekiz saat daha katı bir şey yiyemezsin. Tatlım, lütfen senin için birini aramama izin ver. Bir arkadaş ya da iş arkadaşı? Belki bir komşu?"

Bekleme odasının parlak ışıkları karşısında gözlerimi kapatıyorum. Aynı anda hem onlara hem de onun sesine odaklanmak zor. Diğer insanlar ikisini birden nasıl yapıyor?

"Onu almaya geldim," diyor bir ses.

Hemşire kolumu bırakıyor. "Oh, şükürler olsun. Tatlım, erkek arkadaşın geldi."

Bu beni kıkırdatıyor ve sonra ağzım yuvarlak, pamuksu ve bir su aygırı yutmuşum gibi hissetmeme rağmen duramıyorum. Carter önümde duruyor, yüzünde garip bir şekilde endişeli bir ifade var. Onu daha önce hiç böyle endişeli görmemiştim.

"Audrey," diyor. "Benim."

İçimden hırıltı çıkana kadar daha sert kıkırdıyorum. Sanki onu tanıyamayacakmışım gibi. Ama bir şey bekliyor gibi görünüyor ve hemşire de omzunun arkasından bakıyor.

Kelimeleri oluşturuyorum. "Merhaba. Sen de işten kaytarıyorsun."

Ağzının kenarları yumuşuyor. "Evet. Patronuma söyleme."

Kelimeleri anlamlandırmam birkaç saniye alıyor ama anlamlandırdığımda tekrar kahkahalara boğuluyorum. Kendini kastediyor. "Komiksin. Neden hep bu kadar komiksin?"

Carter'ın kolu bana dolanıyor ve sonra yürümeye başlıyoruz. "Sen de eve tek başına dönebileceğini sanıyordun," diye mırıldanıyor.

Ama ben hala onun son şakasındayım. "Ayağa kalk," dedim ona. "Ayağa kalkmak mı?"

"Evet."

"Ben zaten ayaktayım. Sen de öyle."

"Hayır, sen ve stand-up! İnsanlar bayılırdı. Ben... ben... ön sırada oturdum."

Carter . Sesi bir at gibi çıkıyor ve bir aile tatili anısı geliyor. Arizona'daydık ve Kevin yalvarmıştı, bu yüzden hepimiz kanyon boyunca bir at turuna çıkmıştık.

Geniş açık alanlar. Çok güzeldi.

Carter, "Komedimi özel olarak yapmayı tercih ediyorum," diyor. "Merak etmeyin."

Sana her zaman ön sıradan bir koltuk ayıracağım."

Başımı salladım. "Kanyona gitmemiz gerek."

"Kanyona mı?"

Hareket ediyoruz. Bir asansör, sanırım, ve sonra bir lobi. Kolu bana güçlü bir şekilde sarılıyor. "Bu taraftan" diyor. "Şimdi bu kanyon da neyin nesi?"

"Benim yok," diyorum ve bu düşünce beni üzüyor. Çok uzaktalar. "Kırmızı toprağı görmeyeli uzun zaman oldu. Çöl rüzgârını."

"Tamam, seni hippi. Eğer gerçekten bir kanyonu ziyaret etmek istiyorsan bir kanyona gidebiliriz."

Başımı sallıyorum. "Hepsi kayboluyor."

"Öyle mi? Nereye gidiyorlar? , bu benim arabam. Gidip alalım.

içer

i." Başımı eğiyorum ve arabasının deri arka koltuğuna yerleşiyorum. Koku burun deliklerimde keskin bir his var. Koltuğa yaslanıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Vay canına, yorgunum. Bitkinim. Ağzımı da hissetmiyorum.

Carter, "Bayan Ford'un dairesi" dedi. Sonra benim adresimi söylüyor.

"Anladım," diyor ön koltuktan bir ses.

Gözlerimi açıyorum. " nereden biliyorsun?" Ona soruyorum. Carter kıkırdadı. "Orası senin yaşadığın yer."

"Bunu biliyorum. Sen nasıl biliyorsun?"

"Seni daha önce de oraya bırakmıştım. Geçen hafta da seni oradan aldım. Hatırladın mı? Dışarı çıkıp pizza yediğimiz zamanı?"

Pizza... pizza... lezzetli peynir. "Pizza istiyorum."

"Biraz beklemen gerekecek evlat. Bir süre yemek yiyemezsin."

Koltuğa yaslanıyorum. "Neden? Ve neden ağzım garip hissediyor? Garip mi görünüyor? Kendimi kaybetmiş gibi hissediyorum." Ama pamuksu bölgeye dokunmak için uzandığımda, bileğimin etrafında bir şey kapanıyor. Sıcak bir el.

"Yapma," diyor Carter. "Ona dokunmamalısın."

"Ama ağzımı kaybettim."

"Hayır, . Hâlâ orada. Onu görebiliyorum."

"Yalan söylüyor olabilirsin."

"Sana yalan söyler miyim?" diye soruyor. "Sana karşı yıllardır kimseye karşı olmadığım kadar dürüst oldum."

Kelimeleri algılamam birkaç saniyemi aldı. Dürüstlük. Tamam. Eğer hâlâ ağzım olduğunu söylüyorsa, muhtemelen vardır. Bu yüzden elimi çevirip onun yerine elini tutuyorum. "Peki," diyorum.

"Harika," diye mırıldanıyor ve iç içe geçmiş parmaklarımız kucağıma kayıyor. Başımı arkaya yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Altımdaki koltuk ve elimin etrafındaki sıkı tutuş dışında hiçbir şey gerçek, hiçbir şey somut gelmiyor. Uzun bir an boyunca kendimi sürüklenmeye bırakıyorum.

Ama belki de bu uzun bir andan daha fazlasıdır.

"Evlat. . Benim için arabadan iner misin?"

Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum. Yine aydınlık. Neden bu kadar parlak? "Evet." "Buraya gel o zaman. Seni eve götürelim."

Titrek bacaklarımın üzerinde kaldırıma çıkıyorum. Ayaklarımın altında çatlamış ve uzun süre çatlağa bakıyorum, hareket etmesine cesaret ediyorum. Korkutucu geliyor.

Ya asfalt parçalanırsa?

Carter'ın eli benimkini . "İçeri girmeye hazır mısın?"

"Evet," diyorum ve kaldırımdaki çatlağa son bir kez bakıyorum. "Kımıldama," diye uyarıyorum onu.

"Yapmak zorundayız" diyor. "Anahtarlarınız yanınızda mı?"

Ceketimin içine uzanıp iç cebini arıyorum. Kollarım ağırlaşıyor. Tonlarca ağırlıklar ama sonunda buluyorum.

Carter onu benden aldı. "Harika. Hadi, şu merdivenlerden çıkalım."

Birinci kattaki bir perdenin değiştiğini görüyorum. Yaşlı Pierce'ın eve dönüşümü izlediğine şüphe yok. Çoğu gün kartal gözlerini asırlık koltuğunun rahat tüneğinden merdiven sahanlığına diker.

"İzliyor," diyorum Carter'a.

Carter ön kapının kilidini açmaya odaklanmıştı. "İlginç," diyor. "Tanrı'dan mı bahsediyorsun? Ama içeri gel."

"Tanrı değil. Ev sahibi."

Ön kapı arkamızda tıkırdayarak kapanıyor ve ben tam odama çıkmak için merdivenleri işaret etmek üzereyken Pierce'ın dairesinin kapısı açılıyor. Üzerinde sabahlığı, burnunda gözlükleriyle orada duruyordu. Kaplumbağaya benziyordu. Ya da bir akbabaya. Benden bir kıkırdama kaçıyor ve durdurmak için tüm elimi ağzıma bastırıyorum.

Acıtıyor.

"Audrey?" diyor. "Sorun nedir?"

Carter, "Yirmilik dişlerini çekti," diye yanıtlıyor. Sesi işteki gibi çıkıyor. Soğuk ve kaygan, bir akarsuyun altındaki kayalar gibi. Bir şekilde uzak. "Dişçiden eve dönmesine yardım ediyorum."

"Seni daha önce buralarda görmüştüm," diyor Pierce. "Güzel, güzel. Sana hep bir erkek arkadaş bulmanı söyledim Audrey."

Daha sert kıkırdıyorum. *Sanki*. Pierce bana son bir kez başıyla selam veriyor ve kapıyı tekrar kapatarak dairesine geri dönüyor. Kapı kapanıyor ve geriye sadece naftalin kokusu kalıyor.

"Erkek arkadaş," diye fısıldadım. "Herkes öyle düşünüyor."

"Evet, bu mantıklı bir sonuç. Burada mı yaşıyorsun?" Carter soruyor. Sesinde bir onaylamama belirtisi var. Sesi artık pürüzsüz değil. Sesi zımpara kağıdı gibi pürüzlü.

Peşinden merdivenlerden yukarı yürüyorum. "İnsanların böyle düşünmesini istemezsin. Tabii ki istemiyorsun. Anlıyorum. Anladım," diyorum kelimeyi uzatarak.

"Evlat, insanların bir ilişkimiz olduğunu düşünmeleriyle ilgili bir sorunum yok.

Ama küf kokan bir yerde yaşamam hoşuma ."

"Ah." Halı kaplı merdivenlere bakıyorum. "Birkaç yıl önce bir sızıntı olmuş. Ergo, küf. İnsanlar 'ergo' kelimesini yeterince kullanmıyor. Makalelerime eklemeye başlamalıyım."

Carter, "Hayır, kulağa şatafatlı geliyor," diyor, "ve küf neden tamir edilmedi? Bunu her gün soluyorsunuz."

Bana bakmasını sağlamak ve şikayet ettiği için onu azarlamak için kolunu kavriyorum. Ama kolunu kavradığımda kocaman hissediyorum ve pazusunun genişliği dikkatimi dağıtıyor. *Pazu*. Ayrıca garip bir kelime. Bi-cep.

"Audrey?"

"Bana hiç Audrey demiyorsun."

Kolundaki elime bakıyor. "Bazen yapıyorum. Beni ciddiye almanı istediğimde."

"Seni her zaman ciddiye alırım. Aptalca davranmadığın zaman."

"Ben asla aptal değilim," diyor ciddiyetle ve ben yine kahkahalara boğuluyorum. Daha önce hiç bu kadar aptal biriyle tanışmamıştım.

"Odanız sağda mı solda mı?"

"Sol" dedim. "Sağdaki Jonah'a ait. Sürekli ot içiyor."

Carter nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve odamın kapı koluna uzanıyor. Sonra durakladı. "Kilit nerede?"

"Benim yok."

"Lanet olsun, burada mı yaşıyorsun?"

Onu itip geçiyorum ve küçük sarayımın kapısını açıyorum. Evimin. Geçen hafta paraya kıyıp aldığım esansiyel yağ dispenserinden gelen hafif lavanta kokusu buradaki tek güzel şey. Ama burası benim.

Tüm küçük ihtişamıyla.

"Bu benim," diyorum ve doğruca yatağıma gidiyorum. Dünya yüzüyor ve ağır ağır oturuyorum. Gözlerimi tekrar kapatıyorum.

Doğru. İki yirmilik dişimi çektirdim. İki tane. Bu yüzden ağzım ağrımaya başladı.

"Doğru düzgün bir mutfağınız yok," diyor. Bu sözden belli belirsiz rahatsız olmuşa benziyor ve ben de gülümsüyorum. Çeneme keskin bir acı saplandığında anında pişman oluyorum. "Sadece bir mikrodalga fırın ve bir lavabo," diyor.

"Mini buzdolabı da var," diye düzeltiyorum.

"Ev sahibiniz belli ki bunu para kazanmak için koymuş. Ve sen... banyon nerede?"

"Koridorda."

"Esrar için komşunuzla paylaşıyorsunuz."

"Mmhm." Yatağa yaslanıyorum ve onun benim alanımda dolaşmasını izliyorum. Onunla birlikte çok daha küçük hissediyorum. Sanki kötü dekore edilmiş küçük bir daire için fazla insanmış gibi. Keşke geçen hafta sonu temizlik yapsaydım.

Carter benim masaya dönüştürülmüş masamda durdu. Bazı kâğıtlara uzanıyor ve onları karıştırıyor. "Boş zamanlarında makaleler yazıyorsun."

"Mhm." Bu konuşmaya konsantre olmak zor ve yatağıma uzanıyorum. Dünya kendi ekseninde yumuşak bir şekilde dönmeyi bıraksa, iyi olacağım.

"Bekle," diyor Carter ve sonra orada oluyor. Ayakkabı bağcıklarını çözüyor. "Ceketini giymek ister misin?"

Parmaklarımı ceketimin kaygan kumaşında gezdirdim. Bu bir yatırım parçasıydı. Satın aldığımda Nina da yanımdaydı ve bu kelimeyi anlamsızlaşınca kadar birbirimize söyleyip durmuştuk. *Yatırım yapıyorsun Audrey*, demişti. İçinde dönüp durmuştum. *Yatırım parçama bakın!*

"Sende kalsın," dedim. "Pahalıydı." "Harika bir mantık. Biraz uzanır mısın?"

"Ama kıyafetleriniz pahalı görünüyor. Takım elbiselerin içinde çok yakışıklı görünüyorsun."

Gülüyor. "Evlad, senden daha fazla dürüstlük istememe neden oluyorsun. Önceden yiyecek stokladın mı?"

"Yemeğim var," diyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Yatağım altımda yükselip alçalıyor gibi görünüyor.

Carter mini buzdolabımı açtı ve küfretti. Görünüşe göre bugün bunu çok sık yapıyor. "Elma, havuç ve yarım kutu paket servisin var."

"Aynen öyle," diyorum memnuniyetle. Önümüzdeki yirmi dört saati atlatmamı sağlayacak.

"Sadece çorba ya da dondurma yiyebilirsin. Aklından ne geçiyordu?" İç geçiriyor ve sonra bir anahtarlık sesi duyuyorum. "Hemen döneceğim. Bir yere gitme, tamam mı?"

Taşınmaya hiç niyetim yok.

"Ve seni güvende tutmak için kapıyı kilitleyemiyorum bile," diye mırıldanıyor. Sonra kapı arkasından kapanıyor ve ben büyülmüş bir anestezi halısının üzerinde sürüklenip gidiyorum.

Sonunda tekrar uyandığımda başım çatlayacak gibiydi. Ağzımın tadı kötü ve kendimi ilk sarhoş gecemi geçirmiş gibi hissediyorum. Hâlâ biraz sarhoş ve çokça akşamdan kalmayım. Korkunç bir şey.

Carter masamın yanında, evimdeki tek sandalyede oturuyor. Beni görünce okuduğu gazeteyi yere bırakıyor. "Selam."

"Merhaba," dedim. "Nereye gittin?"

"Buzdolabımı doldurdum. Artık dört çeşit çorban ve beş çeşit dondurman var. Bir sürü de meyve suyu."

Ona göz kırpyorum. "Oh."

"Hangisini sevdiğinden emin olamadım." Öne doğru eğildi, altın rengi gözlerini bana dikti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiydim," diyorum ve çenemi temkinli bir şekilde hareket ettiriyorum. "Aman Tanrım."

"Eve yalnız gittiğine inanamıyorum. Şu anda bu kadar hırpalanmış görünmeseydin sana kızardım."

"Oh." Sonra ne yaptığımızı, en son telefonda ne konuştuğumuzu hatırlıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"İşte " diye mırıldanıyor Carter. "Şimdi , değil mi?" "Evet. Bizim... benim gerçekten..."

"Harikaydı," diyor. "Bu konuda kendini garip hissetmene izin vermeyeceğim." Ellerimi gözlerime bastırıyorum. "Tanrım."

"Pişman mısın?"

Cevap vermek için birkaç derin nefes almam gerekiyor. "Hayır. Belki ama vermiyorum."

Yönünden gelen belli belirsiz iç çekiş, rahatlama içeriyormuş gibi geliyor.

"Peki o zaman.

İkimiz de yetişkiniz. Ne istersek yapabiliriz ya da yapmayabiliriz."

"Geldiğime inanamıyorum," diyorum ve hemen ardından pişman oluyorum. Başım hâlâ gevşek hissediyor. "Tanrım. Boş ver şunu, olur mu? Lütfen. *Lütfen.*"

Carter kıkırdar. "Ben bir şey duymadım. Duymuş olsaydım bile, duymadığım şey beni rahatsız etmezdi, biliyorsun."

"Ne?" "Boş ."

Ellerimi indirip ona bakıyorum. Sandalyenin üzerine katlanmış, uzun bacaklarını öne uzatmış. Üzerinde hâlâ daha önce gördüğüm şık takım elbise var. Koyu kumral saçları neredeyse kahverengi gibi görünüyor ve ellerini saçlarında gezdirdiği için dağınık.

"İşten geldin," diyorum. "Sen... toplantılarını bıraktın mı? Saat kaçta
Bu
mu Başını sallıyor. "Zaten orada olmak istemiyordum."
?" "Ama yapacak işlerin var. Seni burada olmaya zorlamak
istememiştim." "Zorlanmış hissetmiyorum," diyor.
"Carter, özür dilerim."
Sandalyeden kalkarak boyunun uzunluğuna kadar uzanıyor. "Avantajlardan
biri
Patron olmanın ne demek olduğunu biliyorsun," diyor. "Bunu düşünmeyin."
Yorganımın kenarına tutunuyorum. Neden hâlâ ceketimin içindeyim?
Düşünceler gelip gidiyor, kaygan, zihnim aynı anda çok fazla şeye
tutunamıyor. Ama bir şey önemli.
En önemlisi.
"Teşekkür ederim," dedim ona. "Bugün sen olmasaydın ne yapardım
bilmiyorum."
Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor ve kendimi onun bana bakan
sabit gözlerinde kaybediyorum. "Benim için zevkti, evlat."
Onun eline uzanıyorum. Ne istediğimi anlıyor ve kendi eliyle benimkini
tutuyor. Sıcak parmakları benimkilere dolanıyor. Nabzım bu basit temasla
fırlıyor ve başıma doğru yükseliyor.
Bu ilk dokunuşumuz değil ama öyle hissettiriyor. "Bunu düşünmüştüm,"
diyorum.
Carter hareketsiz kalır. "Ah. Sana sorduğum şey hakkında mı?"
"Evet," dedim. "Bana çıkma teklif etmen çok ama çok hoşuma giderdi."
Başparmağı benimkinin üzerinde yavaş bir kavis çiziyor.
"Uyuşturulmamış olsaydın bu konuda daha mutlu olurum. Telefonda
konuştuğumuzda sen de sarhoştun."
Gülümsemiyorum - dersimi aldım - ama gülümsemek istiyorum. "Anestezi
konuşmuyor."
Elindeki elime bakıyor ama yüzüne yayılan parlak gülümsemeyi
gizleyemiyor. "O zaman yarın sorarım. Etki altında olmadığından emin
olduğumda."
Kalbim göğsümde tekliyor. "Evet diyeceğim."

ON ÜÇ

Audrey

Bu bir rüya değildi. Ertesi gün uyandığımda ilk fark ettiğim şey bu. İkinci şey ise ağzımın çok ama *çok* acıması. İkinci şeyi hemen aspirin ve portakal suyuyla hallettim. Süslü, organik olanından almıştı.

Carter buradaydı. Benim dairemde.

Yere atılmış ceketime bakıyorum. Ayakkabılarım çok küçük dolaptan dökülüyor. Açıklanamaz bir şekilde, eski bir *Globe* nüshasının üzerinde hüznü bir kağıt ağırlığı gibi duran, suratsız görünümlü bir avokado var.

O buradaydı. Portakal suyuma gülümseyip yanaklarımdaki sızıyı görmezden geliyorum. Dişçi randevuma gelmişti. Şehir dışındayken beni aramıştı. Ve bir şekilde, bir şekilde, onunla çıkacağım için gergin değilim.

Düzelteyim, çok gerginim. Ama bu heyecanlı bir heyecan, kendimi o kadar canlı hissettiriyor ki sanki ruhum çalkalanıyor. Günün çoğunu yataktan tembel tembel çalışarak ve aynı zamanda eski dizileri izleyerek geçiriyorum. Elimden geldiğince konsantre olmaya çalışıyorum ve çift doz ağrı kesici beni sık sık bayıltıyor.

Öğle yemeğinden sonra nasıl olduğumu sormak için bana mesaj attı. Konuşma her zamanki gibi hızlı, telefonuma bakıp gülümsememe neden olan mesajlar.

Ta ki konuştuğumuz şey de dahil olana kadar.

Carter: Bugün kafan rahat mı?

Audrey: Evet. D n söylediklerimde ciddi olduğumu bilecek kadar açık. Sen gitmeden önce.

Cevap mesajımı gönderdikten birkaç saniye sonra beni arıyor.

"Merhaba" diyorum.

"Hey. İyi uyudun mu?"

"         bir şekilde, evet. Sanırım bayıltılmak insana bunu yapıyor."

"Bugün acıyor mu?"

"Biraz. Kendimi çok daha az bilge hissediyorum," diyorum.

Carter'ın sesi ısınır. "Seni dinliyorum,  aka yapıyorsun. Keyfin ." "Evet,  yleyim."

"Kesinlikle aklı başında biri mi?"

"Kesinlikle  yle. Hiçbir zaman  u anda,  u anda olduğum kadar aklım ba ımda olmamıştı."

"Bu iyi," diyor. "Tam da duymak istediğim şey." "Oh?"

"Mhm. Ee, evlat. Bu hafta sonu seni dışarı çıkarmama izin verir misin?"

Kelimeleri duymak onu gerçek kılar ve bu gerçeklik korkunç derecede heyecan vericidir. "Evet, yaparım."

" ey," der Carter. Ve sonra başka bir şey demiyor. Gülümsüyorum. "Bununla ilgili bir espri yok mu?  aka yok mu?"

"Bir tane arıyorum," diyor. "Bana birkaç dakika ver." "Nutkum tutuldu. Bu bir ilk."

"Bu Cuma boş musun?"

"Evet,  yle. Umarım o zamana kadar  i likler inmiş olur," diyorum alt dudağımı ısırarak. Bir randevu. Bir randevum var ve aylardır ilk kez gerçekten heyecanlandığım bir randevu.

" i likle iyi görünecek biri varsa o da sensin," diyor. "Seni etkilemek için bir yol bulmam gerekecek. Ne hakkında-"

Diğer uçtan boğuk sesler geliyor ve sonra *Bay Kingsley*'in belirgin sözlerini duyuyorum.  alı ıyor. Tabii ki çalışıyor, izin alan benim.

Sesi geri geldiğinde, profesyonel bir tonda. "Korkarım gitmem gerekiyor. Kısa kestiğim için  zg n m."

"Beni aradığında toplantıda mıydın?" diye sordum.

"Evet," diyor. " imdi  ıktım. Seninle sonra konu uruz."

"Tamam. Bugün i te iyi  anslar tatlım," diyorum, sesim alaycı.

Şaşırmış bir kahkaha atıyor. "Spitfire," diyor sevgiyle, asmadan önce Yukarı.

Topuklarımın üzerinde sallanıyorum, çantam elimde. Evimin önünde beklememi ve güzel giyinmemi söylemişti, bu ne demekse - balo için yeterince güzel mi? Yoksa bir bara mı gidiyoruz? Belirsizlik çok erkeksi bir dikkatsizlik gibi geliyor. Ayrıca geç kaldı. Aslında iki dakika, ama bu süre midemdeki sinirlerin çıldırması için yeterli zamanı verdi. Işık hızıyla çoğalıyorlar ve eğer Grafik üstel olursa, on dakika içinde başım belaya girer.

Ama fazla beklemem gerekmiyor. Tanıdık siyah bir araba kaldırımın önünde durdu. Kalbim sinirden patlıyor ve yanağımın içini ısııyorum. Carter dışarı çıkıyor ve onu gördüğüm anda içimde bir şeyler kıpırdamıyor. Bu o. Bunu yapabilirim. Bunu daha önce onunla birçok kez yaptım.

"Merhaba," diyor. Takım elbise giymiş, kravatsız ve çarpık bir gülümsemesi var. "Nasıl hissediyorsun?"

"Beni son gördüğün zamandan çok daha iyiyim. Dişlerim şimdi daha iyi." Yanağımı öpmek için eğildi. "Bunu duyduğuma sevindim. Gitmeye hazır mısın?"

"Nerede?"

"Sanırım bunu bir sürpriz olarak saklayacağım."

"Sinsi." Arabaya bindik trafikten geçerek şehre doğru yola çıktı. İkimiz de konuşmuyoruz.

Carter daha yakına kayıyor. "Sana çok güzel görüldüğünü söyledim ve bunda ciddiymdim ama sinirlerini bozmak istemem."

Kıkırdıyorum. Onları kabul etmek daha iyi hissettiriyor. "Çoktan yola çıktılar," diyorum. "Ama garip bir şekilde, o kadar da kötü değil."

"Büyük bir başarı. Bu söyleyebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Yapabilirsin." Şoföre doğru bakıyorum ama gözleri yolda. Dinliyor mu acaba?

Carter umursamıyor gibi görünüyor. "Büyüleyici görünüyorsun," diyor. "Güzelden çok iyi."

"İyi olmak için ateş etmek zordur," diyorum. "Hareketli bir hedeftir."

Onun gözler dip için benim dudaklar. "Pekala, sen overshoot o. Ama Ben şikayet etmiyorum."

"Hiç gergin değil misin? Bizim hakkımızda ve... çıkma konusunda?"

"İçim korku dolu. Yaprak gibi titriyorum, evlat." Her zamanki sakin haliyle orada otururken, bu o kadar bariz bir abartı ki, beni güldürüyor.

Araba bir barın önünde durdu. Mekânı tanımam bir anımı aldı. "Bekle. Bu...?"

"Tanıştığımız yer, evet," diyor Carter. "İlk randevumuzu burada yapmanın şiirsel olacağını düşündüm."

Göğsümde bir şeyler ısınıyor. "İlkimiz mi?"

"Evet. Sorun olur mu?"

"İyiden de öte."

Beni içeri götürüyor, eli belimde hafifçe duruyor. Yanına yaslanıyorum ve kolonyasının, sabununun ve başka bir şeyin, sadece ona ait olan bir şeyin tanıdık kokusunu içime çekiyorum.

Arka tarafta bir yerimiz var. Benim iğrenç randevumla oturduğum yerden çok uzakta, Carter'ın barda uzandığı yerden daha da uzakta.

"Randevumu gerçekten izledin mi?" Ona sordum. "Geçen sefer burada olduğumuzda?" "Tabii ki. Birinin senin bir seri katille buluşmadığından emin olması gerekiyordu.

katil."

"Kiminle buluştuğunu gördüm, biliyorsun. Sarışın olan."

Yarı omuz silkiyor. "Ciddi bir şey değildi."

"Hayır, o kadarını anladım," diyorum ve tedbiri elden bırakıyorum. "Hiç ciddi biriyle çıktın mı?"

"Elimden gelse yapmam," diyor göz kırparak.

Gülüyorum. Zaten beklediğim de buydu ve bunun doğrulanması iyi hissettiriyor. Bir şekilde daha güvenli. Ne olursa olsun, gülerek ve gülümseyerek ayrılabilceğimizi biliyorum. "Pekâlâ. Peki bu randevuda ilgini daha ne kadar çekeceğim?" Diyorum. "En azından tatlıya kadar mı?"

Carter başını öne eğip düşünüyor. "Evet, ama aşağı yukarı bir on yıl, muhtemelen."

Her şeyden konuşuyoruz, önceden belirlenmiş gibi gelen bir akışkanlıkla bir konudan diğerine sürükleniyoruz. *Globe*, gazetecilik, izlediğimiz filmler, iş seyahati, otel odası ve sonra kaçınılmaz olarak telefon.

Yanaklarımdaki sıcaklığı görmezden geliyorum. "Bunu beklemiyordum," diye itiraf ediyorum.

"Hayır," diyor. "Ben de öyle. Seni bunun için çağırmadım, biliyorsun."

"Neden aradın? Aldırdığımdan değil."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve bana inceleyen bir bakış atıyor.

", " dedim. "Söyle bana. Bunu kaldırabilirim. İçki mi içiyordun?"

"Seni sarhoş olduğum için aramadım," diyor. "Seni kıskandığım için aradım."

"Oh. Gerçekten mi?"

Bir elini ensesinde gezdiriyor. "Evet. Pek centilmence değil belki ama gerçek bu. Sana bir erkek bakış açısı kazandırmak için seninle flört hakkında konuşacağıma söz vermişim ama doğrusunu söylemek gerekirse bir süre önce bundan zevk almayı bıraktım."

Dünya kendi ekseninde dönüyor. Başından beri yanlış mı anlamışım? Her zaman... böyle miydi... "Ah," diyorum tekrar.

"Şaşırmış görünüyorsun," diyor. "İlk defa bir erkek seni istediğini itiraf ediyor olamaz, değil mi?"

Hayır, sanırım, ama uzun zamandır ilk kez onu geri istiyorum.

"Randevularım hakkında seninle konuşmak istememişim. Umursadığını bilmiyordum," diyorum. Anılar şimdi bir şekilde kötü hissettiriyor. Onu duymak istemediği şeyleri dinlemeye zorluyordu. "Ben senin..."

"Merak etme," diyor Carter, yarı gülümsemesiyle. "Benim hakkımda çekincelerin olduğunu biliyorum. İşten çıkarmalar falan."

Başımı salladım. "Hayır, sadece bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum. Bunu gerçekten düşünmedim bile. Benden çok üstün görünüyordun. Ve her zaman takım elbise giyiyorsun."

Kaşları kalkıyor. "Bana takım elbise içinde yakışıklı görüldüğümü söylemiştin." "Söyledim mi? Oh. Anestezi."

"Evet. Bu arada çok hoşsun. Nedense kanyonlardan bahsettiniz ama bana nedenini hiç söylemediniz."

"Kanyonlar. Büyük Kanyon gibi mi?"

"Tahmin etmiştim ama beyninin içinde neler olduğunu kim bilebilir?"

Gülüyorum ve bardağıma uzanıyorum. "Takım elbise içinde çok yakışıklı görünüyorsun," diyorum. "Bunu düşünmek için uyuşturulmaya ihtiyacım yok."

Bana geniş bir gülümseme veriyor. "Ne büyük bir iltifat. Ama neden başlangıçta tereddüt ettin?"

"Şey, sanırım uzun bir hikâye." Diyorum. "Ama iş adamlarının, evrak çantalarının ve takım elbiselerin dünyası bana hep sahte gelmiştir."

"Sahte," diye tekrarlıyor.

"Evet. Yılan yağı büyücüleri ve Wall Street bankacıları gibi. Elleriyle çalışamayan, bir meslek bilmeyen insanlar, bilirsiniz. Farkındayım.

Bu oldukça aşağılayıcı ve gerçekten demek istemedim. Öyle biri olmadığını biliyorum."

Omuz silkiyor. "Başkaları aynı fikirde olmayabilir. Şirketlerin kurulmasına yardım ediyorum ve ara sıra onları söküyorum. Bu bir meslek ama çok görünür bir meslek değil. Bundan dolayı nasırım çıkmıyor."

Başımı iki yana sallıyorum. "Bu kesinlikle bir iş ve önemli bir iş. Gerçekten de benim önyargılarım engel oldu. Ve başlangıçtaki tüm işten çıkarmalarla birleşince..."

"Benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyordun," diyor yumuşak bir sesle.

"Başlangıçta değil, hayır." Bir an tereddüt ediyorum, gözleriyle buluşuyorum. Sık sık mizahla dans eden tuhaf altın rengi gözleriyle. Şimdi ciddiler. "Bir süre önce bana neden gazeteci olmak istediğimi sormuştun. Sormuştun değil mi?"

Başını sallıyor. "Babanla gazete okumaktan bahsetmiştin."

"Evet, kesinlikle bunun bir parçası. Ama ben on beş yaşındayken ailemin başına başka bir şey geldi." Bardağımyı çevirip kırmızı sıvıya bakıyorum. "Babam dişçiydi, değil mi? Ve bir iş adamı ona harika bir yatırım fırsatıyla yaklaştı."

Carter'ın sesi tereddütlü. "Ah."

"Evet. Ders kitabı gibi bir dolandırıcılıktı ama adam babamın sektörü hakkında çok şey biliyordu. Elinde istatistikler ve kitaplar vardı ve bu dental şirketin neden sektörde devrim yaratacağını gösterebiliyordu. Bölgedeki birkaç diş hekimi çoktan anlaşmayı imzalamıştı."

"Özür dilerim," der Carter. Çoktan anlamıştı.

Başımı salladım. "Babam çok fazla yatırım yaptı. Üniversite fonları, emeklilik fonları. Tanrı'ya şükür evi ikinci kez ipotek ettirmemiş. Ve işadamı - aslında bir dolandırıcı- her şeyi aldı."

"Suç duyurusunda bulunmaya çalıştınız mı?"

"Evet, ama onu bağlayacak bir şey yoktu. İsim takma bir isimdi. Adresler posta kutularıydı. Hesaplar temizlenmişti."

"Dur tahmin edeyim," diyor. "Takım elbise mi giyiyordu?"

"Kusursuzca dikilmiş olanlar, evet. Bizimle de birkaç kez akşam yemeği yedi. Annemle babamı çok iyi ağırladı." Onu hayatım boyunca unutmayacağım. Neredeyse Carter kadar uzun ve siyah saçlıydı. Gülümsediğinde kırışan gözlerinin etrafında çizgiler vardı. Sıcaklık ve güvenilirlik yayan bir adam. Onu düşündüğümde her zaman olduğu gibi içimi bir tedirginlik kaplıyor.

Tüm bunlar olurken, ailemin uğruna çok çalıştığı son kuruşa kadar çalmayı planlayan biriyle gülmüş olmak.

"Audrey, özür dilerim," diyor Carter.

Başımı iki yana sallıyorum. "On yıl önceydi. Ailem iyileşti. Babam hala... bunun etkisinde ama en azından kimse fiziksel olarak zarar görmedi. Önemli olan da bu."

"Ve ondan sonra takım elbiseli bir adama asla güvenmedin," diyor ceketinin yakasını parmaklayarak. "Sahip olduğum her birini yakacağım."

Gülüyorum ve masanın öbür ucuna uzanıp elini buluyorum. Benimkinin altında sıcacıktı. "Kesinlikle hayır. Onunla aynı değilsin, bunu biliyorum. Bunu ilk tanıştığımız andan beri biliyordum!"

"Adı neydi?" Carter soruyor. "Onu bulmayı başardın mı? Adalet mi?"

Başımı salladım. "Will C. Jenner kullandığı takma addı. Bu isimle eşkaline uyan birini bulamadık."

"Lanet olsun. Ne alçak herif" diyor.

"Evet. Gazetelere de anlatmaya çalıştık. Babamın elinde bir fotoğrafı yoktu ama onu çok iyi tarif edebiliyordu. Ama kimse hikayeyi yayınlamakla ilgilenmedi," diyorum. Bu hala bir hakaret gibi geliyor. İyi bir araştırmacı gazeteci izleri takip edebilirdi. Bu adam tarafından harap edilmiş başka aileler bulabilirdi. Bunu ülkedeki dolandırıcıların daha büyük bir hikayesi haline getirebilirdi. Ama kimse ilgilenmedi. "Sanırım sadece Bernie Madoff'lar ulusal ilgiyi çekiyor."

Carter'ın sesi alçaktır. "Bu yüzden gazeteci olmak istiyorsun. Queens'te kiracıları tahliye eden inşaat şirketinin hikayesi üzerinde çalışıyorsun."

"Evet, sanırım öyle. İnsanlar bilmezse bir sorun çözülemez, anlıyor musunuz? Bir gazeteci olarak benim işim bu. Bir gazete olarak bizim işimiz. İnsanları bilgiyle donatmak."

Ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Saf gibi mi görünüyorum?" diye soruyorum. "*Globe*'un rakamlarının çok iyi olmadığını biliyorum."

"Hayır," diye kabul ediyor, "öyle değiller. Ama siz devam etmesi için ikna edici argüman üstüne argüman üretmeye devam ediyorsunuz."

"Seni ikna edebiliyor muyum?"

"Evlat, beni uzun zaman önce ikna ettin," diyor. "Sadece rakamları toparlamam gerekiyor."

Bardan ayrıldığımızda geç olmuştu. O kadar geç ki barmen tezgâhı temizliyor ve geriye sadece birkaç kişi kalıyor. İçkiler beni mutlu, sersem ve biraz da cesur yaptı.

Çok cesur.

"Seni eve bırakayım," diyor Carter. Kaldırım boyunca yürürken eli benimkine değiyor. "Ölüm tuzağı evinin önünde iyi geceler dile."

"O kadar da kötü değil. Bir cazibesi var."

"Kapınızda kilit yok," diyor, sanki konuşmanın sonu buymuş gibi.

Omuz silkiyorum. "Sanırım ben senden daha çok bir insanım."

"Muhtemelen, ama bunun iyi bir şey olduğunu söyleyemem."

Kaldırımda durup siyah şehir arabasının gelmesini bekliyoruz. Topuklarımın üzerinde geriye doğru sallanıyorum, boğazımın içinde kelekler dans ediyor. "Şey... kurtarıcı bir özelliği var."

"Evet," diyor Carter. "Kiracısı."

Gülüyorum. "Teşekkür ederim. Ama ben başka bir şeyden bahsediyordum. Yangın merdiveninden."

"Bir yangın durumunda dairenizi terk etmenin bir yolu olması kurtarıcı bir özellik değildir. Bu yasal bir gerekliliktir."

Omzunu kendiminkiyle dürtüyorum. Katı, tuğla gibi bir duvar. "Ama burası tam *New York*. Şehir dışından gelen bir kız için kendimi sitcom'daki bir karakter gibi hissediyorum."

"mı oturuyorsun?"

"Bazen. Oldukça güzel bir manzarası var. Ve şey... Evde bir şişe şarabım var."

Mavimsi gözler bana bakıyor. İçlerinde bir ışık var. "Beni bir kadeh içmeye mi davet ediyorsun?"

"Evet," dedim.

"Peki o zaman," diyor Carter. "Bir yangın merdiveni görmek beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı."

ON DÖRT

Audrey

Carter'ın bacakları penceremin dışındaki dar alan için neredeyse çok uzun. Onları uzatıyor, cilalı takım ayakkabılarının uçları parmaklıkların arasından çıkıyor.

"Burası harika bir balkon değil mi?" Ben de öyle dedim. Bir şişe şarap ve kolumun altına sıkıştırdığım bir battaniyeyle onun ardından dışarı çıkıyorum. Alışılmadık sıcaklığa rağmen, New York'ta hala gece ve ceketlerimizi üzerimizde tutmamız gerekecek.

"Evet," diyor. "Harika. Bu kesinlikle diğer on dört sağlık tehlikesini göz ardı etmek için bir neden."

"Misafirken evime laf atmak yok," diye sertçe uyarıyorum onu.

Ellerini kaldırdı, yüzünde yarı bir gülümseme vardı. "Kusura bakma evlat. Düşüncelerimi kendime saklayacağım."

"Aklından bile geçirme." Şişeyi ona uzatıyorum ve bacaklarımı boşluğa sığdırmaya çalışarak karşısına oturuyorum. Uzanıyor ve sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki daha önce samimi olmuşuz gibi, onları kucağına alıyor.

"Daha iyi mi?"

"Evet, teşekkürler." Korkuluk küçük peri ışıklarıyla aydınlatılmış, yangın merdivenine eklediğim tek dekorasyon. Kesinlikle kurallara uygun değil ama umurumda değil.

Carter şarabı açıyor ve kalitesizliği hakkında yorum yapmıyor. Amerika'nın en eski gazetelerinden birinin sahibine altı dolarlık bir şişe şarap ısmarlıyorum. Parmaklıklara yaslanıyorum ve iki kadehi doldurmasını izliyorum.

Onun buradaki imkânsızlığı beni gülümsetiyor.

Fark etti. "Neden bu kadar mutlu görünüyorsun?" diye soruyor ve bana gözlüklerden birini uzatıyor. Ama gözleri loş ışıkta dans ediyor.

"Bilmiyorum. Burada olman, benimle bu berbat şarabı içmen."

"Berbat mı?"

"En iyi arkadaşım taşındığımda bana almıştı ve hiç içmedik. Ucuz bir şey."

Derin bir yudum alıyor ve sonra bir kaşını kaldırıyor. "İçilebilir."

"Vay canına. Meşemsi alt tonlar ya da tam gövdeli olmasını , ama bunu alacağım." "Ukala," diyor, sağ elini baldırına koyuyor, hala onun kucağında. Bizi birbirimize daha da bağladı. "Bizi bu gece tanıştığımız bara götürmem sorun olur mu?"

Başımı salladım. "Dönüp dolaşıp aynı yere geldik, değil mi? Her şeyin başladığı yere geri döndük."

"Fikir buydu," diye itiraf ediyor. "Ben de düşündüm ki..."

"Neyi?" Bacağımla onu dürtüyorum ve eli kayıyor. Dizime doğru hareket ediyor. "Söyle bana."

"Göz korkutucu olmazdı. Bilirsin, bir barda nefes nefese kalmanı ve yakışıklı bir yabancıyı seni kurtarmasına ihtiyaç duymanı istemedim."

Sırıyorum. "Böyle şeyler olur, değil mi?"

"Aslında yakın zamanda bir arkadaşımın başına geldi," diyor. "Bu gece sadece sen, ben ve alkol vardı ve ikimizin de bundan keyif almamasının mümkün olmadığını düşündüm."

"İyi bir randevuydu. Hatta harikaydı." Cesur hissediyorum, sıvı cesaretle doluyum. "Seni gece içkisine davet ettim, değil mi?"

Gözleri ateşle parlıyor. "Yaptın. Minnettarım."

"Minnettar mı?"

"Belki de yanlış kelime seçimi. İlgimi çekti, belki. Kesinlikle cesaretlendirici." Bacaklarıma bakıyor, başparmağı yavaşça dizimin kenarında geziniyor. Çoraplarımdan arasından bile hissediyorum. "Demek tanıştığımızda berbat biri olduğumu düşündün. Takım elbisem beni güvenilir bir adam olarak ele verdi."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç de sağlıklı düşünemiyordum. Sadece sinirden kusmamaya çalışıyordum."

"Doğru. Fıstık, su," burada kendini işaret ediyor, "kurtarıcı. Sanırım panik atak geçirdiğin için sana minnettar olmalıyım. Bu bana bir şans verdiğin anlamına geliyordu."

"Ama atış yapmak için nişan almıyordun," diyorum. "Öyle miydi? Yani, ilk tanıştığımızda benim hakkımda ne düşünüyordun? Dürüst ol."

O barda berbat bir haldeydim ve ona karşı da pek nazik değildim. Barmenle konuşma şekli yüzünden onu azarladığımı hatırlıyorum.

Bir içki daha sipariş ediyor.

Carter'ın gülümsemesi samimidir. "Kendini pek net göremiyorsun.

Bunu daha önce de fark

etmiştim." "Ne demek

istiyorsun?"

"Çok ." Alay ettim.

"Doğru."

"Ciddiyim. O gece de öyleydin, biliyorsun. Kocaman gözlerin, akıllı ağzın ve uzun, kıvrıkcık saçların vardı. Beni tanıımıyordun ama tanıyormuşsun gibi konuşuyordun. Bu hoşuma gitmişti."

Hiçbir zaman sahte bir alçakgönüllülükten muzdarip olmadım. Biraz çaba sarf edersem görünüşüm iyidir ama sınırlarımı biliyorum. Oldukça ortalama biriyim.

Carter düşüncelerimi okumuş gibi görünüyor. Şarabından derin bir yudum daha alıyor, gözleri hâlâ benimkilerde. "Bana inanmıyorsun."

"Sadece aşırı görünüyor. Sen sensin. Yakışıklı, uzun, zengin, yetenekli. Bir barda panikliyordum."

"Beni gördün," diyor. "O zamanlar bile."

Kelimeler göğsümdeki boşluğu dolduruyor, beni içten dışa ısıtıyor. Şu anda kar yağıyor olabilirdi ve ben yine de bu yangın merdiveninde onunla birlikte sıcak olurum. "Oh."

Şarap kadehime uzanıyor ve ikisini de kenara koyuyor. "Hâlâ öyle, biliyorsun. On yılı aşkın bir süredir olmadığım şekilde seninleyim."

"Sevindim," diyorum. "Benim yanımda asla başka biri olma." Dudakları kıvrılıyor. "Denesem bile olabileceğimi sanmıyorum."

Parmak uçlarım soğuk, bir çubuğun çelik gibi yuvarlaklığı etrafında kıvrılıyor. "Ne yapıyoruz, Carter? Gerçekten mi?"

Saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve parmaklarının arasından kayıp gitmesini izliyor. "Birlikte zaman geçiriyoruz," diyor. "Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz."

"Peki ya iş ne olacak?" diye nefes alıyorum.

Gülümsüyor. "Seni baştan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum ve sen *Globe*. Beyninin çalışma şeklini seviyorum."

"Gazete değil," diyorum. "Ama biz... ve benim işim. Meslektaşlarımız." "Kimse bilmeyecek," diyor. "İşin etkilenmeyecek."

"Kimseye söylemeyecek miyiz?"

Nefesi benimkinin üzerinde hayalet gibi dolaşıyor. "Aramızda ne olduğu kimseyi ilgilendirmez." Carter elini çenemin altına soktu ve başımı yukarı kaldırdı. Kuvvetler

Gözleriyle buluşuyorum ve gözlerinde bir soru var. Başımı hafifçe sallıyorum ve daha da yaklaşıyorum. Kalbim kaçmaya çalışıyormuş gibi hızla atıyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Öpücük, dudaklarının benimkilere yumuşak bir fırça darbesi gibi, bir, iki kez, kontrollü ve sabit. Gözlerimi kırıştırarak açtığımda beni yarım bir gülümsemeyle izlediğini görüyorum. "Seni o otel odasından aramadan önce yapmam gereken şeyi" diyor.

Başımı sallıyorum. Ellerim takım elbisesinin yakalarını buluyor, sert kumaşın etrafında . "Pişman değilim."

"Tanrım, ben de."

Bu sefer onu öpüyorum. Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum, parmaklarım ensesindeki yumuşak saçları bulmak için geriye kayıyor. Carter ağzımın içine doğru inliyor ve öpücüğü derinleştiriyor, dilinin sıcak ucu benimkiyle buluşuyor. Bu kısa dokunuş vücudumda elektrik çarpması gibi bir his yaratıyor.

Elleri yanlarımdan aşağı kayıyor, paltomun kumaşı üzerinden vücudumu yumuşatıyor. Uzun uzun düşünmüş gibi öpüyor beni. Sanki şakalaşmamızın bir uzantısı, başka bir zekâ maçı gibi. Derin ve yumuşak, hızlı ve yavaş, hızını değiştiriyor.

Onu sıkıca kavradım ve saldırıya karşı eridim.

Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda dudaklarını yanağıma kaydırıyor ve boynuma doğru bir öpücük konduruyor. "Audrey," diyor, sesi neredeyse tanınmayacak kadar kalın. "Bu harika bir yangın çıkışı."

Gülüyorum. Kulağımın hemen altındaki o noktayı bulduğunda nefesim kesiliyor ve ellerim omuzlarında sıkılaşıyor.

Kelimeleri oluşturabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. "Mhm," diyorum. "Kurtarıcı özellik."

Ağzı benimkine geri dönüyor. "Hayır," diyor dudaklarıma karşı. "Sana söyledim, o kiracı."

"Önyargılısın," diyorum
ona. "Ve bununla gurur
duyuyorsun."

Uzun bir süre öpüşüyoruz ve her lezzetli dokunuşta kendimi onunla şehvetin derinliklerine gömülürken hissediyorum. Zihnim baş döndürücü, neredeyse uyuşturulmuş hissediyorum, içimden neşe akıyor.

Becerikli parmakları ceketimin bel bağını buluyor ve çekiştiriyor. Bir elini içeri kaydırıp elbisemin ince kumaşı üzerinden belime dokunuyor. Sinirlerim geriliyor, beklentimi artıracak kadar hafif. Ama eli orada kalıyor.

"Biliyorsun," diye mırıldandım. "Yangın merdiveni güzel ama içeri de girebiliriz."

Gözlerini kapatıyor. Koyu renk kirpikleri renkten kızarmış yanaklarına doğru yayılıyor. "Tehlikeli bir fikir," diyor. "Uslu durmaya çalışıyorum."

"İçeride uslu duramıyor musun?"

"Bunu yapmak daha zor olurdu. Ben evcil değilim."

Dudaklarımı elmacık kemiğine bastırıyorum. "Belki de bu iyi bir şeydir." "Bu bizim ilk randevumuz," diyor, "ve ben ikinci bir randevu için uğraşıyorum."

Kucağına tırmandım. Elleriyle kalçalarımı ceketimin içinde sabitleyerek bana izin veriyor. Her iki yanına birer kalça yerleştiriyorum ve arkasındaki korkuluğu kavıyorum. "Peki ya sana ikinci randevunun şimdiden garanti olduğunu söylesem?"

"O zaman ben gerçekten şanslı bir adamım," diyor ve beni öpmek için kendine çekiyor. Göğsümü onunkine bastırıyorum ve inlediğinde, göğsünde yankılandığını hissediyorum. Bir sonsuzluğu daha öpüşerek geçiriyoruz.

Sonunda dudaklarımdan ayrılıyor ve başını soğuk parmaklıklara gözlerini kapatıyor. "Siktir," diye mırıldanıyor.

Parmaklarımı gömleğinin yakasında gezdirip sıcak tenine dokunuyorum. "Seni kırdım mı?"

"Evet. Bir saniye içinde yeniden başlatacağım."

Kucağında kayıyorum ve kalçalarımın altındaki uzun, sert boyu fark ediyorum. Onu bir kez hissettiğimde, odaklanabileceğim tek şey o oluyor. Kızgın sinirler vücudumda yarışıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

Kalçalarımı bir kez döndürüyorum, geçici olarak.

Elleri kalçalarımın sıkışıyor. "Evlat," diye uyarıyor. "Hadi içeri girelim."

"Seni sonsuza dek öpebilirim," diyor. "Kollarında geriye yaslanıyorum. "İstemiyor musun?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve ona sarılan bana bakıyor. "Kesinlikle. Ama geçen gün bana ne söylediğini hatırlıyorum. Sen ve ilişkiler hakkında."

Ve benim eksikliğim. Ellerimi boynuna doladım. "Daha önce seks yaptım. Erkeklerle samimi oldum."

"Biliyorum," diyor. "Ama çok sık değil, sanırım."

Başımı sallıyorum. "Neden bundan bahsediyoruz?"

Gülümsüyor ve beni öpüyor, dudaklarının üç acil fırçası. "Çünkü seni acele ettirmek istemiyorum. Hem de hiç. Asla. Ve beni o kadar sıkı sarmışsın ki, ilk seferimizde istediğim kadar yavaş gidebileceğimden emin değilim."

"Aceleyle gelmiş gibi hissetmiyorum."

Kalçalarını kavırıyor ve beni kendine doğru çekerek bedenlerimizi birbirine kaynaştırıyor. Ereksiyonu altımda sert, inatçı bir nesne gibi duruyor ve düşünmemi zorlaştırıyor. "En son ne zaman oldu?" diye soruyor bana.

Yüzümü boynunun sıcak tenine doğru eğiyorum. Sabun, erkek ve şehir arabasının deri koltukları gibi kokuyor.

"Audrey?" diyor.

Gerçek utanç verici. "Bir buçuk yıldan biraz fazla." O zaman bile, üniversiteden tanıdığım bir çocukla hafta sonları birlikte oluyorduk. Şehre geri dönmüştü ve buluşmuştuk. Ondan önce... yedi ay, sanırım. En az yedi ay.

Carter'ın gözleri ciddi bir şekilde benimkilere bakıyor. "Bir buçuk yıl," diye tekrarlıyor. "Evet."

Bunun için benimle alay etmiyor, gülümsemiyor, gülmüyor. Sadece beni tekrar öpüyor ve bu sefer daha yumuşak. Karnımda kelebekler uçuşuyor, çarpışıyor ve çoğalıyor. "Spitfire," diye mırıldanıyor, bir eli saçlarımda geziniyor, "o zaman bunu aceleyle getirmiyoruz."

Beni neyin etkilediğini bilmiyorum. Sesindeki açık ihtiyaç mı, parmaklarının beni kavrayış şekli mi, ama onunla ilgili her şey bana istendiğimi hissettiriyor. Güçlü. Elimi sertleştirdiği yere doğru kaydırıyorum ve parmaklarımı uzunluğunun üzerinde gezdiriyorum.

İnliyor ve öne doğru eğiliyor, alını omzuma değiyor. "Audrey," diye mırıldanıyor.

Elimi çekiyorum ve saçlarına gülümsüyorum. O zaman bu her neyse, her ne , sadece bir kerelik bir şey değil. Birçok nedenden dolayı kötü bir fikir ama hiçbiri şu anda hissettiğim mutluluğun yanına bile yaklaşmıyor.

"Bir dahaki sefere kadar," diyorum.

Carter başını sallıyor ama eli yukarı kayarak göğsümün alt tarafını sıyrıyor. Kısa sürüyor ve inliyor, sonra ellerini güvenli bir şekilde belime doluyor. "Bir dahaki sefere," diyor ve sesi bir söz gibi.

ON BEŞ

Carter

"Başka bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye sordum.

Annem başını sallıyor. Mutfak tezgâhına yaslanmış, sarı dolaplara bakıyor. On yıldan uzun bir süre önce, babamın pek çok yokluğundan birinde radyoda şarkı söyleyerek onları boyadığını hatırlıyorum.

"Hayır, hayır, ben gayet iyiyim," diyor.

Kollarımı kavuşturuyorum. "Sokağın aşağısındaki yeni inşaat yıllarca sürecektir," diyorum. "Ama kesinlikle emin misiniz?"

Gülüyor, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar açılıyor. Gülümsemeyi her zaman çabuk öğrenmiştir. "Biraz inşaat gürültüsünü kaldırabilirim."

"Elbette. Ama en azından size gönderdiğim broşüre bakın. Lütfen."

Village'da benimkinin hemen yanında son teknoloji bir apartman açıyorlar, havuza ve spor salonuna erişimi olacak.

"Baktım," diyor annem. "Güzel bir yere benziyor ama daha fazla yeşillığe ihtiyaçları var."

"Bunu da ekleyebilirsin," diyorum. "Apartman bitkilerinden

sorumlu ol." Bana yatıştırıcı bir gülümseme veriyor. "Bu iyi olurdu, tatlım." "Burayı terk etmeyeceksin, değil mi?"

"Burası benim evim," diyor. "Seni burada büyüttüm. Gerçekten çocukluk evini satmamı mı istiyorsun?"

"Bildiğimi biliyorsun. Bilmediğine inanamıyorum." Daire onun, evet, ama babam tarafından satın alınmıştı. İkimizin de yıllar önce ellerimizi yıkadığımız adam.

"Burası güzel anılarla da dolu, Carter," diyor. "Sen bu duvarların içinde büyüdün. Ayrıca işe de yakın. Okula yürüyerek gidebiliyorum ve öğrencileri markette gördüğümde uslu durmalarını sağlayabiliyorum."

İç çekiyorum. "Peki. Konuyu kapatacağım."

"Teşekkür ederim. Yine de açmam gereken konudan hoşlanmayacaksınız," diyor. Uzanıp kumral saçlarını yeniden düzenliyor. Örgü şeklinde tutturulmuş, şakaklarında gümüş ışıltılar var.

Mutfak sandalyesine çöktüm. "Daha kötü bir mahallede bir daireye taşıyorsun."

Kötü şakama gülümsüyor. "Asla yapmam. Hayır tatlım, dün babandan bir telefon aldım."

Dünya durgunlaşıyor. "Seni durup dururken mi aradı?"

"Evet."

Öfke içimde bir gelgit dalgası gibi yükseliyor. Her şeyden sonra buna nasıl *cüret eder*? Eski yaraları açmaya ve kendini zorlamaya-

"Özür diledi," diyor annem. "Aslında bol bol." "Ona inanamazsın."

Omuz silkiyor. "Ona inanmaya hazır değilim. Ama ona inanmamaya da hazır değilim. Bizden af dilemekle kazanacağı hiçbir şey yok."

"Her zaman kazanacak bir şeyi vardır," diyorum. "Hayatında hiç özverili bir şey yapmadı."

"Bu daireyi bana karşılıksız verdi."

"Evet, *hapse* gireceğini ve tüm mal varlığına el konulacağını bildiği zaman," diyorum dişlerimi sıkarak. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca annemin onun yasadışı işlerinden tamamen ve eksiksiz bir şekilde korunduğundan emin olmak için hatırı sayılır miktarda avukat ücreti harcadım.

Ve ne gariptir ki, evlilikleri hiçbir zaman yasal olmadığı için, kadın paçayı sıyırdı. Sonunda işe yarayan yalanlarından biri daha.

"Onun için mazeret uydurmuyorum," diyor ve karşımdaki sandalyeye çöküyor. Gözleri yalvarırcasına bakıyor. "Seni düşünüyorum."

"Benden mi? Anne, o-"

"Ne yaptığını biliyorum," diyor. "İkimizi de incitti. Bana odaklanmayı sevdiğini biliyorum. Ama o sana da yalan söyledi."

Hardal sarısı dolaplara ve deniz kabuğu topuzlara bakıyorum. Florida seyahatimizden döndükten hemen sonra yerleştirdiği bir başka özellik. Onunla birlikte çıktığımız tek düzgün tatildi. "Farkındayım," diyorum.

"Hapisten çıktı ve seni görmek istediğini ama senin isteyip istemeyeceğini bilmediğini söyledi."

"Kesinlikle istemiyorum," diyorum. "Onun benim hayatımda yeri yok."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Bu senin hakkın, tatlım. O yaşadığı sürece onu bir daha görmek zorunda değilsin. Ama kızma, belki senin de söylemek istediğin şeyler vardır. Sormak istediğin şeyler. Sonunda her şey o kadar hızlı gelişti ki, tüm yalanları ortaya çıktı. Eğer onunla buluşsaydın, senin şartlarınla olurdu. Ona istediğin her şeyi anlatabilirsin."

"Yani ona bir saat boyunca bağırıp sonra da çekip gidebilirim."

Kıkırdıyor. "Evet. Bağırıldığında çok güçlü oluyorsun, biliyorsun. Sen her zaman en korkutucu futbolcuydun."

"Küçükler liginde," diyorum ama fikri aklına yatıyor. "Ne demek istediğini anlıyorum ama bundan iyi bir şey çıkmaz. Onunla buluşmayacağım."

Annem elini benimkinden çekti. "Tamam. Bu senin hakkın, tatlım. Ben sadece teklifi sana iletmek istedim."

"Ben de seni sürekli aramasını istemiyorum."

Bir mutfak havlusunu katlayarak yüzünü gizliyor ama sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Bu konuda bu kadar sakın olması sinir bozucu. "On yılda bir aramak tam olarak taciz sayılmaz. Seni bana vermiş olması dışında babana karşı hiçbir sevgi kaybım yok."

Bir elimle boynumu ovuyorum. Annem bu işte çok iyi, çok nazik. Ben onun gibi göremiyorum. Ona karşı hileleri benden daha kolay affediyor. *Gerçek* bir eşe, başka çocuklara, beyaz çitli bir çite ve banliyöde bir eve sahip olmak... ikili bir hayat yaşamak.

Bir keresinde diğer evinin önünden geçmiştim.

Ona bundan hiç bahsetmedim ve asla da bahsetmeyeceğim.

Ama yirmi üç yaşındaydım, öfkeliydim ve kiralık bir arabada, ev sigortası reklamına aitmiş gibi görünen bir evin önünde oturuyordum. Evin içinde bir yerden bir köpek havlamış ve pencerede genç bir kız belirmişti. Benden daha gençti. Üvey kardeşi mi?

Gaza o kadar hızlı basmıştım ki caddede lastik izleri bırakmıştım.

"Ona ya da söylediği herhangi bir şeye güvenmemin imkânı yok," diyorum sonunda. "Özellikle de şimdi, ben..."

"Çok mu başarılı?" Annem alaycı bir şekilde söylüyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Evet. Neden şimdi elini uzatıyor?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok. Ben onun tarafında değilim tatlım, ben senin tarafındayım."

"Biliyorum," diyorum. Çünkü hiç şüphe etmediğim bir şey varsa, o da budur. Ne zaman ortadan kaybolursa tek ebeveynli bir ev haline geliyorduk,

tek ebeveynli bir gelirle. Ve hiç şikayet etmeden fazladan vardiya alıyordu. Ve şimdi bir daha asla çalışmak zorunda kalmayacağından emin olduğum için, durmayı reddederek beni çileden çıkarıyor.

Annemin sesinin tonu değişiyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Buraya geldiğinden beri saatine üç kez baktın. Bundan sonra nereye kaçacaksın?"

"Acelemin yok."

"Pah, oğlumun pantolonunda karınca olduğunda anlarım. O özel biri mi?"

Başımı sallıyorum. Yetişkin bir adamım ve bana hâlâ sekiz yaşındaymışım gibi davranabiliyor. "Olabilir."

"Bana anlatabileceğin biri var mı?"

"Daha çok erken," diyorum. "Ama aslında buralarda yaşıyor. Bu bölgede."

"Ondan şimdiden hoşlanıyorum," diyor annem. "Sana ciddi biri lazım. Düzgün bir işi olan birine."

Kaşımı kaldırıyorum. "Bu çıktığım diğer kadınlar hakkında bir yorum mu?"

"Evet. Sen akıllı bir adamsın ve en az baban kadar çekicisin. İstedğin her kadını elde edebileceğini biliyorum ama asıl soru şu: Hangi kadını istiyorsun? Sen en iyisini hak ediyorsun, tatlım."

İç çekiyorum. Tabii ki böyle düşünüyor. Ama karşımda Audrey'nin gözlerini, geleceğe dair umutlarını, dünyaya dair idealist hayallerini görüyorum ve o masumiyeti bozarsam bunun beni öldüreceğini biliyorum.

Ve bunu kırmadan yapabileceğimden emin değilim. "Beni çok fazla düşünüyorsun," diyorum.

"Bu benim işim. Git o zaman. Git ona kur yap ve benimle tanışması için eve getir."

Gülüyorum. "Bir gelin için bu kadar hevesli misin?"

"Evet. Çok fazla çalışıyorsun. Denge, Carter. Her şey dengeyle ilgili."

Audrey'nin yıkılmaya yüz tutmuş evine doğru şaşkıncı derecede kısa mesafeyi yürüdüğümde hâlâ onun sözleri karşısında başımı sallıyorum. Babam aramıştı. Durup dururken.

Aynı şeyi bana yapsa nasıl tepki verirdim bilmiyorum. Tanrım, aramalarımı kontrol etmeye başlamam mı gerekecek? Telefonu açtığımda diğer uçta onun sesini duyarsam söylediklerimden ya da yaptıklarımın sorumlu olamam.

Geçtiğimiz on yıl boyunca onun varlığını zihnimin derinliklerine ittim. Ama gömülü kalmayı reddedeceğini bilmeliydim.

Audrey'nin evinin önünde bekliyorum, hem ona hem de şoförüne mesaj atarak teslimatı koordine ediyorum. Bu geceki randevu farklı olacak. Beklenti ve arzu içimde birbirine karışıyor. Onun için bir buçuk yıl oldu. *Bir buçuk yıl.*

Bunu muhteşem yapmalıyım.

Audrey ön kapıyı açıyor ve beni görünce duruyor. Kocaman bir gülümseme yüzünü aydınlatıyor, gözleri alev alev yanıyor. Göğsümde bir şey titriyor.

Bir adama bakmak suçtur. Sanki dünyadaki en sevdiğin gibi.

"Merhaba," diyor.

"Selam, evlat."

"Beni aldığın için teşekkürler. Bu akşam ne yapıyoruz?"

"Bir keresinde bana bir ilişkide gerekli olduğunu söylediğin bir şey. Beni test etmen için sana bir şans verilmesi gerektiğini düşündüm."

Ağzı açık kaldı. "Oh. Yani... evet. Güzel. Bu hoşuma giderdi."

Kıkırdıyorum ve uzanıp çenesinin altından hafifçe vuruyorum. " değil, tükürük ateşi. Yine de ayarlanabilir."

Kesinlikle, kesinlikle, *isteyerek* ayarladım.

Kızardı. "Doğru."

Araba bizi şehrin içinden geçirip Manhattan'a ve Village'a götürdü.

Gösterişsiz randevular isteyen bir tipe benziyordu. Birbirimizi tanıyabileceğimiz, kimsenin bizi görme riskinin olmadığı randevular. Tom binamın önünde durur durmaz anladı. Kapıcı, arabayı tanıyor, kapısını açıyor.

"Carter...?" diye sorar.

Bir elimi sırtının alt kısmına koydum. "Birlikte yemek pişirmek için bir erkek istediğini hatırlıyor musun?"

"Belli belirsiz, evet. Bunu söyledim, değil mi?"

"Kesinlikle yaptın. Bu gece senin gecen."

"Senin dairene gidiyoruz," diyor yarı fısıltıyla.

"Ya öyle, ya da seni etkilemek için etkileyici bir otel odası kiraladım. Gördüğünüzde tahmin etmeniz gerekecek."

Göğsüme yumuşak bir tokat atıyor. Neredeyse uzanıp ince elini tutacak ve bir daha dönmek üzere oraya bastıracaktım. "Aptal," diyor.

"Her zaman. Gel hadi. Asansör bu tarafta."

Yukarı çıkarken sessizdi ve sessizlik beklentiye dönüştü. Uzun kimseyi evime davet etmemiştim. Bir zamanlar

partiler yaygındı. Hatta görüştüğüm kadınlara pervasızca, acımasızca erişim sağladığım, işten döndükten sonra orada beni beklemelerini bir zaman bile oldu. Sanırım ikimiz de bu fikrin gülünçlüğünden hoşlanıyorduk. Sahte sofistikelik ve ikimizin de gerçek olmadığını bildiği bir ilişki oyunu.

O günler çoktan geride kaldı. Bu yüzeysellik ve umursamazlıktı ve Audrey bunların hiçbirini hak etmiyor. Bunun aksine, bu o kadar gerçekçi geliyor ki beni kırmakla tehdit ediyor.

"Oh," diye nefes alıyor, koridora adım atarken. Yüksek tavanın altında küçük görünüyor. "Çatı katında bir dairen var."

"Belki biraz endüstriyel ama harika bir aydınlatması var."

Sesi huşu dolu. "Burayı küçümsemenin bir yolu yok, biliyorsunuz."

"Yani denemeye zahmet etmemeli miyim?"

"Hayır." Büyük mekânın ortasında durdu ve yavaşça etrafında dönerek dev pencereleri, kavisli kanepeyi, açık planlı mutfığı inceledi. Muhtemelen on tane daire sığardı.

"Beğendin mi?" diye sordum.

Gülümsemesi alaycı. " değil. Ama küf kokusu yok ve Carter, yangın merdiveniniz yok."

Ona başımı sallıyorum ve boşluğu geçiyorum. Gülümsemesi sırtmaya dönüşüyor ve geri çekilip kaçmaya çalışıyor ama koltuğum ustalıklıca yolu kapatıyor. Bu iki kişilik bir çaba. Onu öptüğümde hala gülüyordu, kollarımda orman yangını gibi.

Sonunda başımı kaldırdığımda sersemlemiş durumdayım ve midemde hararetli bir ihtiyaç çukuru yanıyor. Kollarımdaki her tatlı kıvrımı canlı bir kor tutmak gibi... Tutuşmak üzere olan bir kor.

Audrey'nin eli aşağı kayarak benimkinin etrafında kıvrılıyor ve beni mutfığa doğru çekiyor. "Tam bir tur atabilir miyim?"

"Uh, evet. Evet. Size etrafı göstereyim."

"Burası oturma odası."

"Evet. Burası bir mutfak. *Sanırım*, ama ben nadiren buradayım." Homurdanıyor. "Tabii ki hayır."

"Ev ofisi şurada," diyorum, koridordaki odalardan birini göstererek.

"Misafir yatak odası, misafir banyosu ve burası..."

"Yatak odanız." Eşikte durup geniş odanın içine bakıyor. Yatağıma görünce bir kez daha ısınıyor. Görünüşe göre

her zaman yapar, büyük ve yapılmış, ama onun varlığı her şeyi değiştirir.

Hava elektriklenmiş gibi. "Evet,"

diyorum. "Yatağın çok büyük."

Aklımdan birkaç uygunsuz cevap geçiyor. Hatta bir tanesi dilimin ucunda dolaşıyor ama onun kendini baskı altında hissetmesini istemiyorum. Hiçbir zaman.

"Mhm."

Audrey sırtarak bana bakıyor. "Bu çok uysal bir tepki miydi?"

"Dürtülerime karşı savaştım, inan bana."

Gülüyor, eli tekrar benimkini buluyor. Oturma odasına geri dönüyoruz ve yatağımı, tüm kışkırtıcı vaatleriyle birlikte kendi haline bırakıyoruz.

Mutfak tezgahının yanındaki taburelerden birine atlıyor. "Ee?" diyor.

"Görünüşe göre bir ilişkinin içermesi gerektiğini söylediğim bu şey nedir?"

Gömleğimin kollarını sıvamaya başladım. "Yemek pişiriyorum."

Yüzüne yayılan gülümseme şeye değişiyor. "Yemek mi yapıyoruz?"

"Evet."

"Yani... yemek mi yapıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ne kadar zor olabilir ki?"

"Bu tamamen ne yapmak istediğinize bağlı." Sandalyeden kaymaya çalışıyor ve ben onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

"Bir erkeğin size yemek *yapmasından* özellikle bahsettiğinizi

hatırlıyorum." "Ama ben de katılmak istiyorum."

Kesme tahtası bulmak için dolaplardan birini karıştırıyorum. "Patatesleri doğrayabilirsin."

"Patates," diye tekrarlıyor. "Ne yapıyoruz?"

Bir kadının yanında gergin olmayalı yıllar oldu. Randevular için endişelenmeyeli ya da cazibemden şüphe etmeyeli. Ama burada, onun yanındayken, teklif ettiğim şeyin yeterli olup olmadığını bilmiyorum. "Biftek ve patates."

Ona verdiğim bıçak ve kesme tahtasını kabul ederken "Çok ev gibi," diyor. "Bunu beklemiyordum."

"Kötü sürpriz mi?"

Başını iki yana sallar. "Hiç de bile. Bu sadece senin hakkındaki varsayımlarımın giderek daha fazla hatalı olduğunu gösteriyor."

"Belki o kadar da kusurlu değildir. Bir süredir bu mutfakta ilk kez yemek pişireceğim."

"Bu önemli olayın bir parçası olduğuma sevindim o zaman." Sırıyorum. "Evet, onur duymalısın."

Mutfak adasında oturuyor ve ben yemeğimizi hazırlarken ara sıra doğruyor, ara sıra da yardımcı ipuçları veriyor. Çenesi ellerinin arasında, zeki ağzı alaycı, cesaretlendirici ve kahkaha atmaya hazır. İçime derin bir memnuniyet duygusu yayılıyor. Baş döndürücü, şehvetten bile daha güçlü. O burada, benim alanımda, benimle birlikte.

Mutfak masamda yemek yiyoruz. Yanan mumlar teninde alev titreşimleri yaratıyor ve bukleleri yüzünün etrafına yumuşak bir şekilde düşüyor.

"Bu," diyor, "gerçekten çok iyi."

Yemeğimize bakıyorum. Patates ve et. Bir şekilde çıplak görünüyor... Salata yapmamıştım. Sebze yok. Ve Tanrım. "Sanırım sosu unuttum."

Kıkırdıyor. "Belki biraz kuru. Ama fena değil."

Küfredip sandalyemi geri itiyorum. Buzdolabımın kapısını açıyorum. "Ketçap alabilirsin? Ya da barbekü sosu. Hayır, son kullanma tarihi geçmiş. Ketçap ya da ketçap."

Audrey'nin sesi yumuşak. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok, Carter."

"Sos yok," diye mırıldanıyorum, tekrar karşısına oturuyorum. "Bunu düşünmeliydim."

"Bunu sık sık yapmıyorsun o zaman? Çıktığın kadınlar için yemek pişirmez misin?" Şarap kadehime uzandım. "Tanrım, hayır."

Dudaklarında küçük bir gülümseme yayılır. "Oh."

Elimi tüm odayı kapsayacak şekilde uzatarak, "Buraya da çok az kişi geldi," diyorum. "Genelde biraz... Bilmiyorum. Nadiren oluyor zaten."

"Ama çok fazla randevuya çıkıyorsun," diye çekiniyor.

"Geçmişte vardı," diye itiraf ediyorum. "Artık giderek daha az. Gazeteciler Balosu'ndaki randevum gibi bazıları gerçekten randevu değil. Birkaç yıldır arkadaşız ve ara sıra buluşuyoruz."

Audrey'nin dudakları sanki alt metni duymuş gibi titriyor. Yıllardır çıkar ilişkisi dışında bir ilişkim olmadı. Gözlerinde bir soru var ama ortaya çıkmıyor.

Şarabımdan bir yudum daha alıp bekliyorum. Ama sadece sessizlik var. "Sorabilirsin," diyorum.

"Küstahça geliyor" diyor. "Senin ve benim spektrumda nereye düştüğümüzü sormak. Yani, birlikte çalışıyoruz. Ya da gerçekten *birlikte* değil, birlikte, ama... bilirsin işte."

Gülümsememek için dudağımı ısırıyorum. "Biliyorum."

"Geçen hafta sonu bir randevuya çıktık. mesajlaşıyoruz. Kimseye bizden bahsedemeyiz elbette ama yine de buradayız. Senin dairende."

Önümüzdeki tabaklarda yarısı yenmiş yemekleri görmezden gelerek başını arkaya için uzanıyorum. "Başka bir çıkar ilişkisi olan arkadaş aramıyorum," diyorum. "Yine de bize arkadaş diyebilirim."

"Ve umarım bunun faydaları olur?"

"Zaten çok oldu. Müdahale etmeseydiniz bifteği yakacaktım."

Nefes nefese kıkırdıyor. "Gardımı almamı çok zorlaştırıyorsun."

"Kaldırmak ister misin?" diye soruyorum. Gözleri benimkilerde dipsiz, dibini göremediğim iki su havuzu gibi. Sanırım yakında onu kollarıma alamazsam ölebilirim.

Audrey başını sallar. "Olabilir. Ama öyle olsa bile, aşağı indi."

Belki de bu beni korkutmalı. Dürüst bir itiraf. Ve içimdeki duygular korkutuyor. Kontrolümü kaybettiğimi hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Kelimeler beni yarı yolda bırakalı ve bir şeye gülüp geçemeyeli. Ama itirafı içimde bir şeylerin sızlamasına neden oluyor.

"Tanrım, seni istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor, yanaklarında iki renk lekesi belirliyor. "Sana söylemiştim. Koruma düştü."

"Bu sana iltifat etmeyi bırakacağım anlamına gelmiyor," diye uyarıyorum.

Masayı boşaltıyoruz ve onun benim alanımdaki hareketini, gömleğinin göğsünün etrafındaki sıkı kıvrımını, vücudunun kıvrımlı hareketlerini izliyorum. İçeride sıcaklık derece derece yükseliyor.

Audrey fark etti. Tabağını lavaboya koyuyor ve yavaşça dönerek beni yakalıyor. "Pekâlâ," diyor.

Yutkunuyorum. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

Bir elini kalçasından aşağı kıvrılan eteğinin üzerinde gezdiriyor. "Televizyonunuz devasa görünüyor. Film izleyebilir miyiz?"

"Evet. Tabii."

Ben kanepeye oturduğumda, o da benden birkaç metre uzağa oturuyor. Havada güçlü bir gerginlik var ve bu beni geriyor. Ama sesimi rahat tutmak için mücadele ediyorum. "Tüm yayın servisleri bende var. İsteddiğini seç."

"Oh," diyor. "Bu kadar çok seçenek varken neredeyse daha zor." "O zaman sana hiçbir şey vermeyeceğim. *Gladyatör*'ü giy."

İşe yarıyor-Audrey gülümsüyor. "Bu hızlıydı. Ayrıca, bir randevu için fazla kanlı. Peki ya... bu?" Kumandayı romantik bir komedinin üzerine getirmek için kullanıyor. Yıllar önce bir uçuşta gördüğümü hayal meyal hatırlıyorum.

"Tabii. Daha çok seni izliyor olacağım."

Gülüyor ve oynat tuşuna basıyor. "Hatasına kadar dürüst." "Bazen, en azından."

Audrey bir yastık kapar ve rahatlamaya çalışır. Kanepede bir bacağını altına alır, kıvrılır, gözleri açılış jeneriğindedir.

"Bu kadar büyük bir televizyonu nasıl aldın?" diye soruyor. "Bir kutu içinde geldi."

Homurdanıyor. "Bu kadar büyük televizyon yapıyorlar mı ki?"

Bir elimi boynumda gezdiriyorum. Doğrusu, biraz fazla büyük. Gösterişli. "Bu bir hediye idi."

"Bunu kendi yapan bir mühendisten mi?"

"Aslında bir yatırımcı. Bir anlaşma yaptıktan sonra. Aynı zamanda Koreli bir elektronik firmasının da sahibi."

Audrey bana bakıyor. Dudakları yumuşak, sıcak ve çok uzak görünüyor. "Yani bu bir rüşvet."

"Bunu daha çok gelecekteki iyi ilişkiler umuduyla verilmiş bir hediye olarak düşünün." "Bu da rüşvetin tanımıdır," diyor.

"Seni kandıramam, değil mi muhabir?" Yaklaşıyor. "Asla."

"Tüm bu konuşmayı kaydediyor musun?" Uzandım ve kolumu kanepenin arkasına sardım. Elim omzunun üzerinden geçiriyorum. "Globe'un ön sayfasında ifşa mı olacağım?"

"Dikkat et." Koluma doğru eğildi, sesi biraz soluksuzdu. "Üzerimde dinleme cihazı olabilir."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Bu araştırmam gereken bir şeye benziyor."

Eli göğsümün üzerine geliyor, parmakları gömleğimin yakasının etrafında kıvrılıyor. "Bence yapmalısın," diye mırıldanıyor.

Onu öpüyorum. Niyetim hafifçe öpmek, alay etmek, ama dudaklarını ayırdığında bu düşüncelerim raydan çıkıyor. Beynimde bir şey kısa devre yapıyor ve dilimi ağzının içine sokuyorum. Ellerim kalçalarını buluyor ve onu kendime doğru çeviriyor. Aptal televizyondan ve bir pop şarkısının neşeli tonlarından uzağa.

Audrey'nin elleri birkaç gün önce olduğu gibi yine saçlarıma kayıyor ve boynuna doğru inliyorum. Nazikçe çekiştirmesi vücudumu ürpertiyor.

"Farklı bir şey var," diye fısıldıyor nefes nefese, "bunu iki kat yukarıda çelik çubukların üzerinde yapmadığımız zaman."

Kalçalarını kavıyorum, onu kendime daha sıkı oturtuyorum. "Evet. Bu daha da iyi."

Kıkırdıyor ama kulağının altındaki noktayı bulduğumda sesi kesiliyor. Geçen sefer onu titretmişti. Dudaklarımı etrafına kapatıp usulca yalıyorum ve sanki bir işaretmiş gibi titriyor.

Taş gibiyim, pantolonumun içinde patlamak üzereyim ve ikimiz de henüz soyunmadık. Onun için tam bir gidiciyim.

Kulağıma doğru iniyor. Bu sessiz, ahlaksız bir ses ve ellerim kalçalarının etrafında sıkılaşıyor. "Siktir," diyorum. "Bu sesi çıkardığını ilk kez telefonda duyduğuma inanamıyorum."

Audrey'nin eli omzumu kavıyor. "Sen dinlerken geldiğime inanamıyorum."

"Hayatımın en iyi telefon görüşmesi." Elimi yukarı göğsünün yumuşak kıvrımını okşadım. Onu çıplak görmek istiyorum. "Tekrar dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Başını omzuma yastıyor. "Carter," diye fısıldıyor. Ama bunun bir onaylama mı yoksa uyarı mı, bir yalvarma mı yoksa bir soru mu olduğunu bilmiyorum. Hızlı hızlı nefes alıyor ve parmaklarım gömleğinin eteklerine uzanmak için can atıyor.

Onun yerine kendi düğmelerime uzanıyorum. Audrey arkasına yaslanıyor ve ben birbiri ardına düğmeleri çözerken beni izliyor.

"Oh," diye nefes alıyor. Elini uzatıp göğsümün üzerinde gezdiriyor, oradaki belli belirsiz tüylerin arasından. Karnıma doğru iniyor ve kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor. Neredeyse acı verecek kadar yoğun bir zevk, sikimin seğirmesine neden oluyor.

Eli çok yakın.

" yapıyorsun," diyor.

Söylemesini beklediğim son şey buydu ve parmaklarının karın kaslarımın dış hatlarını izlediğini görmek için aşağı bakıyorum. "Evet."

Elleri hareket ediyor ve tenimin üzerinde sıcaklıklarını hissetmek ilahi bir şey. Gömleğimi çekiştiriyor ve ben de kollarını silkip atıyorum. Gözleri geniş ve biraz da donuk; yüzünü avuçlayarak bana bakmasını sağlıyorum.

"Çok güzelsin," diyorum. "Her şeyi yapabiliriz ya da hiçbir şey yapmayabiliriz ve ben bu geceden mutlu olurum."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Çok iyisin." "Sadece dürüst oluyorum."

Ama sonra beni şaşırttı. Kanepede arkasına yaslanıp gömleğinin eteğine uzanıyor ve onu yukarı çekip çıkarıyor. Teni o kadar solgun ki ışıpta neredeyse parlıyor. Belinin kıvrımı ellerim için yalvarıyor.

Dantelli bir sütyen giyiyor ve Tanrım, göğüsleri mükemmel boyutta. Vücudumda öyle güçlü bir arzu dalgası dolaşıyor ki başım dönüyor.

Audrey saçını silkeliyor ve bana gülümsüyor.

Bir saniye sonra onun üzerindeyim ve o gülerek altımdaki kanepeye düşüyor. Onu sonsuza dek öpüyorum. Zaman duruyor ve film arka planda hiçliğe karışıyor.

Teninin kokusu sıcak bir kadın, hafif bir parfüm ve başka bir şey, tamamen ona ait bir şey ve ben onun içinde boğuluyorum.

Sütyeninin kaplarını aşağıya doğru indiriyorum, yumuşak tenini şerit şerit ortaya çıkarıyorum. Meme uçları pembe ve gergin, bir an nefes alamıyorum. O çok güzel. Dudaklarımı pembe bir tepe noktasına yaklaştırıyorum ve o yumuşak bir memnuniyetle iç çekiyor. Cenneteyim.

Ve Tanrım, umarım hiç ayrılmak zorunda kalmam.

Sütyenini tamamen çıkarıyorum ve kendimi tapınmaya adıyorum. Saçları alnımı gıdıklıyor ve elleri benimkilerin arasından geçerek beni sıkıca kavıyor.

Sonra beynime kısa devre yaptıracak bir şey yapıyor. Tekrar.

Kalçalarını kaydırıyor ve beni kucaklamak için kalçalarını açıyor.

Ve şimdi aramızdaki tek şey, onun içinde olmam arasındaki tek şey, birkaç kat kumaş. Sikim o kadar sert ki, dar fermuarımdan kurtulmak için yalvarıyor, ama ihtiyacım olan tek kurtuluş bu değil.

Başımı karnına yaslıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Ama Audrey, benimki de dahil olmak üzere, azgın ereksiyonlar tarafından engellenmiyor ve kalçalarını yukarı kaldırıyor. Sanki beni kışkırtıyor.

Parmaklarım eteğine giriyor. Çok dar ve engel oluyor ve gözleriyle karşılaşıyorum. Benimkiler koyu mavi.

Önünde minik bir fiyonk olan açık mor, dantel külotu ortaya çıkarmak için aşağı çekiyorum. Lanet olsun. Daha başlamadan beni öldürmeye çalışıyor.

Uzanıp elini omzuma koyuyor. "Carter," diyor ve sesinde bir belirsizlik var. Kalbimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

"Evet?"

"Bir fikrim var," diyor.

ON ALTI

Gözleri altın sarısı, saçları ellerimi gezdirdiğim yerden alnına dökülüyor. Yarıları üzerimde yatıyor, devasa görünüyor. Geniş omuzları ve kaslı gövdesiyle.

"Evet," diye mırıldanıyor. "Herhangi bir şey."

Aniden sorma cesaretini göstermem boşa çıktı. Bu çılgınca bir öneri. Sadece, içimde bir şey ilk gitmekten korkuyor. Her şeyin benimle ilgili olmasından, külotumu çıkarmaktan, o yokken burada çıplak yatmaktan.

"Audrey?" diye soruyor. Adımı çok nadiren söylüyor ve ses tonunda yumuşak bir ciddiyet var. Bu bana onun, beni güldürmeyi spor haline getiren, kahvesini nasıl içtiğiyle ilgili mesaj atan, beni dışçı randevumdan alan aynı adam olduğunu hatırlatıyor.

Kendimi oturmaya zorluyorum. O da beni takip ediyor, pantolonundan belli olan ereksiyonunu saklamaya çalışmıyor.

"Telefonda konuştuğumuzda ne yaptığını görmek istiyorum."

Carter'ın ağzı açık kalıyor. Sonra sırtıyor ve o kadar büyük bir sıcaklıkla doluyor ki mideme bir sızı gönderiyor. "Söylemeni beklediğim şey bu değildi."

"Sadece sen istersen tabii ki."

"Eğer istersem?" Pantolonunun üzerinden kendini avuçluyor. "Evet. ."

Kemer tokasına uzanıyorum ve o da bana izin veriyor, güçlü elleri benimkilerin yanında onun kucağında duruyor. Pantolonunun düğmesini açıyorum ve fermuarını indiriyorum. Ona ve uyarılmışlığının kaçınılmaz kanıtına odaklanmanın güven verici bir yanı var.

Carter pantolonunu indiriyor ve kendini dışarı çekiyor. Uzun, sert ve kalın ve sevgili Tanrım, başka tarafa bakamıyorum. Özellikle de eli

şaftın etrafını kapatır ve yavaş hareketlerle vurmaya başlar.

Büyülendim.

"Yaptığım şey buydu," diyor. "Telefonda konuştuğumuzda." Sesi boğuk, başı kanepeye yaslanmış. Gözleri köprücük kemiklerimde, yüzümde, çıplak göğüslerimde geziniyor. Külotuma kadar. "Seni böyle hayal ediyorum. Kıyafetlerinin altında ne kadar güzel görüneceğini."

"Bunu düşündün mü?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Tanıştıktan yaklaşık otuz saniye sonra." "Hayır. Barda mı?"

"Evet," diyor hararetle.

Kelimelerim dilimde tekrar tekrar şekillenip ölüyor ve ben onun kendini kavrayan ellerine bakamıyorum. Uzun parmakları kaya gibi sert etinin etrafına sarılmıştı.

"Peki," diye mırıldandım sonunda. "Hayal kırıklığına uğratmasam iyi olur." Carter'ın eli tembelce okşuyor. "Bu imkânsız olurdu."

Ama asıl imkânsızlık benim seyirci kalmam. Uzanıyorum ve kendi eli yana düşüyor, benim devralmama izin veriyor. Teni elime karşı sıcak ve sertliğin üzerinde ipek gibi hareket ediyor. Önceki hareketlerini yankılıyorum, tabandan uca doğru yavaşça okşuyorum.

Carter başını kanepeye yaslar ve kalın bir şekilde yutkunur. Boğazındaki kaslar bu hareketle birlikte çalışır. "Tanrım," diye mırıldanıyor.

"İyi hissediyorsun," diyorum.

"Evet, öyle," diyor sırtarak. Parmaklarımı hassas başın etrafında gezdirdiğimde kayboluyor. Ondan bir inilti kaçıyor.

Ona ne kadar dokunacağımı bilmiyorum. Alay etmek, keşfetmek, kanepesinde çıplak otururken bu kadar rahat olan ve istediğimi yapmama izin veren adamı tanımak. Bu kışkırtıcı. Büyük ve kalın görünüyor ve yakında her santimini hissedeceğimi bildiğim için içim acıyor.

"Spitfire," diyor sonunda, sesi kısık. "Bundan ne kadar keyif alsam da, telefon görüşmemiz sırasında kendime dokunan tek kişi ben değildim."

Onun gözleriyle karşılaşıyorum, ağırlaşmış ve ısınmış, ve çekingenliğimin son parçası da kayıp gidiyor. "Haklısın," diyorum. İç çamaşırlarıma uzanmadan önce ereksiyonunu son bir kez daha okşuyorum.

Ya şimdi ya da asla.

Kalçalarımı kaldırıp aşağı doğru kaydırıyorum.

Carter nefes almıyor gibi görünüyor. İri bir el dizimin üzerine geliyor ve bacaklarımı açmasına izin veriyorum. Bir kanca onunkinin üzerinde, çıplak ayağım onun dizine dayanıyor.

"Böyle yatıyordum," diye fısıldadım. "Ama yorganın altında."

"Ne kadar mütevazı." Sıcak eli uyluğumun iç kısmına dayanıyor, sesi boğuk çıkıyor. "Ama ne yapıyordun?"

Geçici olarak kendime dokunuyorum. Parmaklarım tanıdık bir düzende hareket ediyor. Çoktan ıslanmışım ve bu utanç verici, ama sonra kulağımda yumuşak mırıltılar duyuyorum.

"Lanet olsun, ne kadar ateşli olduğunu biliyor musun? Bunu yapmak?" Sol kolu belime dolanıyor ve beni sıkıca vücuduna doğru çekiyor. Uzun parmakları meme ucumun üzerinde geziniyor. "Genelde kendini uzun süre mi azdırırsın yoksa hızlı ve sert bir şekilde boşalır mısın?"

"Duruma göre değişir," diye fısıldıyorum. "Acelem varsa ya da... çok ."

Ne yaptığımı görmek için omzumun üzerinden eğiliyor ve saç telleri çıplak tenimi gıdıklıyor. Sertliği bacağıma ağır, sıcak bir ağırlık gibi geliyor.

"Şuna bak," diye mırıldanıyor, parmaklarımın dönmesini izlerken. " bu."

Başımı ona yaslıyorum ve hislerime odaklanıyorum. Kendi dokunuşumdan ve parmaklarının meme ucumdaki erotik kıştırmasından yayılan zevke. Zor nefes alıyorum ama kendimi tutuyorum.

Boynumu öpene kadar.

İnliyorum ve tüm vücudumu bir ürperti kaplıyor. Parmaklarımı durdurmak zorundayım ya da çok geçmeden kenara düşme riskini göze almalıyım.

Carter'ın iri eli, parmakları benimkilere değene kadar kalçamdan yukarı kayıyor. Tıpkı ona yaptığım gibi, kontrolü ele almak istiyordu.

Ona izin verdim.

Kendi elin olmayınca çok farklı oluyor ve Tanrım, bunu unutmuş muydum? Çok uzun zaman oldu, çok uzun zaman, ve sabırsızlanıyorum-

Bir parmağını içeri kaydırıyor. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve başparmağını ekleyip daire çizdiğinde tamamen teslim oluyorum. Gözlerimi kapatıp nefes almaya odaklanıyorum.

"Filmi izlemiyorsun," diye mırıldanıyor yanağıma doğru. "Dikkatini ver."

Yüzümü ona doğru çeviriyorum. "Pislik herif," diyorum.

Karanlık bir şekilde gülüyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Parmakları hareket ederken, ona doğru bastırdığımda, zevkimin bir sarmala dönüşmesi uzun sürmüyor

bahara hazır.

"Carter," diye nefes alıyorum. "Yapamam, yapamam." "Bırak duyayım," diyor.

"*Hissetmeme* izin ver."

Zevk bedenime hücum ediyor ve sırtımı kamburlaştırıyor. İçgüdüsel olarak bacaklarım kapanıyor, eli bacaklarımın arasında sıkışmış, hala hareket ediyor. Son orgazmımı çekip çıkarıyor.

Sonunda ona yaslandığımda kendimi güçsüz hissediyorum. Kalçalarım zayıf ve hassasım, bunu biliyor gibi görünüyor, çünkü eli beni nazıkçe kavriyor.

"Siktir, çok seksisin," diyor kulağıma. "Seni boşalırken izlemek beni neredeyse patlatıyordu."

"Bunun inanamıyorum."

Boynumu tekrar öpüyor. "Öpebilirim. Parmağımın etrafında çok iyi hissettin."

Sanki sikimi sıkıyormuşsun gibi sıkıyor ve açıyordun." "Oh Tanrım."

"Çok mu fazla?" Elleri vücudumda saygıyla geziniyor. "Haftalardır seni istiyorum. Tartıştığımızda, şakalaştığımızda. Bunu düşündüm. Geçen geceki telefon seksi beni neredeyse delirtecekti."

Kollarında dönüyorum ve boynuna uzanıp onu öpüyorum. Heyecanım onu şaşırtmış gibi görünüyor ama o da karşılık veriyor, elleriyle belimi destekliyor.

"Yatağa," dedim ona. "Şimdi."

Hızlı bir hareketle beni kollarına alıp ayağa kalkıyor. O yürüyor, ben boynunu ve omuzlarını öpüyorum. Harika bir iş bölümü.

Carter beni yatağa yatırıyor ve üzerime uzanıyor. Sert nefes alıyor, bir kolu başımın iki yanında ve gözlerinin rengi karanlık odada siyaha yakın görünüyor. "Seni becerebilir miyim?"

Başımı sallıyorum, ellerim yine saçlarının ipeksi tellerini buluyor. Kalçalarımın arasında ağır bir yük gibi duruyor. "Evet, evet, Tanrım evet."

Aşağı uzanıyor, duruyor ve küfrediyor. "Prezervatif," diyor ve yatağın başucundaki masaya uzanıyor. Gözlerimi kapatıp nefes alıp veriyorum, uyarılmışlık damarlarımda adrenalin gibi dolaşıyor.

Carter hala bacaklarımın arasında diz çökmüş halde yuvarlıyor. El yordamıyla ve tereddüt etmeden. İkimiz de kendini kavrayıp santim santim içeri itmesini izliyoruz. Yarisına kadar girdiğinde nefesim kesiliyor. Tam girişte hafif bir yanma var. Alışık olduğumdan daha kalın.

Eli kalçamın üzerine geliyor. "Rahatla Audrey," diye mırıldanıyor. "İyi misin?"

Derin bir nefes alıyorum. "Evet. Devam et."

Carter eli hâlâ kalçamdayken içeri giriyor. Boğuk sesi bana mırıltılı iltifatlar, cesaretlendirici sözler, en seksi türden edepsiz konuşmalar yağdırıyor. "Çok iyi hissediyorsun, işte bu... Tanrım, Audrey, çok tatlısın. Çok da güzelsin, etrafımda yayılma şeklin..."

Bedenim uyum sağlıyor ve sonra tamamen içeri giriyor, karnımda bir ağırlık var. Derin ve dünyayı sarsan, dünyayı değiştiren bir his ve bunun ne kadar samimi olduğunu unutmuşum.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor.

Bacaklarımı onun etrafında kilitliyorum. Göğüs kılları meme uçlarımı gıdıklayana ve ağzı benimkilere değene kadar onu daha da yaklaştırmaya zorluyorum. "Sana uzun zaman olduğunu söylemiştim," diyorum.

Söyleyecek söz bulamıyor gibi görünüyor ve hareket etmeye başladığında kulağıma gelen kısık inilti müzik gibi geliyor. Tıpkı telefonun diğer ucunda olduğu gibi. Ellerimi sırtında gezdiriyorum, parmaklarım pürüzsüz teninde ve dalgalanan kaslarında geziniyor.

Kalçaları sabit bir hareketle içime doğru yuvarlanıyor, derin ve yavaş ve tüm vücudum onunla birlikte durgunlaşıyor. Carter dirseklerine kadar eğiliyor, ağzı kulağımda. Beni tamamen sarıyor ve bunu yapmayı bırakmasını hiç istemiyorum. "Bu gece kal," diye mırıldanıyor.

"Sanki bundan sonra gidecekmişim gibi."

Kıkırdıyor. Kaslarımı onun etrafında deneyerek esnettiğimde ses aniden kesiliyor.

"Burada performans sergilemeye çalışıyorum," diyor bana. "Daha başlamadan gelmemeye çalışıyorum."

Elimi kalçasına götürüyorum, parmaklarım güçlü kaslarının üzerinde kıvrılıyor.

Her itişte esnerler. "Bu gece kalacağımı sanıyordum?"

Düşük bir inilti çıkarıyor ve . Ondan sonra artık konuşmuyoruz, sadece bedenlerimiz hareket ediyor ve ben onun zevkine ve kalbinin hızlı atışına o kadar uyumluyum ki, duraksadığında hemen yanındayım. Vücudu gerginleşiyor, yay gibi geriliyor ve ben kollarımı ve bacaklarımı ona doluyorum.

Birkaç derin nefesten sonra, uzaklaşmak istercesine kollarının üzerinde yükseliyor. Onu tekrar aşağı çekiyorum.

Zayıfça kıkırdıyor. "Demek , ha?"

"Evet." Omzuna yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. Sıcak, büyük ve ağırlığı rahatlatıyor. "Biliyor musun, insanların daha iyi uyumak için kullandıkları şu ağırlıklı battaniyeler hakkında bir şeyler okuyordum. Sanırım şimdi ne kadar abartıldığını anlıyorum."

Carter tutuşumu kırıyor ve kendini yukarı kaldırıyor, altın rengi gözleri benimkilerle buluşuyor.

Sırıttıyor. "Şu anda bunu mu düşünüyorsun?" "Birden aklıma geldi."

Beni uzun süre öpüyor ve gittiğinde onu durdurmuyorum. Elinde prezervatifle banyoya giriyor ve ben yan dönüp onu izliyorum.

"Zihniniz gizemli bir şeydir" diyor.

"Beni yüzden seviyorsun, değil mi? Çünkü ben gizemliyim."

"Uzun boylu, esmer ve yakışıklı," diyor göz kırparak ve yatağa geri yerleşiyor. "Buraya gel, evlat. Seni biraz daha ağırlaştırayım."

OceanofPDF.com

YEDİ

Audrey

Uyandığımda ilk düşündüğüm şey uyuyakalmış olduğumdur. İşe geç kaldım ve metroya koşmam gerekecek. İkincisi ise Jonah'ın duşa girmemesi için dua etmek.

Ama sonra çarşafların yumuşaklığını fark ediyorum ve çok büyük bir yatağa yayılıyorum. İçinde bulunduğum oda güzel ve çok az tanıdık. Koyu gri renkler ve bir köşede büyük bir ahşap şifonyer. Üzerinde belli belirsiz çelik çubuklara benzeyen bir sanat eseri asılı.

Carter'ın yatak odasındayım.

O da yatakta değil ama çarşaflar onun gibi kokuyor. Onları burnuma kadar çekip derin bir nefes alıyorum. Keten, sabun ve kolonya. Kabarık kuştüyü yorganın altında ayak parmaklarımı oynatıyorum.

Birlikte yattık. Hem de iki kez. Ve hayatımın en iyi sekslerinden biriydi. Yorganın altında gülümsüyorum, sersemlemiş, utangaç ve dinlenmiş hissediyorum.

Ebeveyn odasından bir ses duyuyorum. Bir musluk açılıyor ve sonra kapanıyor. Kapı açılıyor ve Carter ortaya çıkıyor.

Saçlarına havlu sürüyor. Üzerinde sadece bir pantolon var, geniş göğsü ve karın kasları tamamen sergileniyor. Gün ışığında daha da iyi görünüyor.

Beni onu izlerken yakaladı. "Uyanık mısın?"

Başımı salladım.

"İyi uyudun mu?" Tekrar

başımı
salladım.

"Orada da mı sesini kaybettin evlat?"

Yorganı indiriyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır. Sadece bunaldım."

"Bunalmış," diyor gülümseyerek. "Yakışıklılığımın mı?"

Bu beni kıkırdattı. "Evet."

"Aklının başına geldiğini hissettiğinde, mutfakta kahvaltı hazırlıyor olacağım." Gülümsemesi çarpıklaşıyor ve başıyla banyoyu işaret ediyor. "Orada temiz havlular var. Bulduğun her şeyi alabilirsin."

Duştan sonra gömleklerinden birini çaldım. Kıyafetlerim oturma ve umursayacağını sanmasam da, dairesinde çırılçıplak dolaşmaya niyetim yoktu.

Carter mutfak masasında oturuyor. Önüne yayılmış gazeteyi okuyor, iri bir eli iki yanını tutuyor. Saçları yarı kurumuş ve gözleri önündeki makaleye odaklanmış.

Bu manzara karşısında kalbim acıyla sıkışıyor. Sanırım *benimki*.

Kağıdı indiriyor. Ne giydiğimi görünce yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Her şeyi yiyebileceğimi söylemiştin," diyorum.

"Ben de öyle yaptım... Tüm kalbimle onaylıyorum."

Mutfak masasının üzerindeki yayılmayı görüyorum. Kruvasanlar, taze portakal suyu, meyve tabağı, kızarmış yumurta, simit. Acai kasesine benzeyen bir şey mi?

"Bütün bunlar da ne?"

"Kahvaltı," diyor.

"Sen *yapmadın*... bunu sen mi yaptın?"

Kıkırdıyor. "Ne, yeteneklerimden şüphe mi ediyorsun? Dün sana servis ettiğim gurme yemekten sonra mı?"

Karşısındaki sandalyeye oturdum. "Şüpheliyim."

"Haklısın. Bu Yedinci Cadde'deki bir brunch mekanından.

Ben sipariş verdim."

"Lezzetli görünüyor."

Gazeteyi düzgün bir kare şeklinde katlıyor ve yere koyuyor. Gördüğüm kadarıyla iki tane var. The *Globe* ve Washington'daki kardeş yayını. "Başlayın," diyor ve kahve fincanına uzanıyor.

Kendime bir bardak portakal suyu dolduruyorum ve dizlerimi altına çekiyorum. Başımı ellerimin arasına alıp sadece ona bakıyorum. Üzerime garip bir utangaçlık çöküyor. Birbirimizi böyle görmek, ertesi gün, dün gecedan farklı bir şekilde samimi hissettiriyor.

Onu izliyorum, rahat tişörtünü, güçlü kollarını. Bir simidi ikiye bölüyor ve bu o kadar sıradan ama bir o kadar da sıra dışı ki gülüyorum.

Carter yukarı bakıyor. "Ne?" diyor ama o da gülümsüyor.
"Dün gece seks yaptığımıza inanamıyorum."
"Bir daha asla yapmam anlamında mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.
"Ya da-" "Tam olarak ne demek istediğimi biliyorsun."
Kıkırdıyor. "Evet, öyle. Bundan memnunum."
"Sen de öyle görünüyorsun," diyorum.
"Bunu benim gömleğimi giyen ve yeni sikilmiş bir gülümsemeye sahip olan kadın söylüyor." Gülüyorum, geniş kolumla yüzümü kapatıyorum. "Suçluyum."
". Ye hadi. Burada güzel şeyler var." "Tüm menüyü aldın mı?"
"Hemen ," diyor. "Sosa ihtiyacınız olursa buzdolabında ketçap var."
Gülüyorum ve meyve tabağındaki üzümlerden birini alıp ona fırlatıyorum.
Bir tereyağı bıçağıyla savuşturur ve başını sallar.
"Bir hayvan," diyor. "Genç nesiller çok medeniyetsiz." "Senden hâlâ sadece *altı* yaş küçüğüm *evlat*."
Hüzünle başını sallıyor. "Ve çocuk bunu gösteriyor."
Gözlerimi deviriyorum ve yemeğime yumuluyorum. Mutluluk göğsümün içinde köpürüyor. Bir şişe şampanyaya dönüştüm. "Ama yakında yaşlanacaksın. Röportajdan sonra şirket bülteni için senin hakkında biraz araştırma yaptım. Doğum günün önümüzdeki hafta değil mi?"
"Sen," diyor, "çok iyi bir hafızaya sahipsin." "Yani bu doğru mu?"
"Evet."
"Büyük doğum günü planları nedir? Yatırım fonu arkadaşların için özel uçak mı? Fahişeler ve kokain? Striptizciler mi?"
Bir kaşını kaldırıyor. "Günaydın, Bayan Stereotip." Bu beni güldürdü. "Özür dilerim."
"Çoğunlukla çalışıyor olacağım. Akşam annemle yemek yiyebilirim." Bir şey düşünüyormuş gibi duraksıyor. Tekrar konuştuğunda sesi ölçülü. "Aslında bu hafta sonu bazı arkadaşlarımı ağırlayacağım. Korkarım fahişe ya da kokain olmayacak ama istersen sen de gelebilirsin."
Tereyağı bıçağı simidin üzerinde duraklıyor. "Arkadaşlarıyla tanışmak için mi?" Gülümsemesi çarpıklaşıyor. "Eğer istersen, evet."
Yavaşça başımı sallıyorum. "Evet. Aslında, bu... Bilmiyorum. Ama isterdim, evet. Bu hafta sonu Alrich'e dönecek olmam dışında."

"Oh," diyor. "Endişelenme."

"Babamın emeklilik partisi için. Uzun zaman önce rezerve edilmişti. Ama ben-"

"Kesinlikle olmaz," diyor Carter. "Sen gidiyorsun."

"Ama pastaların içinden çıkan striptizcileri özleyeceğim." "Senin için buzdolabına bir tane koyarım."

Alnımdaki teri siliyormuş gibi yapıyorum. "Whew."

Sanki beni arkadaşlarıyla tanıştırmak istememiş gibi homurdanıyor ve kruvasan almak için masaya uzanıyor. Belki büyük bir parti ve onunla ancak iki saniye yalnız kalabileceğim... ama ne olursa olsun bu çok şey ifade ediyor. Keşke çifte rezervasyonum olmasaydı.

"Daha önce kutlarsınız," diyorum. "O gün."

Gülümsüyor. "Özel bir şey yapmamıza gerek yok."

"Tabii ki var. Bir şeyler düşüneceğim," diyorum. "Pazar günleri genellikle ne yaparsınız?"

"İşe yetişin," diyor. "Haftadan önce güverteyi temizlemek için iyi bir gün."

Ona başımı salladım. "Haftanın en güzel gününe berbat bir bakış açısı bu."

"Verimli kullanmak mı?"

"Evet. Kanepede uzanmalı ya da bir müzeye gitmelisin. Birkaç saat boyunca böyle bir kahvaltı yap."

"Genelde böyle mi yaparsın?"

"Mutfağımı gördünüz. Nadiren bu tür bir yayılımım olur."

"Mutfak," diyor homurdanarak.

"Hey," diye uyarıyorum onu. "Nazik ol."

Carter gözlerini deviriyor ama eğleniyor. "İyi, iyi. Dairen bir saray."

"Aynen öyle." Kollarımı kaldırdığım dizime dolayarak onu izliyorum. Saçlarım sırtımdan aşağı ıslanmış ve ince gömleğinin üzerinde nemli daireler bıraktığını hissedebiliyorum. "İş yerinde ne yapacağız?"

Dudakları yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "İş, sanırım."

"Seni görmek garip olacak," diyorum, "Wesley ve diğer hizmetlilerinle koridorda yürürken selam verememek. Benden sadece birkaç kat yukarıda olduğunu bilmek."

"Hizmetçilerim mi? Ben kral değilim."

"*Globe*'daki kadar güce sahipsiniz, biliyorsunuz. Satın almalarınız, işten çıkarmalarınız ve yeniden organizasyonlarınızla okyanusların yükselip alçalmasını ."

Carter bakışlarımı karşılıyor ve sözlerimden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ama yanaklarında belli belirsiz bir renk yükseliyor. "Sanırım, evet."

"Bu seni rahatsız ediyor mu? Bu kadar çok insanı etkileyen kararlar vermek zorunda kalmak?" Bu soruyu gerçekten merak ediyorum. Bazen yazdığım bir makalenin açılış cümlesi üzerinde otuz dakika kafa yorduğum oluyor. Birini kovmayı düşünmek zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

Cevap vermesi biraz zaman alıyor. "Evet," diyor sonunda. "Belki de olmamalı. Bunun iş ortaklarımı rahatsız etmediğini biliyorum. En azından ikisini. Ama yine de birinin gözünün içine baka baka işsiz kaldığını söylemek zorunda kalmak berbat bir gün."

İlk birkaç hafta boyunca işten çıkarılan insanları düşünerek tırnaklarımı avucuma geçiriyorum. O zamanlar çok kızgındım. Herkes kızgındı.

"İnsanlar elbette anlıyor," diyor. "Maliyetleri düşürmek zorunda olduğunuzu. Vücudu kurtarmak için bir uzvu feda etmek. Ancak bu, insanların söz konusu uzuv olmaktan hoşlandıkları anlamına gelmiyor."

Başımı sallıyorum. "Sizinle aynı hırslara sahip olmayan pek çok hedge fonu olduğundan bahsetmiyorum bile."

Bir kaşını kaldırıyor. "Benim yaptığımı mı?"

"Evet. Gazeteyi kurtarmak için yani. Gazetelerin, yerel haberciliğin önemine gerçekten inanıyorsunuz. Ama başkaları da var -onlardan haberiniz var, değil mi? Gazeteleri satın alıp kanlarını emiyorlar, haber merkezlerini gazeteci gazeteci boşaltıyorlar ve abone fiyatlarını yükseltiyorlar."

"Farkındayım," diyor Carter. "tanıştım." Çatalım düştü.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"*Asla* görüşme izni vermiyorlar."

"Şaşırtıcı değil," diye alay ediyor. "Yaptıkları şey konusunda zorlanmak istemiyorlar. İş modellerine gelince, onlarınki kârlı. Azalan abone sayıları gazeteyi iflasa zorlayana kadar gazetenin yıllar içinde kazandığı iyi niyetle yaşıyorlar."

"Akbaba fonları," diyorum. "Şirketiniz devralındığında herkes en kötüsünden korktu, biliyorsunuz. *Globe*'un da aynı yola gireceğinden."

Carter'ın gözleri benimkilerle buluşuyor. "Düşündüm de. Başlangıçta benzer görünüyordu."

"Sana çok kızmıştım," diyorum simidime bakarak. "Bülten için seninle röportaj yapmaya gittiğimde. Doğruyu söylemek gerekirse, bu konuda seni sıkıştırmak için bir sürü soru bile hazırlamıştım. Kovulacağımı biliyordum ama... her halükarda haber merkezinin içini boşaltacağını düşündüm."

Sırıttıyor. "Beni ızgara mı yapacaktın?"

"Evet. Ama sonra kapıyı *ve sen, şey, sendin*. Yer fıstığı adam." "O lanet isim," diye inliyor.

Bu beni gülümsetiyor. "Evet. Beni oyundan düşürdü."

"Atılsan bile zorlu bir rakiptin," diyor. "Öğle yemeğimiz sırasında kendime hakim zorundaydım."

Başımı salladım. "O zaman bile sana inanmak istedim. İlk tanıştığımız andan beri."

"Öyle mi?" Carter sırtıyor, tüm çekiciliği ve güveniyle. "Beni ilk gördüğün andan beri istiyorsun. Kabul et bunu."

Gülüyorum ve cevap vermemek için simidimden bir ısırık alıyorum. Gülümsemesi derinleşiyor, gözleri benimkilerin üzerinde dans ediyor. "Evet. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Beşinciye savunuyorum," diyorum. Onun benim ligimin çok dışında olduğunu düşündüğümü itiraf etmek için hiçbir neden yok, bu düşünceyi hiç düşünmedim.

Carter gazeteleri karıştırıyor ve bir tanesini bana uzatıyor. Kâğıdı açarken elimde kırışıyor, kenarından makalesine dönmesini izliyorum. Pazar sabahı, New York'un güzel bir apartman dairesinde, gazete eşliğinde brunch yiyoruz. Ani bir sevinç patlamasıyla göğsüm sıkışıyor.

"Yani birbirimizi iş dışında da göreceğiz," diyorum. "Hafta sonları... akşamları?"

Bir sayfa çeviriyor ve masanın karşısından bana bakıyor. Gözlerinde bir vaat var. "Ne kadar ayırabilirsen, evlat," diyor. "Benden kurtulamayacaksın."

SEKİZ

Carter

Gün iyi başladı. Hatta harika. Audrey gece yarısını bir dakika geçe bana Mutlu Yıllar mesajı attı ve bu jest - erken yatmayı sevdiğini biliyorum - beni gülümsetti. Biri bunu yapmayalı uzun zaman olmuştu.

Annem kahvaltıda arar ve şarkı söyler. Kendimi bildim bileli her doğum günü sabahı bunu yapar, hatta yapmamasını istediğim üniversite yıllarında bile. İşe giderken arabada hoparlörü açıyorum ve ön koltuktan Tom'un gülümsemesini yakalıyorum.

Sonuç olarak harika bir gün. Audrey'nin bu geceyi bende geçirme ihtimali daha da iyi. Önce iş arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye gidecek, ben de annemle akşam yemeği yiyeceğim. Daha iyi bir Çarşamba olamazdı, doğum gününden bahsetmiyorum bile.

Ama sonra telefonumda bir mesaj gördüm.

Bilinmeyen bir numaradan. Günümün içine gülle gibi düşen birkaç masum satır.

Mutlu yıllar, oğlum. Gelmekle anneni ve beni kutsadığından bu yana otuz üç yıl geçtiğine inanmak zor. Telefonda ya da yüz yüze konuşmak istersen, ben buradayım. Arayı kapatma fırsatını çok isterim. Baba.

Asıl sorum numaramı nasıl bulduğu. Ne istediği değil, hayır, çünkü ben aptal değilim. O para istiyor. Diğer birçok insana yaptığı gibi beni de kandırmak, hayatıma girmek istiyor. Ve bunun için ne gerekiyorsa söyleyecek.

Ruh halim aniden karardı. Zifiri karanlık, güneşsiz bir gece. Ve bundan da nefret ediyorum. Bunca yıldan sonra beni hâlâ kızdırabiliyor olması. Ben olsam

Onu aklımın en dibine itmemin bir sebebi var, çünkü böyle hissetmekten nefret ediyorum. Onun söz konusu olduğu her şeyi hissetmekten nefret ediyorum.

Kapım ürkek bir şekilde çalındı. "Ne var?" Havlarım. Eğer yine Wesley'se, dalkavuk bir gülümsemeyle, Tanrı'ya yemin ederim ki-

"Ben Tim," dedi asistanım. "Burada bir toplantı için Investigative'den bir gazeteci var. Planlandığını söyledi."

Audrey olmalı.

Bir elimi saçlarımda gezdirip sesimi rahatlamaya zorluyorum. Yıllar içinde mükemmelleştirdiğim çekici ve yumuşak tavırlarıma geri dönmek için savaşıyorum. O bile babamın bir kalıntısı.

"Onu içeri gönderin!"

Kapı açılıyor ve kadın elinde dev bir kutuyla içeri giriyor. "İstedğiniz dosyalar," diyor. Gözleri anlamla genişliyor.

Beni oynamaya teşvik ediyor.

"Doğru," dedim Tim'e. "Teşekkür ederim. Toplantımı ondan sonraya ertele."

"Evet, elbette" diyor ve kapıyı kapatıyor. Ayağa kalkıyorum. "Çocuk mu?"

"Mutlu yıllar." Bana doğru gelirken sırtıyor. "Sana bir şey getirdim."

"Bunu görebiliyorum. Görünüşe göre dosyalar."

Kıkırdadı ve kutuyu masama koydu. Tam da incelediğim belgelerin üstüne. "Bunu sana getirmek için çok sinsilik yapmam gerekti. Şimdi bile birilerinin beni bunun için yakalayacağından eminim. Neden yönetici katında olduğumu soracaklar."

"Ben seni idare ederim," dedim. Bunu geriye dönük olarak takvimime eklemek kolay olacak.

Gülümsemesi tekrar parlıyor. "Ben de öyle umuyordum. Bak... ta-da!" Üstteki karton parçasını çekip çıkarıyor ve ortaya küçük bir pasta kutusu çıkıyor. İçinde tek bir kek ve bir mum var. "Yanmıyor. Yakmayı planlıyordum ama yangın alarmını çalıştırmak pek de sinsice olmazdı."

"İyi karar." Keke ve onun geniş, beklenti dolu gülümsemesine bakıyorum ve ona uzanıyorum. Sanki oraya aitmiş gibi kollarıma yerleşiyor. Çünkü öyle. Onu iyice öpüyorum, sanki telefonumdaki mesajı ve içimde dönen duyguları unutabilmişim gibi. *Kaybol*, diyorum onlara. *Burada değil*.

Başımı kaldırdığımda şaşkın görünüyor. "Şey," diye fısıldıyor. "Doğum günün kutlu olsun."

Kıkırdıyorum ve keke uzanıyorum. "Bunu gerçekten bugün işe benim için mi getirdin?"

"Öğle yemeği molam sırasında gizlice çıktım. Declan fark etmeden geri getirmek için ekstra büyük bir çanta getirmek zorunda kaldım."

"Declan?"

"Sıra arkadaşım," diyor. "Onunla konuşmuştun, hatırladın mı? O her şeyi fark eder."

"Doğru." Gözlüklü, sırık gibi bir adamı hayal meyal hatırlıyorum. O gün bir sürü isim vardı.

"Havuçlu kekli muffin" diyor ve kendisiyle o kadar gurur duyuyor ki onu tekrar öpüyorum.

"Hatırladın mı?"

". Bu senin en sevdiğin tür." Omzunun üzerinden kapalı ofis kapısına bakıyor, yanakları heyecandan pembeleşmiş. "Tanrım, yapmamam gereken bir şey yapıyormuşum gibi hissediyorum."

Masama yaslandım. Bacaklarımın arasına , elleri göğsümde duruyor. "İnsanlığa karşı işlenmiş bir suç," diyorum. "Çıktığın adamı ziyaret etmek."

"Kendisi aynı zamanda benim patronum," diye hatırlatıyor bana gülümseyerek.

O kollarımdayken her saniye içimdeki gerginlik dışarı sızıyor. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Sadece bir mesaj göndermek yeterli değildi." Parmak uçlarında yükseliyor ve dudaklarını benimkilere bastırarak hızlı bir öpücük konduruyor. "Kötü ruh halini de sorabilir miyim, yoksa bu onu tetikler mi?"

Başımı onunkinin üstüne koyuyorum. "Fark ettin mi?"

"Evet," diyor, "ama bunu saklamak için cesurca bir çaba gösterdin." "Çok yardımcı oldunuz."

"Mhm. Sevindim." Ama Audrey öylece bırakmıyor. Arkasına yaslanıyor, saçları dokunuşumdan hafifçe dağılmış ve bakışlarımla buluşuyor. Orada nazik bir merak var. "Wesley seni üzdü mü?"

. "Hayır. O bir kuzu kadar uysaldır."

Kaşlarını çattı. "Öyle mi?"

"Evet. Hayır, o değil. Ya da *Globe* hiç değil."

"O zaman ne? Doğum gününden çok da gizli olmayan bir şekilde nefret mi ediyorsun?"

"Hayır." Parmağımı çenesinde gezdiriyorum ve alt dudağının kenarını buluyorum. Yumuşak ama aldatıcı bir şekilde öyle. Altında bir güç var. "Babam bana bir mesaj gönderdi."

"Oh?"

"Yıllardır ilk kez temas kuruyoruz."

Ağzı parmağımın altından ayrılıyor. "Özür dilerim Carter."

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum. Belki de bu üzülecek bir şey, ama duyguyu bulamıyorum. "Konuşmamamızın iyi bir nedeni var."

Audrey'nin elleri gömleğimin yakasını buluyor, parmakları kumaşın etrafından kıvrılarak tenime yaslanıyor. "Bana anlatmak ister misin?"

Akıllıca cevap hayır. Özellikle de burada, ofisimde ve içimde alevlenen öfkeyi henüz dizginleyememişken.

Ama görünüşe göre bugün pek zeki değilim. "Hapisten yeni çıktı."

Audrey'nin gözleri açılıyor ve güzel yüzünde öyle bir şok ifadesi beliriyor ki ellerini gömleğimden nazıkçe çekiyorum. Onun yerine masamın kenarına tutunup aramıza biraz mesafe koyuyorum.

"Hapishanede mi?" diyor. "Ondan daha önce hiç bahsetmemiştin. Bu yüzden mi?"

Ailesi hakkında yaptığı açıklamaları düşünüyorum. Diş hekimleri, masörler ve endişelendiği erkek kardeşi. Emeklilik partileri ve vanilyalı dondurma. Benim hikayem ona ne kadar farklı görünüyor olmalı.

"Sebeplerden biri de bu, evet. O iyi bir adam değil," diyorum. Audrey hiçbir şey söylemiyor, sadece o kocaman gözleriyle bana bakıyor. Dişlerim birbirine çarpıyor. "Ben çocukken iş için çok seyahat ederdi. Annem ve ben, onun başka bir ailesi olduğunu ancak sonradan fark ettik. Ve iş anlaşmalarının çoğunun yasadışı olduğunu."

"Aman Tanrım," diyor Audrey sessizce.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim. Bugün yapacağımı düşündüğüm onca şey arasında, babamın kirliliğini açıklamak listenin alt sıralarında yer alıyordu. "Neredeyse on yıldır görüşmüyoruz. Sadece bir kez konuştuk, o da hapisteyken. Ve şimdi dışarıda."

"Sana mutlu yıllar diledi mi?"

Homurdanıyorum. "Evet. Muhtemelen tekrar gözüme girme planının ilk adımı."

"Hmm," diyor Audrey. Gözleri sıkıntılı ve dilinde daha fazlası var ama burada daha fazla detaya girmeyeceğiz. Bunun yerine onu yakınımına çekip öpüyorum.

"Kek için teşekkürler," diyorum ona. "Bir sonraki toplantımdan önce aşağı inmeliisin."

Gülümsemesi genişler. "Doğru, yapmalıyım. Tekrar gizlice girmem gerekecek." "Kendini yaramaz hissettin, değil mi? Bu kata çıkarken."

"Çılgınca." Omzunun üzerinden kapıya doğru ama kapı kapalı. "İlk başta farklı bir sürpriz planlamıştım."

"Yaptın mı?"

Başını sallıyor ve bluzunun yakasına uzanıyor, sütyeninin kırmızı, dantelli detaylarını ortaya çıkarmak için aşağı çekiyor. "Birbiriyle uyumlu bir takım," diye fısıldıyor.

Gözlerini kapatıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Git," diyorum.

Gülüyor ve kapıya yöneliyor. "Akşam görüşürüz," diyor. "Ve tekrar mutlu yıllar."

Kapı arkasından kapanıyor ve beni ofiste yalnız bırakıyor, ama masamda bir hediye var. Bir cupcake. Onlar gelmeden önce hepsini yiyebilmek için toplantımı beş dakika daha erteliyorum, gülümsemesinin ve kırmızı dantelli sütyeninin anısı gözlerimi yakıyor.

"Hayır," dedim. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

"Değil," diye ısrar ediyor Audrey. Saçları başının etrafında güzel bir dağınıklık içinde, gözleri parlıyor. "Tam on dakika boyunca sahibinin o olduğunu düşündüm."

"Ve sen de ona öyleymiş gibi sorular sordun?"

"Evet! Ne zamandır bu işi yapıyorsunuz, *efendim*." İnliyor ama sırtıyor. "Bu ailenizi nasıl etkileyecek, efendim?"

Gülüyorum ve kolumu başımın altına koyuyorum. Yatağıma uzanmış, çıplak ve kahkahalar atarken gözümü ondan ayıramıyorum. "Oğlunla konuştuğunu ne zaman fark ettin?"

"Utanç verici bir şekilde geç kaldı. Üniversite hakkında bir şeyler söyledi, ben de bunun tuhaf olduğunu düşündüm ve sonra ayakkabılarını gördüm. Kardeşimin giydiğini gördüğüm türden spor ayakkabılardı. Görüşmeye geldiğim adam olan *gerçek* babası içeri girdiğinde, manevra yaparak konuşmanın dışında kaldım."

"Çok kurnazca," diyorum. "Ama yirmi bir yaşındaki biriyle kırk beş yaşındaki birini nasıl karıştırırsın?"

Bana doğru bir parmak kaldırdı. "Oh, sen de yapardın, benim alaycı arkadaşım. Bıyığı vardı ve en az senin boyundaydı. Ayrıca isimleri de aynıydı!"

"Kendini tanıtırken Junior'dan bahsetmedi, değil mi?"

"Hayır," diyor. "Çok uygun bir şekilde dışarıda bıraktı."

Genç adamın Audrey'nin dükkânına geldiğini gördüğünü hayal edebiliyorum, güzel ve akkor halindeki merakla mücadele eden bodega'ları hakkında ve fırsatı yakaladı.

Adamı suçlayamam, gerçekten.

"Hikaye için ihtiyacınız olanı aldınız mı?"

Başını sallıyor ve yorganımın kenarına uzanarak kumaşın parmaklarının arasından geçmesine izin veriyor. "Evet. Gelecek hafta Booker'a göndereceğim."

"Gergin mi?"

"Korkunç. *Globe* için ilk solo çalışmam olacak, konuyu kendim ortaya attığım bir çalışma." Yüzünü yorgana gömüyor. "İyi olacak. İyi olduğunu biliyorum. Peki neden bu kadar gerginim?"

"Çünkü senin için önemli. Çünkü gizliden gizliye Booker'ın bunu okuyacağını, senin bir dahi olduğunu düşüneceğini ve seni kıdemli muhabirliğe terfi ettireceğini umuyorsun."

Gülüyor, sesi boğuk. "Evet. Gizliden gizliye ne umduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü işe başlarken hepimiz bunu yaparız. Çalıştığım ilk şirketin Fortune 500 listesine büyük bir şirket olarak girmesini ummadığımı mı sanıyorsunuz?"

"Öyle mi?"

"Olmadı," diyorum sırtarak. "Kâr etti, ama çok az kâr etti ve sonra sattım. Tüm pazarlıklar boyunca ter içinde kaldım. Eğer diğer yatırım şirketi almasaydı, yedek planım yoktu. Birkaç milyon dolar içerideydim ve başka alıcım yoktu."

"Tanrım," diyor. "Bu baskıyla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Buna alışıyorsunuz. Hayatımı kazanmak için her gün yabancılarla röportaj yapmayı hayal bile edemezdim."

"O kısım sinir bozucu olabilir, kabul ediyorum. Ama bu her gün olan bir şey değil. Ve çoğu insan hikayesini anlatmak *istiyor*. Benim tek yapmam gereken topu yuvarlamak, gerisini onlar hallediyor." Başını elinin üzerine koymuş, tıpkı benim onu izlediğim gibi o da beni izliyor. En güzel akşamlar benimle geçirdiği akşamlar. Hâlâ pek dışarı çıkmıyoruz ve bunun nedeninin gazeteden birinin bizi görmesinden korkması olduğunu biliyorum. "Senden okumanı istesem çıkar çatışması olur mu?"

"Makalen mi?"

Başını sallıyor. "Evet, Booker'a göndermeden önce. Bir çift göz daha görmek istiyorum."

"Okuyacağım," dedim. "Sadece gönder."

"Emin misin?"

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet, kesinlikle eminim."

Audrey gülümsüyor ve yatağa daha da yaklaşıyor. Göğüslerinin yumuşak kıvrımlarını görebiliyorum, dekoltesi açıyla daha da derinleşiyor. Boşta kalan elinin göğsümde gezinmesi bu çarpıcı görüntüyü daha da güzelleştiriyor. Derimin üzerinde desenler çiziyor. "Teşekkür ederim," diyor.

"Notlarımı görene kadar bana teşekkür etmeyi bekle."

"Sence çok var mıdır?"

Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Muhtemelen hiç, ama sana karşı yumuşak davranacağımı düşünmene izin veremem, bu yüzden biraz üretmek zorunda kalacağım. Oxford virgülü kullanmadığın ya da daha güçlü bir eşanlamlı sözcük önermediğin için seni azarlayacağım."

Parmakları göğüs kıllarımla oynuyor. "Her zaman notların var," diyor. "Özellikle de benim evim hakkında."

"Yaşam söz konusu olduğunda tamamen haklılar." "Yani evime yeni bir kilit getirmek zorbalık değil miydi?"

"Öyleydi," diyorum, hiç pişmanlık duymadan. "Ama eli ağır insanların içeri girmesini engellemek için, biliyorsun. Ben de dahil. Kapınıza taktırmak için ev sahibinizle konuştunuz mu?"

"Bahsetmiştim, evet. Sanırım beni duymamış gibi davrandı."

"Ona kurulumu bizim halledeceğimizi söyle. Kapınıza asmak için bir saat içinde bir adam gönderebilirim."

"Çok fazla endişeleniyorsun," diyor. "Çok az endişeleniyorsun," diyorum.

Gülümsüyor ve göğsüme bakıyor. Adını tenimde izliyor. "Daha dün bir şey oldu aslında."

"Bir de bana sor."

"Ne diyeceğini biliyorum."

"Söz , tamamen farklı bir şey söyleyeceğim. Seni şaşırtacağım, evlat." İç çekiyor. "Mutfağında bir fare gördüm."

"Mutfağınızda," diye tekrarlıyorum sessizce. "Yani... köşedeki mikrodalganın yanında."

Tırnakları derime batıyor. "Kibar ol. Hepimiz multi-milyoner olamayız."

"Ama bir *sıçan*. Pierce'a söyledin mi?"

"Bu konuda hiçbir şey yapmayacak. Ama ben zehir satın aldım."

Gözlerimi kapatıyorum. Onun böyle bir yerde olması fikri beni hayal ettiğimden daha fazla rahatsız ediyor. Ona veda ettiğimde oraya geri döneceğini bilmek derimin altına iğne batırmak gibi. Neredeyse yabancı olan iki kişiyle bir evde yaşıyor ve kapısını bile kilitleyemiyor.

"Hiçbir şey söylemiyorsun," diyor. "Bu iyi bir şey."

"Bağımsızlığınıza saygı duymak ve multimilyoner gibi konuşmamak için çok uğraşıyorum," diyorum, gözlerim hâlâ kapalı.

"Mükemmel!"

"Ayrıca, haber odasında büyük bir zam için seni seçersem bunun nasıl görüneceğini de düşünüyorum."

Eli göğsüme vuruyor. "Kesinlikle olmaz."

"Biliyorum. Bu imkansız olurdu. İK kabusunu düşünün." Başımı üzüntüyle sallıyorum ve elini tutuyorum. "Hepsine zam yapmak zorunda kalacağım."

"Bunun için bütçenizde ödenek olsaydı, tüm o satın almaları ve işten çıkarmaları yapmazdınız." Başını sallıyor. "Hayır, sadece bütçeme uygun bir yerde yaşamama katlanmak zorundasınız."

"Beni ülser yapacaksın."

"Ve sen abartıyorsun." Başını göğsüme yaslıyor, yanağı sıcacık. Uzanıyorum ve onu kendi bedenime doğru çekiyorum, ten tene, bacağı bacağı arasında.

"Soğuk mu?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Queens'te büyüdün. O zamanlar mükemmel bakımlı bir çatı katı dairen yoktu herhalde."

"Hayır," diyorum, elimi sırtında gezdirirken. Teni kadife gibi. "Ama farelerimiz yoktu ve kapımızda kesinlikle bir kilit vardı. Burası iyi bir mahalle. Sen sadece en kötü odayı buldun."

"Ne palavra ama," diyor. "O zamanlar baban seninle mi yaşıyordu?"

Elim sırtında duraksıyor, kekeliyor, sonra yavaş ve ritmik hareketlerime devam ediyorum. "Bana röportaj konularından biri gibi mi davranıyorsun? Topu yuvarlamaya başlamak falan?"

Tenime karşı gülümsüyor. "İşe yarıyor mu?"

Doğum gününden bu yana bir hafta geçti, cevap vermediğim mesajdan bu yana. Benimle tekrar iletişime geçmeye çalışmadı. "Belki," diye itiraf ediyorum. "Çok uzun zamandır hayatımın o kısmı hakkında konuşmadım."

"Sen ve annen bu konu hakkında konuşmuyor musunuz?"

"Hayır," diyorum. "Dürüst olmak gerekirse ikimiz de onun varlığını unutmaya çalıştık. Tüm yalanları öğrendikten sonra."

"Diğer ailesiyle mi?"

"Ve *mesleği*," diyorum, kelimeyi alaycı bir şekilde kullanarak. "Zimmetine para geçiriyor, vergi kaçırıyor, parayı denizaşırı ülkelere kaçırıyordu. İstedğini elde etmek için manipüle etmeyeceği kimse yoktu. Tabii ben çocukken onun çok havalı olduğunu düşünürdüm. Ayın iki ya da üç haftası elinde çantasıyla iş için seyahat ederdi."

Audrey yumuşak, mırıltılı bir ses çıkarıyor. "İyi bir baba mıydı?"

"O evdeyken, evet," diyorum isteksizce. "Çok Monopoly oynardık. İronik bir şekilde en sevdiği oyundu. Daireyi annemle paylaşırdı ve evde olduğu haftalar Noel gibiydi. Annem onun en sevdiği yemekleri yapardı ve ben de geç saatlere kadar kalıp onunla televizyon izlerdim." Bu aptallık başımı sallamama neden oluyor. "Artık gerçek ailesi fark etmesin diye bizi uzakta bir eve yerleştirdiğini biliyoruz."

"Hayal bile edemiyorum," diye fısıldıyor.

"Fark ettiğimde ben de yapamadım. En kötüsü de annemle yasal olarak evlenmemiş olmasıydı. Gerçek karısı onun tek yasal karısıydı."

"Ama o... rol mü yaptı?"

"Evet. Nikâhı kıyması için bir arkadaşını tutmuş ama nikâh memuru değil. O tutuklandıktan sonra polisler gelene kadar annemin haberi yoktu." Homurdandım. "Görünüşe göre bu oldukça da iyi bir şeymiş. Mal varlıkları ayrıydı. En kötü işlerinden biri en iyilerinden biri oldu."

"Senin... Yani, başka çocukları var mıydı?" "Evet."

"Yani sen-"

"Ben onları öyle düşünmüyorum," diyorum. Sonra derin bir nefes alıyorum ve sesimi yumuşatmaya zorluyorum. "Yapamam, gerçekten. Belki bir gün. Ama henüz değil. Ayrıca, annemin ve benim farkında olup olmadıklarını bile bilmiyorum."

"İsimlerini biliyor musun?"

Cevap vermem uzun zaman alıyor. "Evet. Tüm bunları birkaç yıl önce bir özel dedektiften öğrenmiştim. Bilgisayarımdaki bir dosyada duruyor ama sadece bir kez açtım."

İki kız ve bir oğlan. Kadınlar, şimdi, gerçekten, ve bir erkek. Biri benden büyük, ikisi küçük. Özel dedektifin bulunduğu aile Noel kartında, hepsi güzel bir Noel ağacının önünde oturuyor. Şöminenin üzerinde hepsinin adının yazılı olduğu beş çorap asılı. Babamınki de dahil.

Tatillerde de sık sık çalışmak zorunda kalmasına şaşmamalı. Tatilini onlarla geçirirdi. "Ne için hapse girdi?"

"Vergi kaçakçılığı ve dolandırıcılık. Eminim onu yakalayamadıkları başka şeyler de vardır ama görünüşe göre bir süredir peşindeymişler. On beş yıl ceza almış ve iyi halden sadece on yıl yatmış." Başımı sallıyorum. "O bir büyücü, evlat. Herkese yılan yağı satabilir."

Sessiz ve benim duyduklarımı duyup duymadığını merak ediyorum. O da bana birçok kez büyücü dedi. Birden o yanımdan nefret etmeye başladım. Babamın garsonlara, taksi şoförlerine ve ev sahibimize defalarca yaptığını gördüğüm şeyi taklit eden yanımdan. Bana ait olmayan bir gülümseme kullanıyorum.

Ama sorduğu bu değil. "Onu özleyiyor musun?"

"Hayır," diyorum hemen.

Eli göğsümü yumuşatıyor. "Carter..."

"İstemiyorum. Yaptıklarından sonra olmaz. Bana tabii, ama daha çok anneme. O bir... kötü adam. Zorlayıcı bir yalancı. Klinik olarak bir psikopat ya da sosyopat olması beni şaşırtmaz."

"Tüm ona anlatmak ister misin?"

Başımı salladım. "Sırf dökmek için onunla buluşmam gerektiğini söyleme bana."

"Dur tahmin edeyim. Annen de sana aynı şeyi söyledi mi?"

Çok sezgisel. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Ama yapmayacağım. O benim hayatımdan çıktı ve ait olduğu yer orası."

Ses tonum kesin, çünkü *kesinlikle* ait olmadığı bir yer varsa, o da Audrey'nin yatağıdır. Elim beline doluyorum ve bizi ters çeviriyorum. Nefes nefese kalıyor ama elimi boynuna gömdüğümde hemen kahkahaya .

"Tamam," diyor nefes nefese. "Sanırım bu konuşma erdi."

Köprücük kemiğinden aşağıya, göğsüne, göğüslerinin yumuşak yuvarlaklarına doğru öpüyorum. Ellerim için doğru boyuttalar, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi avucuma oturuyorlar. "Evet," diyorum ve meme ucuna doğru eğiliyorum. Dilimin altında pembe pembe yükseliyor. "Bu Cuma benimle yemeğe gel."

"Biz nerede-oh. Tanrım." Dişlerimi göğüs ucuna geçirdiğimde sesi titriyor. Öğrendiğime göre burası çok hassas ve benim de en sevdiğim yerlerden biri. "Nereye gideceğiz?"

Parmaklarımın alay etmeyi devralmasına izin verdim. "İş ortaklarım ve onların kız arkadaşlarıyla. Ya da eşleriyle, aslında."

"İş ortakları mı? Risk sermayesi şirketinizin diğer üyeleri gibi mi?"

Ona sırtıyorum. "Evet, Acture Capital'de. Ve kayıt altında kimseyle röportaj yapmanıza izin verilmiyor."

O da bana gülümsüyor. "Düşündüğüm şey bu değildi. Ama... beni ne olarak tanıtacaksın?"

"Kız arkadaşım," diyorum.

Nefesi kesiliyor ve bu kez ellerimle ya da dudaklarımla bir ilgisi yok. "Oh," diyor. "Bu hoşuma giderdi."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Güzel. Çünkü eğer çok ısrar ettiysen, seni ortak sahibi olduğumuz gazetenin genç muhabiri olarak tanıtabilirim ama bence bu garip olabilir."

Gülüyor, gözlerinde düşkün bir bıkkınlık var. "Hayır, bu şekilde tanıtılmak istemiyorum."

"Güzel. Ağız dolusu."

"Onlara , değil mi? Nerede çalıştığımı?"

"İstemiyorsan olmaz," diyorum, bir dirseğimin üzerinde doğruluyorum. Bir parmağımı göğüs ucunda gezdiriyorum. "Ama açık konuşmak gerekirse, hiçbirinin umurunda olmaz. En azından etmemeliler. Diğerleri de partnerleriyle işte tanıştı."

"Öyle mi?"

"Evet. Çok çirkin, gerçekten."

"Hepiniz yürüyen İK ihlalleri yapıyorsunuz."

Ona sırtıyorum. "Evet ama biri yeni evlendi, biri nişanlı ve üçüncüsü de yakında yeminlerini yenileyecek."

"Yemeğe geleceğim," diyor Audrey, parmakları saçlarımla arasında kayarken. "Ve hepsine erkek arkadaşımın bir barda tanıştığımı söyleyeceğim."

"Başka biriyle randevudayken," diyorum dilimi şaklatarak. "Senin bu adam oldukça özel olmalı."

Gözleri mutlulukla parlıyor. "Kesinlikle öyle."

NINETEEN

Audrey

Carter yatağında oturuyor. Yukarı gelmesine gerek yoktu ama ısrar etti ve şimdi ben uygun bir kıyafet ararken kesinlikle yardımcı olmuyor.

"Çok güzel görünüyorsun," diyor.

"Bunu son elbise için de söylemiştin."

"Kıyafetler değişiyor ama kadın aynı kalıyor," diyor sırtarak. "Ve iltifat ettiğim kişi de o."

Gözlerimi deviriyorum ama gülümsüyorum da. O etraftayken kötü bir ruh hali içinde olmak imkânsız. "Yardımcı olmadı ama teşekkür ederim."

"Her kıyafeti beğendim."

Dolabıma geri dönüyorum. Mantıklı siyah ayakkabılarıma kadar her şey ya pratik ya da ofis kıyafeti. "Takım elbise giymişsin," diyorum. "Peki diğerleri? Süslü mü olacaklar?"

Omuz silktiğini anlamak için onu görmeme gerek yok. Kravatsız, gri İtalyan kumaşından takım elbisesi ve altındaki beyaz gömleğiyle rahat görünüyor. Keşke benim de bu kadar kolay bir seçeneğim .

"Balo elbiseni giy," diyor. "Baloda giydiğin."

Dolaptan çıkardım. Bir kere çok uzun ama hatırası beni gülümsetiyor. "Dean Allen'la konuştuğuma hâlâ inanamıyorum."

"Harika bir geceydi."

"Beni eve sen bıraktın," diyorum elimi kumaşın üzerinde gezdirerek. "Ben de öyle yaptım," diyor. "O zaman benim hakkımda hâlâ kararsızdın." "Kararsız değildim."

"Ama bana tam olarak güvenmedin."

Ona gülümsedim. "Hayır, belki de değil. Ama bu hiçbir zaman arkadaşılığınızdan keyif almamı engellemedi."

Dolabımın yanında bana katıldı. Sözüne sadık kalarak, kapımın yanında hâlâ takılı olmayan kilit ya da dışarıdaki koridorda duran küçük fare zehri kasesi hakkında tek kelime etmedi. Öğrenci komşumun koridorda bangır bangır çaldığı acımasız EDM müziği hakkında yorum bile yapmadı.

Bir elini çıplak belime koyuyor ve şakağımlı öpüyor. "Seninki şimdiye kadar yaptığım en iyi randevu kaçamağıydı," diyor usulca. "Her şeyin içinde iyi görünüyorsun ama kırmızıyı sevdim."

"Oh." Bluza uzanıyorum, kumaşı tenime ipeksi bir şekilde değiyor. Bir etek ve güzel ayakkabılarla giyeceğim. "İyi seçim."

"İş ortaklarımla ya da onların kız arkadaşlarıyla tanışmak konusunda endişelenmeyin" diyor.

Onu yanağından öpüyorum ama sinirlerim geçmiyor. Nasıl geçebilir ki? Bunlar koca şirketleri satın alan ve dönüştüren -ya da iflas ettiren- insanlar. Heyecan verici ve kesinlikle korkutucu.

Dairemden çıkıyoruz ve Carter onu göremediğimi düşünerek kapıma son bir kez sinirli bir bakış atıyor. Gülümsememi gizliyorum. Dairem için endişelenmesi çok hoş, ama bütçeme göre harika bir yer ve Pierce eli sıkı bir ev sahibi.

Araba her zamanki gibi aynı deri kokuyor ve şoför Michael'a merhaba diyorum. Carter'ın bir servisi olduğunu ve iki şoförün dönüşümlü olarak çalıştığını öğrendim. Michael ve Tom.

Gerçekten farklı dünyalarda yaşıyoruz.

Carter, "Bugün makalenizi okudum," diyor.

"mi? Sana ancak öğle yemeği sırasında gönderdim." "Zaman yarattım."

"Oldukça uzun," diyorum özür dileyerek. "Bence Booker bunu yayınlamaya karar verirse en azından yarısını kesebilir."

Carter başını sallayarak beni şaşırtıyor. Gözleri ciddi bir şekilde benimkilere bakıyor. "Harika bir yazı. Olayı şehirdeki inşaatlara, kiracıları koruyan hatalı politikalara ve en iyi ihtimalle yasal olarak gri olan bir iş uygulamasına bağlıyorsunuz. Bu yerel, araştırmacı gazetecilik."

Tuttuğum nefesi bırakıyorum. "Bunu sadece seninle yattığım için söylemiyorsun değil mi?"

Şaşırmış ve sevinmiş bir halde gülüyor ve elime uzanıyor. "Hayır. Gerçi okumak için zaman ayırmama yardımcı oldu, kabul ediyorum. Ama hayır. Ben yaptım

Bazı notlar var ve size geri göndereceğim ama bunlar marjinal. 'Bu nedenle' kelimesini biraz fazla kullanıyorsunuz."

İnledim. "Şimdiden üç fors kesip attım."

"Şey, yaklaşık sekiz tane fazla kaldı." Elimi sıktı. "Booker'a ver. Onun yürüteceğinden hiç şüphem yok."

"Tanrım, umarım öyledir. En iyi yönleriyle bile korkunç biri. Onun için çalışmaktan çok memnunum."

Carter'ın gülümsemesi gerçek. Sanki anlıyormuş gibi. "Bir zamanlar benim de böyle bir akıl hocam vardı. Yıllarımı servetimi, bilgi birikimimi ve kendi yatırım şirketimi kurmak için harcadıktan sonra beni kendisine ortaklarına katılmaya davet etti. Ondan çok şey öğrendim."

"Gerçekten mi? Kimdi o?"

"Tristan Conway," diyor. "Bu geceki ev sahibimiz."

Yukarı Batı Yakası'ndaki güzel binaya neredeyse hiç vakit kaybetmeden vardık. Trafik yoğunlu ve her yavaş ilerleyen sıkışıklıkta midemdeki sinirler geriliyordu.

Carter Michael'a teşekkür ediyor ve bana elini uzatıyor. Binanın lobisi mermerden, kapıcılardan ve şık giyimli bir resepsiyonistten oluşuyor, sanki bir otele giriş yapmak için buradaymışız gibi.

"Buradan," diyor Carter yanımda usulca. "Ve unutma, onlar
_."

"Risk sermayedarlarıyla ilgili bir haber için onlarla röportaj yapmak yok," diye fısıldıyorum.

"Hatırlıyorum."

Bana sırtıyor. "Doğru."

"Hadi yapalım şunu." Parmak uçlarımda duruyorum ve onu öpüyorum. Boştaki eli kalçama gidiyor ve beni kendine çekiyor. Bu lezzetli bir öpücük, rahatlatıcı ve derin ve asansör kapıları açıldığında bırakmak istemiyorum.

Biri boğazını temizliyor.

Carter başını benimkinden kaldırıyor ve kıkırdıyor. "Selam dostum. Bizi ağırladığın için teşekkürler."

"Rahatınıza düşkün olmanıza sevindim," diyor bir adam. Güzelce dekore edilmiş bir koridorda durmaktadır, lacivert pantolon ve koyu mavi

kolları kıvrılmış bir gömlek . Carter'dan birkaç yaş yaşlı görünüyor, gözlerinin yanında gülme çizgileri yayılıyor.

Asansör doğruca bu adamın dairesine açılıyordu... koridora değil.

Yanaklarım alev alev yanıyor. "Özür dilerim."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Ben Tristan." Yüz hatlarını yumuşatan bir gülümsemeyle elini uzatıyor.

"Audrey," diyorum ve elini sıkıyorum.

"Memnun oldum. İçeri gelin, de. Carter, şarabın nerede olduğunu biliyorsun.

öyl

e." "İkimiz için de bir bardak getireyim," diyor Carter. "Oturma odasında mısın?" "Evet."

Carter burayı biliyormuş gibi hareket ediyor, bize bir bardak dolduruyor. Her biri. Kahkaha sesleri bizi mekânın içinde, kartonpiyerli tavanların ve duvarlardaki sanat eserlerinin altına çekiyor. Oturma odasındaki manzara beni durduruyor.

Central Park ve diğer tarafta Yukarı Doğu Yakası. Nefes kesici.

"Güzel, ha?" Carter yanımda söylüyor. Başımı sallıyorum. "Uh-huh."

Beni tasarım bir sehpanın etrafında oturan bir grup insana doğru itiyor. Arkalarında çerçeveli siyah beyaz fotoğraflardan oluşan bir duvar var.

"Hey," diyor Carter. "İki kişilik daha yer var mı?"

"Elbette," diyor bir kadın. Saçları buğday rengine ve yan tarafa doğru ilerlerken bana gülümsüyor. "Oturun."

Hepsi kendilerini tanıtıyor, Summer gülümseyen sarışın. Onun yanında Anthony adında siyah saçlı bir adam var ve benimle sıkıca tokalaşıp uzun süre bana bakıyor. Tristan'ın karısının adı Frederica, uzun, tatlı siyah saçları ve zeki gözleri olan ufak tefek bir kadın. Sanki bizi analiz ediyormuş gibi Carter ve bana bakıyor. Ondan hemen hoşlandım.

Son ikisi bizden yaklaşık yarım saat sonra geliyor ve hoş sohbete bir ara veriyorlar. Koyu sarışın adam takım elbisesinin ceketini çıkarmıyor ve herkese başıyla selam veriyor. Yanındaki kadın kocaman gülümsüyor. "Merhaba! Geciktiğimiz için üzgünüz!"

Carter, "On beş dakika daha geçseydi kayıp ilanı verecektik," diyor.

Yeni gelenler Victor ve Cecilia'dır ve onlarla birlikte tüm konuklar da gelmiştir. Aralarında bariz bir yakınlık var, iş ortağı olmaktan çok arkadaş gibiler. Summer ve Cecilia beni hiç hoşlanmadığım bir eğlence olan koşu hakkında konuşmaya çekiyorlar ve haftada birkaç kez parkta koştuklarını öğreniyorum.

"Bize katılın," diyor Cecilia. "Genellikle sabahları koşuyoruz."

Queens'teki dairemi, metro yolculuğunu, işimi düşünüyorum. "Teşekkür ederim," diyorum gülümseyerek. "Belki bir gün."

Carter yanıma oturuyor ve yemek masasına geçtiğimizde de yanımdaki koltuğa oturuyor. Victor'la Tristan'ın düşündüğü yeni bir ilaç şirketinin yararları hakkında bir tartışmaya girdiğinde bile onun burada olması beni rahatlatıyor.

Eli masanın altından bacağımı buluyor ve usulca sıkıyor. Sessiz bir cevapla elimi onunkinin üzerinde yumuşatıyorum. *Her şey yolunda.*

Yemeğin yarısında Tristan kadeh kaldırdı. Burada olduğumuz için hepimize teşekkür ediyor. "Ve sonunda yanında birini getirdiğin için teşekkür ederim Carter. Audrey, burada çok hoş karşılanıyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum, bana doğru dönen gözlerin farkında olarak. *Sonunda mı?* Konuşma bu konudan da uzaklaşmıyor. Freddie nasıl tanıştığımızı soruyor.

Meraklı bakışlardan kaçınmak için tabağımdaki kuşkonmazı kestim. "Şey, görücü usulü bir randevuya çıkmak üzereydim... ve biraz gergindim."

"Bir bardak su içmek için bara geldi," diyor Carter. "Sinirlerini yatıştırmaya çalıştım."

"Beni yarı delirtti desem daha olur."

"Sinirlerimi yatıştırdı ama" diyor.

Gülüyorum. "Evet. Kesinlikle. Randevunun kötü geçmesi ihtimaline karşı kaçmama yardım edeceğine de söz verdi. Ki öyleydi."

Carter kolunu sandalyemin arkasına dolayarak vurgulu bir şekilde "Korkunç," diyor. "Bardan ne kadar berbat olduğunu görebiliyordum. O da teklifimi yarı yolda kabul etti."

Summer masanın öbür ucundan sevinçle bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet. Yanına geldim ve hemen gelmesini söyledim. Annesinin ona ihtiyacı vardı. Fazla zaman kalmamıştı."

"Bu şeytani bir şey," diyor Victor. Sesi memnun olmuş gibi.

Omuz silkiyorum. "Her işe yaradı. Randevulaştığım adam bu kadar kaba davranmasaydı kendimi daha kötü hissederdim."

"Demek başkasının randevusunu çaldın," diyor Tristan, gözleri Carter'ın üzerinde. "Etkilendim mi yoksa dehşete mi kapıldım bilmiyorum."

"Kurtarıldı," diyorum, onu gülümseyerek düzeltiyorum. "Çalındı değil. Beni oradan çıkardığın için teşekkürler Carter."

Bana gülümsüyor. "Benim için zevk, tükürük ateşi."

Sohbet, tıpkı birbirini iyi tanıyan ve sık sık görüşen insanlarda olduğu gibi, oradan sorunsuz bir şekilde akıyor. Victor ve Cecilia'nın yemin tazelemesi konusuna zahmetsizce atlamadan önce iş toplantıları, geziler ve konferanslardan bahsediyorlar. Sadece bir yıldır evliydim ama anladığım kadarıyla ilk düğünleri Belediye Binası'nda hızlı bir şekilde gerçekleşmişti.

"Her şeyi hazırladınız mı?" Freddie çifte sorar. Birlikte çok güzeller; esmerin toparlayıcılığı ve Victor'un metaneti.

"Sanırım öyle olacak," diyor Cecilia. "Küçük olacak, sadece birkaç arkadaş ve aile ile. Harika yemekler ve müzik."

"Harika konuklar," diye mırıldanıyor Carter.

Cecilia sırtıyor. "Oh, kesinlikle en iyisi. Sen de gelebilirsin Audrey."

"Teşekkür ederim, çok nazıksınız," diyorum ve bunu içtenlikle söylüyorum. Sohbetin akışını dinlemek eğlenceli ve Summer ile Anthony'nin Montauk sahilindeki evlerinden bahsettikleri zaman olduğu gibi ara sıra da ürkütücü. Bu insanlardan bazılarının sahip olduğu baş döndürücü serveti hayal bile edemiyorum. Çalıştığım gazetenin sahipleri ve kaderinin belirleyicisi olan Acture Capital'in hepsinin aynı yemek masasının etrafında oturduğundan bahsetmiyorum bile. Benimle birlikte.

Baş döndürücü bir şey. Kendimi araştırmacı bir muhabir ve aynı zamanda içeriden biri gibi hissettiriyor. Burada duyduklarımı asla kullanmayacağım ama... vay canına. Çimdikle beni.

Yemekten sonra Freddie kendine bir bardak maden suyu doldururken mutfakta ona katılıyorum. Erkekler oturma odasına geri dönmüşlerdi. "Ee," diyor. "Çok bunalmadın mı?"

Kıkırdıyorum. "Biraz, belki, ama iyi anlamda."

"O duyguyu hatırlıyorum," diyor tezgâha yaslanarak. "Gerçi Tristan'la ilk çıkmaya başladığımızda diğerlerinin hepsi bekârdı."

"Acture bir bekarlar kulübü müydü?"

Gülüyor. "Tanrım, evet. Bunun değiştiğine sevindim."

"Şimdi de takıma mı katıldın?" diye sordum. Hırslı bir kadın izlenimi veriyor ve yemek masasında duyduklarına göre şu anda Tristan'la birlikte Acture'ın son satın alması üzerinde çalışıyor.

Freddie başını yarım sallar. "Bir bakıma öyle sanırım. Her zaman iş stratejisiyle ilgilenmişimdir ve son iki yılımı Exciteur'da - Victor'un CEO'su olduğu şirket şu anda - Strateji üzerine çalışarak geçirdim. Şimdi Acture için danışmanlık yapıyorum. Tristan ve ben birlikte iyi çalışıyoruz."

"Etkileyici," diyorum. "Kocanızla birlikte mi çalışıyorsunuz?"

Eğri büğrü gülümsüyor. "Bazı günler hayatımda verdiğim en iyi karar oluyor, bazı günler ise ikimiz de bunun büyük bir hata olduğunu düşünüyoruz. Ama genel olarak... evet, harikaydı. Dünyaya değişmem."

Summer ve Cecilia da bize katılıyor ve mutfak adası küçülüyor. "İş mi konuşuyorsunuz?" Summer soruyor. "Lütfen bana öyle olmadığını söyle. Çocuklar da öyle ve ben onları iki kez azarladım bile."

Freddie gülüyor. Şarap kadehimi elimde evirip çevirerek diğer kadınlara gülümsüyorum. "Hepiniz tanıştığınızda bu ortak bir şey olmalı?"

Cecilia, "Bu sürekli bir şey," diyor. "Bazen bir Excel tablosuyla mı yoksa bir erkekle mi evlendiğimi merak ediyorum."

Hepimiz buna gülüyoruz. Summer meyve kâsesinden bir misket limonu alıyor ve çekmecedeki bir bıçak arıyor. "Daha fazla içki zamanı," diye ilan ediyor. "Audrey, sen ne iş yapıyorsun?"

"Ben gazeteciyim aslında."

"Vay canına. Gerçekten mi?"

"Evet."

Freddie'nin zeki gözleri benimkilerle buluşuyor. Carter'ın Acture'daki mevcut projesi düşünüldüğünde ne tesadüf," diyor.

Zayıfça gülüyorum ve ellerime bakıyorum. "Evet. Çok komik." "İş konuşuyor musunuz?"

"Bazen yapıyoruz, evet. Geleneksel yazılı basına, yerel gazeteciliğe büyük bir inancım var. Bunun şehirlerimiz ve ülkemiz için taşıdığı değere inanıyorum."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Aslında bu konuda sana katılıyorum. Ayrıca uzun vadede bir gazete sahibi olmanın Acture için harika bir hamle olduğunu düşünüyorum."

Sürpriz bir müttefik! Ama ben ona bunun nedenini sormadan Cecilia, kendi deyimiyse erkeklerin işkolik eğilimlerini durdurmak için hepimizi oturma odasına geri götürüyor. Kulak mesafesine geldiklerinde omzunun üzerinden anlamlı bir ifadeyle bize bakıyor. *Onları dinleyin*, diyor.

Parçacıklar bana da ulaşıyor. "... son rakamlar daha iyiydi ama yine de berbattı."

"Kâr ediyor," diyor Carter. "Belki az, ama yine de."

Ayaklarım parke zeminde yavaşlıyor. *Globe*'u tartışıyorlar. "Slim yeterince iyi değil," diyor Victor. "Uzun vadeli değil. Geleneksel baskı Medya elbette bir fırsat ama aynı zamanda büyük bir sorumluluk."

Anthony şimdi. "İkinci çeyrek kontrolüne sadece iki ay kaldı. Rakamlar daha iyi olmazsa hala satılması yönünde oy kullanıyorum."

"Destekliyorum," diyor Victor.

Sonra duyduğum ses tanıdık geliyor. Acı verici bir şekilde. "Katılıyorum," diyor Carter. "Ama o zamana kadar pes etmeye hazır değilim."

Freddie odanın içinde dolaşır ve Tristan'ın yanına oturur. Dalgın bir şekilde karısının elini tutar ve konuşmaya devam eder. "Hâlâ zarar etmeden satabiliriz. Rosen Investing çıkarlarını açıkça ortaya koydu."

Carter iç geçirir. "Biliyorum. Jacob Finch temas halindeydi. Her ihtimale karşı satış değerini yüksek tutmak için elimden geldiğince sağlam tutuyorum."

Bu da kârlı alanları ayakta tuttuğu anlamına geliyor. Rosen gibi bir akbaba fonunun soyup soğana çevirip satacağı, haber merkezinde tüm haber başlıklarını kapsayacak tek bir muhabir kalana ve aboneler giderek daha yüksek fiyatlarla karşı karşıya kalana kadar tüm organizasyonu parçalayacağı alanlar. İflasa sürükleyecek ve karlı cesediyle birlikte gün batımına doğru uzaklaşacak.

Tam da yapmayacağına, asla yapmayacağına söz verdiği şey. Ama bunu bir olasılıkmış gibi tartışıyorlar.

Bir olasılıktan daha fazlası. Bir olasılık.

Bir hastalık boğazımı tırmalıyor. Görünüşe göre Carter bana her şeyi anlatmamıştı. Sadece duymak istediklerimi, beni böyle olmadığına ikna ettiği zamanları. Öfke içime hücum etti. Ona ve bana, bunun bir istisna olacağını düşündüğüm için.

Onun bir istisna olacağını.

"Audrey," diye Summer. "Gel bize katıl."

Ayaklarımı hareket etmeye zorluyorum. Carter omzunun üzerinden bakıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor ve orada bir özür var. Kulak misafiri olduğumu biliyor. Tahta bacaklarımın üzerinde yanına oturuyorum ve elimdeki içkiye odaklanıyorum.

Victor başka bir adamın randevusunu çalmaya şeytani demişti ama değil. Bu şeytani. Bu şehri en eski ve en iyi gazetelerinden birinden mahrum bırakmayı düşünüyorlar.

Daha d n   le yemeğinde Declan'a Carter ve yönetici ekibinin vizyonunu savunmu tum.

"Audrey," diye fısıldıyor Carter yanımda. Eli bacağıma uzanıyor, sanki orada dinlendirecekmi  gibi. Ula amayacağı şekilde  aprazlıyorum.

"Geldiğiniz için hepinize çoktan teşekkür ettiğimi biliyorum," diyor Tristan. Elini Freddie'nin omzuna koymuş ama yüzündeki g l msemi beni duraksatıyor. Bir şeyler oluyor ve keşke bunu algılayabilseydim, ama tek duyduğum Carter'ın tekrar eden sözleri. *Bu bir olasılık.*

Bana  yle olmadığını söylemişti.

Carter, "Sen de yeminini yeniliyorsun," diye tahmin ediyor. "Bu yeni bir trend mi?" Sesi her zamanki gibi büyüleyici, kuru ve  akacı, diğ rleri de gülüyor.

Acaba altındaki gerilimi de duyabiliyorlar mı?

"Pek sayılmaz," diyor Freddie. "Biz sadece... ah kahretsin, şimdi bu büyük bir şey. Sanırım  yle, ama her şey yolunda giderse Conway'lerin birkaç ay içinde   ten dörde çıkacağını söylemek istedik."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor Cecilia.

Summer kollarını Freddie'ye dolamak için sandalyesinden fırladı. "Sen hamilesin!"

Freddie gülüyor. "Evet."

Heyecan ve kucakla ma tela ı, sırtıma vurulan erkeksi alkışlar ve Tristan'ın gururlu gülümsemesi arasında kendimi bir anda sahtekâr gibi hissettim. Onlardan değil ama yanımdaki adamdan yabancıla mı  gibi.

Tristan'ın evinden çıkana kadar bu konu hakkında konu madık. Carter yanımda sessiz duruyor. Bu alışılmadık bir şey, sanki suyu test ediyor. Ama araba Midtown'dan geçerken, ben konuşuyorum.

" nce Queens'e gidebilir miyiz lütfen?"

"Audrey," diyor sessizce.

"Bu gece evde uyumayı tercih ederim." *Yalnız*, diye düşünüyorum, ama eklemiyorum. Göğsüm sıkı ıyor. Sanki ağlamak üzereyim ve nedenini bilmiyorum. Belki kendi aptallığım yüzünden, belki de onun sözleriyle çatlayan hayalim için. Hayal ettiğim gelecek için.

"Kendimi ya da i  planımızı açıklamama izin vermeyecek misiniz?" diye mırıldandı.

"Yaptığımı sanıyordum. Daha önce birçok kez ve ger eğı öğrendim."

Carter i  çeker. Uzun bir süre sessiz kalır. Michael  erit değı tirip Queens'e doğru ilerlemeye başladığında bile. "İstedığım sonuç bu değil," diyor.

"Ama bu imkansız bir sonuç değil."

"Hayır," diyor, "öyle olmasını istesem bile."

"Bir şeyi istemek onu gerçekleştirmez."

Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor, alametifarikası olan gülümsemesi hiçbir yerde görünmüyor. "Bu dersi çoktan öğrendiğimi sanıyordum," diye mırıldanıyor. "Bak evlat, bu bir iş. Öyle olduğunu biliyorsun. Günün sonunda dördümüz de kendi cüzdanlarımız kadar Acture Capital'in hissedarlarına da hesap veriyoruz."

"Doğru."

"Eğer *Globe* yapmasını istediğimiz şeyi yapmıyorsa..."

"Yeterince zaman ayırmaya istekli değilseniz demek istiyorsunuz. Ya da yatırım yapmaya." "Basılı medya ölüyor."

Ona döndüm, ellerim yumruk olmuştu. "Evet, ve sen bana bunu düzeltmek istediğini söylemiştin! Modernleştirmek! Katletmek değil."

"Biz bunu yapmazdık," diyor.

"Hayır, ama bunu yapacak birine satarsınız. Bunun ne farkı var?"

Gözlerini kapatır. "Ben Acture'un yüzde yirmi beşiyim. Bir oyum var."

Sanırım bu konuda da dürüst olabilirdi. Ya da belki bu kadar saf olmamalıydım. "Doğru. Bu gece çok aydınlatıcıydı."

"Audrey..."

"Onlar güzel İnsanlar. Pekala, bazı . Onlar, ne zaman onlar tüm bir işyerinin kaynaklarının ve personelinin elinden alınmasını tartışmak değil."

Sesi yükselir. "Bu benim işim. En azından bir parçası. Bunu biliyorsun."

"*Globe* için böyle bir niyetin olduğunu hiç bilmiyordum. Öyle olmadığına beni ikna eden sendin! Beni o batakhaneye götürdün ve bana... bana farklı olduğunu söyledin." Başımı ellerimin arasına gömdüm. Sanırım beni büyüledi.

İstedikini elde etti ve ben de yuttum. "Bana gel," dedi. "Bunun hakkında konuşabiliriz. Sana anlatırım."

Bilmek istediğiniz her şeyi ve yarın-" Başımı salladım. "Hayır."

Eli kapının kolunda sıkışıyor. "Tamam."

Yolculuğun geri kalanında hiç konuşmadık. Ön koltukta oturan Michael'ın tüm tartışmamıza kulak misafiri olduğunun ve kendi aptal gözyaşlarının boğazımda saklandığının farkındayım. Şarap içimdeki duygu karmaşasına yardımcı olmuyor.

Benim sokağıma girdiğimizde Carter tekrar konuştu. "*Globe* hakkında bu şekilde konuşulduğunu duymanı hiç istemedim."

"Mutfakta beş dakika daha kalmalıydık mı demek istiyorsun?"

"Hayır. Siktir, demek istediğim bu değildi." Eli kolumu yakalıyor ve gözlerini taş binaya dikeyor. "Lütfen seni burada bırakmak zorunda bırakma beni."

"Mükemmel bir daire."

"Burası güvensiz, haşarat dolu bir bok çukuru," diyor karanlık bir sesle. "Benimle eve gel."

Kolumu serbest bırakıyorum ve o da beni hemen serbest bırakıyor. "Maaşımla ancak bu kadarını karşılayabiliyorum patron," diyorum sert bir şekilde. "Ve burası benim evim."

"Evlat, ben-"

"Yarın konuşuruz," diyorum ve arabanın kapısını kapatıyorum. Gözyaşlarım akmaya başlamadan önce merdivenleri yaralamıştım.

OceanofPDF.com

YİRMİ

Audrey

Makale hazır. Muhtemelen, hazırdan da öte. Booker üç gün önce ilk taslağı istemişti. "Şu üzerinde çalıştığın şey," demişti parmaklarını şıklatarak. "Neydi o? Tahliyeler, değil mi?"

"Evet, Queens'te. Bir inşaat şirketi bunu uygulamaya koydu." "İşte bu. Bence Pazar günü için işe . Benimkinde var masa yakında, tamam mı?"

Başımı salladım ve içimden neredeyse bayılacaktım. Pazar sayısı haftanın en büyük sayısıdır. Eğer bir haberin çok okunmasını istiyorsanız, onu Pazar sayısına koyarsınız.

Şimdi makalem masamın üzerinde, basılmış ve hazır bir şekilde duruyor. Carter'ın önerdiği değişiklikler iyiydi. Küçük ama iyiydi. Daha güçlü hale getirdiler.

Geçen gecedен sonra onları dahil etmek zor olsa bile.

"İşin bitti," diyor Declan yanımda. "Hadi, sadece teslim etmen gerekiyor."

"Evet. Yapacağım."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. Saçları bugün ustaca taranmış ama her zamankinden farklı bir yönde. İyi görünüyor. "Benimkinin yarısını kesti ve Johnson'dan bunu kendi ritimlerine eklemesini istedi," diyor kuru bir sesle. "İlk hikâyelerimiz konusunda kıymetli olamayız."

O haklı, elbette. Bunu ben de biliyorum. Üniversite gazetemde öğrenci editörlüğü yaptığım dönemde buna benzer sayısız karar vermiştim. Ama bu kadar yüksek riskli değildi. Hem de hiç. Önümde tahliye edilen ailenin yüzünü görüyorum, bakkalları, mecazi yıkım topu yaklaşıyor.

Kağıtları aldım. "Haklısın."

"Onu taşaklarından yakala, kaplan," diyor Declan.

Ona bakıyorum ve o da bana mahcup bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Aklımda daha iyi canlandı."

Gülüyorum. "Yine de teşekkürler. Minnettarım."

Booker aynı anda iki konuşma yapıyor. Hızlı bir tempoyla hikaye atıyor. Bana döndüğünde gözleri ateş saçıyor. "Spitfire," diyor. "Tanrıya şükür. Bana bir iyilik daha yapmak ister misin?"

Makalemi indiriyorum. "Elbette."

"Tyrell hasta ve Johnson epilepsi haberini bu akşamki baskıya yetiştirmemiz gerektiğini söyledi. Bu da Cuma günkü baskı için birkaç makale eksikimiz olduğu anlamına geliyor."

"Tüh. Ne yapabilirim?"

"Bankaya yatırılmış iki yarım yamalak makalem var. Zaten onaylandılar, ancak daha iyi bir araştırmaya ve tüm gerçeklerin kontrol edilmesine ihtiyaçları var. Geç saate kadar kalıp bunu yapabilir misin?"

"Evet, kesinlikle."

"Harika. Ben de senin makalenı düşünüyordum, öyle mi?"

"Oh, evet, öyle." Belgeyi uzattım. "Uzun ama bir Pazar yazısı için işe yarayabilir."

Bunlar genç bir muhabir için cesur sözler.

Booker bakışlarımı kendi kurnaz bakışlarıyla karşılıyor. "İnceleyeceğim. Söz veriyorum, ben de adil davranacağım. Sen iyi bir yazarsın. Ama şu anda bu geceki makalelere odaklanmanı istiyorum. Detayları sana e-posta ile göndereceğim."

"Yapacağım."

Haber merkezinde bir gece daha. Sırtarak masama dönüyorum.

"O kadar iyi mi?" Declan soruyor.

"Geç saate kadar kalmamı istedi," diyorum. Elbette bu, kıdemsiz bir muhabir için angarya bir iş. Ama bu aynı zamanda bana güvendiği anlamına da geliyor.

Declan kayıtsız bir ses çıkardı. Daha birkaç gün önce geç saatlere kadar kalmak zorunda kalmıştı ve bütün gün kendini beğenmiş bir şekilde bundan şikâyet etmişti.

Çalışmak iyidir. Çalışmak yapmayı sevdiğim, yapmak için mücadele ettiğim şey ve aklıma başka şeylerden uzak tutmak için harika bir yol. Çalıştığım gazetenin sahibi gibi.

Carter'ın sözleri son birkaç gündür kafamın içinde tekrar tekrar çalıyordu. Duruma her açıdan objektif olarak bakmaya çalışsam da unutmam mümkün değildi. Kendi duygularımı bundan ayırmaya çalışsam da.

Evet, o bir iş adamı. *Globe*'u hayırsever bir hareket olarak satın almadı. Ve evet, basılı medya zor durumda. Ama gazeteyi yenileme vizyonunu açıkladığında ona inanmayı çok istemiştim.

Ve belki de en çok acı veren şey de budur. Gerçeğin kendisi değil ama kendi inançlarımın her zaman safça imkânsız olduğunu keşfetmenin acısı.

Birer birer haber odası boşalıyor. Stresli bir Booker çıkarken bana başıyla selam veriyor ve oğlunu aldıktan sonra evden çalışmaya devam edeceğini söylüyor. *E-postayla ulaşılabileceğimi* söylüyor, dışarı çıkmadan önce, savaşa giden bir savaşçı gibi yürüyor.

Boş bir haber odası. Nadiren oluyor ve beş dakikalık molalarımın birinde, mekanda yürüyerek bacaklarımı esnetiyorum. Süslü bir yer değil. Sadece bir ofis ve sıra sıra masalar. Ama burası skandalların patlak verdiği yer. *Globe*'un yetmişli yıllarda bir muhbirle görüşmek için her şeyi riske attığı yer. Isaac Mason'ın seksenlerde yozlaşmış polisleri ifşa ettiği yer. Tarih burada yazıldı.

Duvarlardan birinde *Globe*'un en önemli ön sayfalarından bazıları çerçevelenmiş. Kennedy suikastı, Ay'a iniş, Berlin Duvarı'nın yıkılışı. O zamanlar *Globe*'un yabancı muhabirleri vardı. O farklı bir dönemdi.

"Seni burada bulabilir miyim diye merak ediyordum," diyor bir ses.

Arkamı dönmeden önce derin bir nefes alıyorum ama onu görmeye hâlâ hazır değilim. Uzun boylu ve takım elbiseli, gür saçları geriye itilmiş. Kendimin bir uzantısı gibi hissediyorum, artık erişemediğim bir uzantı. Sanki tartışma aramıza bir duvar örmüş gibi. Öfke gitmiş ve geriye sadece kendi hayal kırıklığım kalmış, ne kadar mantıksız olsa da.

"Hey," dedim.

Carter başını eğiyor. "Merhaba. Geç mi kalıyorsun?"

"İki muhabir hastaydı ve Cuma günkü baskıya yetişemediler.

Booker geç saate kadar kalmamı istedi."

Sesi yumuşar. "Ve senin için sakıncası yok mu?"

"Hiç de değil." Ne diyeceğimi bilemeden gömleğimin koluyla oynuyorum. Tristan'ın yemeğinden bu yana geçen dört gün içinde ilk kez konuşmuyorduk ama mesajlar kuruydu. *Hadi konuşalım. Evet, yakında. Sadece birkaç gün daha. Ne düşünüyorsun? Bilmiyorum, gerçekten.*

Carter ellerini masanın ucuz ahşap laminatına vuruyor. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Düzeltebileceği makaleler var. Gerçekler kontrol edilmeli.

Ve yapılacak konuşmalar.

Ben de başımı salladım. "Evet. İki kişi olursak uzun sürmez" "Güzel. Bana sadece ritimleri ver, patron."

Bu beni biraz gülümsetti. "Booker'ı oynamamı istiyorsan hayal kırıklığına uğrayacaksın. Ben fakir bir adamın versiyonu bile değilim."

"Henüz," diyor. "Ama daha zaman var."

Bir sandalye çekti ve masamın yanında bana katıldı. Genellikle çalışanlarıyla dolu olan bir odada sadece ikimiz yan yanayız. Bu düşüncenin beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Makaleler bunlar mı?"

"Evet. Booker sabaha kadar baskıya hazır olmalarını ve onaylamasını istiyor."

"Doğru. Bana süreci anlat."

Ben anlatıyorum, o da sabırla dinliyor, ara sıra başını sallıyor ya da sorular soruyor. Bitirdiğimde hemen doğruluğunu kontrol etmeye başlıyor. Çarpık bir gülümsemeyle, "Sözcük dağarcığını sana bırakıyorum," diyor.

Son günlerde onu özledim. Sesini, şakalarını, bir cümleyi tersine çevirmesini özledim. Belki o da aynı şekilde hissediyordur, çünkü sonraki kırk beş dakika boyunca, uyluklarımız masanın altına değene kadar sandalyesi benimkine yaklaşıyor.

"Johnson'ın eseri neredeyse bitti."

"," diyor Carter. "Eklediğiniz son alıntı çok iyi."

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Bilmiyorum. Üniversitedeki profesörlerimden biri bana hep son sözü birine bırakırken seçici olmamı söylerdi."

"Ama daha önce röportaj yapılan gaziden bir alıntı kullanmak? Bitirmek için mükemmel bir yol." Carter başını sallar. "Bu makaleyle işin bitti. Mükemmel."

"Keşke editörüm olsaydın," diye takılıyorum ve yüzü gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Keşke," diye kabul ediyor. Onunla aynı anda fareye .
Almama izin veriyor ama elini orada tutup benimkine sürtüyor.

Derin bir nefes alır. "Audrey, özür dilemek istiyorum."

Gözlerimi kapatıyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Ne benim sözlerim için, ne de onları duyduğun için. Ama en başından beri sana karşı daha dürüst olmadığım için."

"Oh."

"Gerçek şu ki ben... şey, Acture'ın *Globe*'u bir akbaba fonuna satmayı ya da kendimiz parçalamayı düşündüğünü itiraf edersem benden kaçacağınızı biliyordum. En kötü şüphelerinizi doğrulamış olurdum."

"Olabilirdi," diye mırıldandım. "O zamanlar." "Ama şimdi değil?"

Derin bir nefes alıyorum. "Düşüncelerini anlamak benim için zor. Aslında bu doğru değil. Her şeyi çok iyi anlayabiliyorum ve keşke . Bu gazeteyi ve sektörü çok önemsiyorum ve bu akbaba fonlarından nefret ediyorum, gerçekten *nefret* ediyorum. Ülkenin dört bir yanındaki gazetelere neler yaptıklarını biliyorsunuz."

"Biliyorum," diyor sessizce.

"Ama aynı zamanda bunu paylaşmadığınızı da biliyorum. Yani, siz ve iş ortaklarınız ekosistemin bir parçasısınız. İşe yarayan şeyleri canlı tutuyor ve onları daha iyi hale getiriyorsunuz, işe yaramayan şeyleri ise..."

Carter'ın eli benimkini tutuyor. "*Globe*'un çalışmaya devam etmesini istiyorum. Başından beri bunu istedim. Başka bir hedge fonuna satmak her zaman yedek seçenektir ve iş ortaklarımı bunun iyi bir yatırım olduğuna ikna etmeme yardımcı oldu."

"Biliyorum," diyorum. Ve en kötüsü de biliyorum. Çünkü eğer Acture olmasaydı, başka biri olacaktı. Daha kötü biri.

"Ama böyle bir seçenek gibi davranmamalıydım."

Ellerimize bakıyorum, uzun parmakları benimkilerin etrafında kıvrılıyor. Geniş, kısa tırnakları benim badem tırnaklarımın yanında duruyor. "Carter... Senden gerçekten hoşlanıyorum."

Eli benimkinin etrafında sıklaşıyor. "Söylemeni beklediğim şey bu değildi," diye mırıldandı. "Ama ben de senden gerçekten hoşlanıyorum."

"Bu işin yürümesini istiyorum. Garip çalışma ilişkimize ve Acture ve *Globe* olayına rağmen. Ama ancak birbirimize karşı dürüst olursak, zor konularda bile."

Uzun bir süre sessiz kaldı, gözlerinin tuhaf, altın rengi hiç görmediğim kadar ciddiye. "Audrey, birine karşı dürüst ve açık olmayalı uzun zaman oldu. Zor konularda onlara güvenmeyeli."

"Hiç sahip oldum mu bilmiyorum," diye fısıldıyorum ve o da yarım bir gülümseme veriyor. Ama daha derin şeylerden bahsettiğini biliyorum. Acıdan, tartışmalardan, zorluklardan kaçmamaktan.

"Ama sen başından beri buna açıktın. Sen kendinsin, evlat. Her zaman ve bunun için sana hayranım." Başparmağı elimin arkasında geziniyor.

"İlk adımı atan sendin. Bana çıkma teklif eden falan." Sırıttıyor.

"Randevulardan nefret ettiğin zamanlar."

"Hala randevulardan nefret ediyorum. İlk randevulardan yani."

"İyi ki ilkini yaşadık o zaman."

Ona uzanıyorum, ellerimi boynuna doluyorum. "Ben de özür dilemek istiyorum."

"Ne için?"

"Bu konuda yargılayıcı olduğun için," diyorum. "Arabada da söylediğin gibi, para kazanmak için burada olduğunu hiçbir zaman saklamadın."

Şimdi birbirlerine doğru açılı duran bedenlerimize bakıyor. Sesi alçak. "Yine de insanlar pahasına değil. Ve asla senin sevginin pahasına değil. Bundan sonra bu konu hakkında daha çok konuşacağız."

"Seninle sonsuza kadar konuşabilirim," diye itiraf ediyorum. "Gün doğumundan gün batımına kadar konuşmak istediğim biriyle hiç karşılaşmadım."

"Ne tuhaf," diye mırıldanıyor, yüzünü benimkine yaklaştırarak. "Çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum."

Öpücük yumuşak, tatlı ve göğsümü sızlatan duygularla dolu. Belki de bu küçük tartışma en iyisiydi... bizi daha güçlü yaptı. Kollarımı boynuna doladım. "Seni özledim," diyorum.

Elleri kalçalarımaya yerleşiyor. "Evlat, bu hafta her gün işkence gibiydi."

"Haklısın, bu arada."

"Mmm. Teşekkürler." Çenemi öpüyor, yavaş, alaycı dokunuşlar. "Ne hakkında?"

"Benim evim bir bok çukuru."

Boynumda duraklıyor, sessiz kahkahası onu sarsıyor. "Vay canına. Aklının başında olduğuna emin misin?"

"Tamamen," diyorum. Gülümsemeden duramıyorum. "Berbat bir şey. Ama bu benim ve şu anda bunu karşılayabilirim."

"Lütfen başka bir şey aramanıza yardım etmeme izin verin."

"Bakabiliriz, evet. Ama bu hafta sonu sizde bir şeyler pişirmeyi çok isterim. Belki başka bir film izleriz?"

"Bu gece bende kal," diyor. "Yalvarmaktan çekinmem, biliyorsun."

"Bugün hiçbir şey almadım. Dış fırçam, temiz iç çamaşırım ya da-"

"Yolumuzun üzerinde bir süpermarkete uğrayacağız. , gidelim."

"Bu makaleyi bitirmek zorundayım!"

"Yeterince iyi."

Gölüyorum ve arkama yaslanıyorum, gezinen dudaklarından uzak duruyorum. "Bu gazetenin sahibi olarak mükemmelliği arzulamalısın."

"Mükemmellik verimliliğin düşmanıdır," diye karşı çıkıyor. "Arzuladığım şey mükemmellik olsaydı, başka bir alana yönelirdim."

"Her şeye bir cevabın var, değil ?"

"Çoğu şey," diyor genişçe sırtarak. "Ama hepsi değil. Audrey Ford, hayatımın ışığı, *lütfe*n bu gece benimle eve gelir misin?"

Gözlerimi deviriyorum ama kıkırdıyorum. "Evet, yapacağım. Ama sadece bu makaleyi bitirmeme yardım edersen."

"Kendimi hiçbir şeye bu kadar adamamıştım" diyor.

OceanofPDF.com

YİRMİ BİR

Carter

Audrey: Sanırım bir kazanan buldum. Şuna bir bak.

Bana gönderdiği daire linkine tıklıyorum. Yukarı Doğu Yakası'nda on dört odalı bir çatı katı ve fiyatı yüz milyonlarla ifade ediliyor. Aynı zamanda berbat, tamamen altın rengi mobilyalar ve koridordaki en rüküş fiskeyle dekore edilmiş. Yakınlaştırıyorum. Evet, ortadaki bir melek.

Yine de manzara harika.

Carter: Lütfen bana mobilyalı olarak almayı düşündüğünüzü söyleyin.

Audrey: Oh, elbette. Hiçbir şeyi değiştirmezdim. Seni deniz kabuğu şeklindeki kanepede uzanırken görebiliyorum.

Carter: Çıplak, değil mi?

Audrey: Seni hayal ettiğimde hep çıplak görüyorum.

Ben de buna gülüyorum. Sık sık olduğu gibi sohbet ilerliyor ve ben buna bayılıyorum. Audrey ile geçen hafta hayatımın en güzel haftalarından biriydi. Neredeyse her gece bende kaldı.

Salı günü mutfağında birlikte fajita pişirmemizi istedi. Sıfırdan, tortilla yapmak da dahil. Daha önce sadece bir kez yaptığı ortaya çıktı ve işimiz bittiğinde ortalık savaş alanına dönmüştü, un

Her yerde. Daha çok kalkık burnunun ucuna un bulaştırmaya odaklanmışım ama tüm işler eşit derecede önemli.

Sonra ben onu kanepede yavaşça becerirken bir film oynatırdık, elim klitorisini çalıştırırdı, ta ki kollarımda orgazmla sarsılana kadar.

Yine, tüm işler eşit derecede önemlidir.

Çarşamba günü ikimiz de evden geç saatlere kadar çalışmak zorunda kalmıştık. Bize patlamış mısır ve kahve yapmıştı ve masanın altında elimi onun çıplak dizine koymuştum. Ne kadar rahat olduğunu, beni ne kadar mutlu ettiğini görünce sarhoş olmuştum. Bu gerçek bir mutluluktur, bir iş anlaşması kazanmanın ya da ismimin basıldığını görmenin geçici coşkusu değil.

Bu sabah evimden benden erken ayrılmıştı, arabamla bensiz seyahat etmekten çekiniyordu. Sanki derin, moleküler bir düzeyde hoşuna gitmek yerine bunun bir sıkıntı korkuyordu, tıpkı onu yatağa benim tişörtlerimden birini giyerken ya da saçında benim şampuanımın kokusunu gördüğümde hissettiğim gibi.

Audrey: Bu arada bugünkü toplantınızda iyi şanslar.

Asansörden inerken ona cevap veriyorum.

Teşekkürler. Booker makalen hakkında sana uygun bir geribildirimde bulunur bulunmaz bana haber ver, tamam mı?

Audrey: Söz veriyorum. Akşama görüşürüz.

Sabırsızlanıyorum, evlat.

Bu da bir gerçek. Ondan ayrı geçirdiğim uyanık saatlerimin çoğu boşa gitmiş gibi geliyor. Lobide John'a başımı sallıyorum ve o da bana sırtarak karşılık veriyor. Binadaki hiçbir personel bundan bahsetmemiş olsa da yeni kız arkadaşımı onlar da fark etmiş.

Durmadan önce binadan dışarı birkaç adım atabildim.

Kaldırımında duruyordu. Saçları son gördüğümde daha griydi ve yüzündeki çizgiler derinleşmişti. Seçkin görünüyor, ama hatırladığımdan daha küçük.

Gözleri benimkilere kilitlendi. "Carter," diyor. "Seni görmek güzel."

Diğer yöne doğru yürümeyi düşünüyorum. Onu ve geçmişi geride bırakarak, artık bana ya da kimseye zarar veremeyeceği bir yere.

Ama ayaklarım izin vermiyor. "Buradasın," diyorum. Suçlama sesimi karartıyor.

"Evet. Seni böyle pusuya düşürdüğüm için üzgünüm evlat. Ama bana fazla seçenek bırakmadın."

"Birini evinin önünde pusuya düşürmemek her zaman bir seçenektir."

Babam gülümsüyor, sanki eski arkadaşmışız gibi. "Haklısın. Ama seni görmeyi çok istiyordum. Sana bir kahve ısmarlamama izin verir misin?"

Hayır demek istiyorum. Sözcükler dilimin üzerinde yakıcı hareketlerle dans ediyor. Ama kafamın içinde annemin ve Audrey'nin sesini de duyuyorum. *Sözünü söylemek için bir şans.*

Ve ona benden ve annemden uzak durmasını söylemek için bir şans. "Evet. Tamam. Sokağın yukarısında bir yer var," dedim.

"Uzun sürmez," diyerek yanıma yaklaşıyor. "Şu anda meşgul bir adam olduğunu biliyorum. Büyük bir şirket ve her şey."

Boğazımda ekşi bir tat yükseliyor. "Benim hakkımda bir şeyler mi okudun?"

"Hapishanede en sevdiğim şeylerden biriydi" diyor. "Biliyorsun, bize bilgisayar erişimi veriyorlar. Senin hakkında yayınlanan her şeyi okuyordum. İlk anlaşmanızı ve Kingsley Investment'ı Acture Capital ile birleştirdiğiniz zamanı. Akıllıca bir hamle. Şirket unvanında adının geçmemesi canını yaktı mı?"

Lanet olsun ona.

"Evet," diye itiraf ediyorum.

"Öyle olduğunu düşündüm." Kıkırdıyor, sesi memnun. "Biliyorum oğlum. Ama bu gerekliydi. Sana ihtiyacın olan kozu verdi. Artık para kazanıyorsun."

Bu gibi terimleri sık sık kullandığını duyardım ve çocukken onu dünyanın en zeki adamı sanırdım. Şimdi bunların çoğunu gerçekten anlayıp anlamadığını merak ediyorum. İş kurmakla hiç ilgilenmedi.

Sadece mal varlıklarını çalarak.

"Hapisten çıktın," diyorum. Caddenin yukarısındaki kafeye vardık ve kapıyı onun için açık tuttum. İçeri girdi ve deri eldivenlerini çıkardı. Binamın dışında ne kadar beklemişti?

"Evet," diyor. "Altı ay ." "Karınız memnun olmalı."

Bana kurnaz bir bakış attı. "Hem öyle," diye itiraf ediyor, "hem değil. Boşanma işlemlerini biraz daha kolaylaştırıyor."

İkisi de sade olmak üzere iki kahve sipariş edip ön tarafa yakın bir yere oturuyoruz. Paltomu çıkarmıyorum ve masanın altında, içimde dolaşan adrenalini boşaltmak için bacağımı zıplatmaya devam ediyorum. Arkasında sıcak ve ağır bir öfke var.

Babam kocaman gülümsüyor. "Ee? Nasılsın?"

"Haberleri takip ettiysen nasıl olduğumu biliyorsun." Kahveden bir yudum alıyorum. Yanıyor. "Bu toplantıyı neden istedin?"

Fincanına bakıyor. Ağzının kenarları yumuşuyor, kaşlarını çatıyor gibi. Bu bir pişmanlık bakışı.

Ona zerre kadar güvenmiyorum.

"Gurur duymadığım pek çok şey yaptım. Bildiğinden daha fazla, bahsedebileceğimden daha fazla. Ama kendimden en çok nefret ettiğim şeylerden biri annene ve sana yaptıklarım."

"Onunla evli olmadığın halde evliymiş gibi davranmak," diyorum. "Çalışmadığın halde tatillerde çalışıyormuş gibi davranmak."

Sesimdeki asitten dolayı şaşırmış görünmüyor. "Evet. Hepsi için. Ve hapse girdiğin için, hayatından çıktığın için. Başından beri yasadışı bir şey yaptığın için."

"Mhm." Kahvemden derin bir yudum daha alıyorum. Aklımı başımda tutan tek şey buymuş gibi geliyor.

"İşleri berbat etmiş olsam bile ben hâlâ senin babanım" diyor. Ve batırdım da. Ama ölene kadar senin baban olacağım ve sana değişmiş bir adam olduğumu kanıtlama şansını elde etmeyi... çok istiyorum Carter."

Ona dik dik bakıyorum. Artık on dokuz yaşında, yeşil gözlü ve saf değilim. Yirmi beş yaşında ve umutlu bile değilim. "Paramın tek kuruşunu bile alamayacaksın," diyorum. "Senin yeni girişimlerinden birine asla yatırım yapmayacağım, senin adına yüksek mevkideki bir arkadaşını asla aramayacağım. Anlıyor musun?"

"Evet. Tanrım, evet, bunun için burada değilim."

"Bugün bunun için burada olmamanız umurumda değil. Ama bir gün, eğer geçmişte düşünmediysen, bu düşünceyi düşüneceksin. Ve o kapının sonsuza dek kapalı olduğunu bilmeni istiyorum. Kaynakla kapatıldı. Anladın mı?"

"Kapalı kapı. Anladım," diyor yavaşça başını sallayarak. Yüz ifadesi değişmiyor. "Bunu bana söylemekte haklısın. Sen kardeşlerinden daha zekisin, biliyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. Bu konuşmanın bu şekilde ilerlemesini istemezdim. Bu konuşmayı hiç istememiştim.

"Beni hapishanede ziyaret ettiler, bunu biliyor muydunuz? Üçü de. Onlar da kızgındı elbette ama açıklamama izin verdiler. Hiç yapmadın." Baba

Bana çarpık bir sırtış atarak bu durumdan neredeyse gurur duyuyor gibiydi. "Biz aynıyız, sen ve ben, Carter."

"Hayır. Birbirimize hiç benzemiyoruz."

Kıkırdıyor. "Hırsının tesadüf olduğunu mu sanıyorsun? Sende benim hırsım var evlat, ama bunu yasal yoldan yapacak zeka da var. Bunları annenden almışsın."

Başımı salladım. "Bunu duymak istemiyorum."

Kasiyeri bekleyen şık giyimli insanların oluşturduğu sıraya bakıyor. Hepsi işe gitmeye hazır. "Jenny yeni evlendi. Bunu biliyor muydun? Ben çıkana kadar bekledi, böylece onunla koridorda yürüyebilecektim."

Duymak istediğim şey bu değil. Hiç de değil. Diğer aile için sempati ile karışık bir öfke. Onu nasıl affedebildiler?

"Beni biliyorlar mı? Ya annem?"

Babam başını sallar. "Birkaç yıl önce onlara her şeyi anlattım. Artık yalan yok, Carter. Ne onlara ne de sana. Bir daha asla."

"Sen tanıdığım en iyi yalancısın."

"Öyleyim," diyor. Yüzünde utanç ya da pişmanlık yok. "Ama buna değmez. Hayatımı mahvetti ve sevdiğim pek çok insana zarar verdi."

Aşk. Asla yapamayacağı bir şey, düşünüyorum ama söylemiyorum.

"William artık bir doktor. Senden iki yaş büyük."

Fincanımı masayı sarsacak kadar sert bir şekilde yere bıraktım. "Bilmek istemiyorum."

"Pekala, not edildi. Kendi zamanınızda," diyor. "Yine de seni merak ediyorlar."

"Anneme mesaj atmışsın," diyorum, sesim granit gibi. Bu kadar yeter. "Onunla bir daha asla iletişime geçmeni istemiyorum."

Babam yavaşça başını sallar. "Bunu anlıyorum. Ama senin dışında bir ilişkimiz vardı, biliyorsun. O isteyebilir."

"Sonra onun sana ulaşmasını beklersin. Senin numaran onda var. Ama asla bugün bana yaptığın gibi onun evinin önünde beklemeyeceksin. mı? Bunu ölene kadar seninle bir daha asla konuşmam. Ve bunda ciddiylim. Bir daha anneme bulaşma."

Arkasına yaslanıyor, gözleri hafifçe açılıyor. Ama başını sallıyor. "Anlaşıldı," diyor. "Ona karşı iyisin."

"Senden öğrendiğim bir şey değil." Kahvemin kalanını boşaltıyorum. Bu zaten çok uzun sürdü. "Bakın, hapisten çıktığınızı ve eski hayatınızın parçalarını toplamaya hazır olduğunuzu anlıyorum. Ama seninle oturup

bunu beklemek için. Benim bir hayatım var. Annemin de bir hayatı var. Ve sen olmadan ikimiz de daha iyiyiz."

Babam hareketsiz, gözleri okunmuyor. "Tamam. Anlıyorum."

"New York'ta bizimle birlikte olduğun her gün bize yalan söyledin. Sözlerinle değilse bile davranışlarınla" diyorum. "Babamın parlak bir gezgin işadamaı olduğunu sanırdım. Meğer o bir dolandırıcı, yalancı ve üçkâğıtçıymış."

"Ben bunların hepsiydim," diyor. "Ve bir babaydım. Her zaman en çok bu role değer verdim."

"Sana inanmıyorum." Eklemediğim kelime *henüz*. Belki bir gün inanırım. Ama kendimi bu adama tekrar açmam o kadar uzak bir gelecekte ki, bunu görmek için dürbüne ihtiyacım olacak.

"Benimle konuştuğun için teşekkürler," diyor babam. "Benimle-"

"Sizinle iletişime geçmemi bekleyin."

"Tamam. Bunu yapabilirim."

Ayağa kalktım, gitmeye hazırdım ki aklıma bir şey geldi. William ve Jenny. Üvey kardeşlerimin isimlerini söylemişti, sadece bir kez bir özel dedektifin dosyasında gördüğüm ve unutmadığım isimler. William, Jenny ve Sarah.

Ve ben, Carter.

Korkunç bir şüphe içime işliyor. Uzaktayken ne yaptığına dair çok az şey biliyorum... ama hiçbirisi iyi değildi.

"Hiç Alrich'e gittiniz mi? Yaklaşık on yıl önce? Hapse girmeden hemen önce olmalı."

Kaşları kalkıyor ama başını sallıyor. "Evet."

"Bir diş hekimi," diyorum usulca. Dünya ayaklarımın altında titriyormuş gibi hissediyorum. "İki ergen çocuk. Emekli maaşını ve çocuklarının üniversite parasını sana emanet etti."

Babam bir an pencereden dışarı bakar. "Şimdi sen söyleyince... evet. Onlarla tanıştım. Kefaretini ödemem gereken birçok kişiden biri. O zamanlar diş hekimleri için bir planım vardı. Şehir dışında birkaç tanesiyle tanıştım."

"Onlara paralarını geri verebilirsiniz."

"Keşke yapabilseydim," diyor. "Ama elimde hiçbir şey kalmadı."

En azından ben buna inanıyorum. Para yönetimi becerileri her zaman berbattı.

Bağlantıları yerine koyarken kendimi hasta hissediyorum.

"Will C. Jenner." "Alrich'te kullandığım takma ad bu muydu?"

Hatırlamıyor bile. Başımı sallıyorum, nefesim hızlı geliyor. Onu yumruklamak istiyorum. Ağlamak istiyorum. Babam Audrey'nin ailesini mahveden adamdı,

Onu öğrenci borcuna zorlayan, yalanlar ve hilelerle güvenli ve sevgi dolu ev hayatını bir yıkım topu gibi yuvarlayan.

Babam biraz kıkırdıyor. "Bu aptalca, kibirli bir alışkanlıktı. Eskiden kendime sizin adınızı verirdim. Farklı kombinasyonlar, bilirsiniz. O isimde Will vardı, William için tabii ki. Carter'ın C'si. Jenny için Jenner."

"Sen," dedim ona, "tanıdığım en kötü adamsın."

Bana dipsiz gözlerle bakıyor. Ben çocukken, onun her şeyi bildiğini sandığım zamanlardaki kadar bilge ve eskiler. Bu numarayı ne zaman öğrendiğini merak ediyorum. "Hapishanede bulundum Carter," diyor, "ve benden çok daha kötü adamlar olduğunu biliyorum."

"Eminim," diyorum, "ama hiçbirisi benim babam değil. Benimle bir daha iletişime geçme."

"Carter..." diyor ama ben çoktan kapıya doğru uzanıyorum. New York havası soğuk ve taze, yürürken derin nefesler alıyorum.

Audrey her zaman babasını dolandıran adamı bulmak istemişti. Onun için onu bulduğumu düşünmek beni güldürüyor, mizahsız ve çılgınca. Ama ona gerçeği söylersem, bu onu tamamen kaybetmeme neden olabilir.

YİRMİ İKİ

Audrey

Carter gazeteyi mutfak masasının üzerine yayarak, "Şuna bak," diyor. "Tam orada, ön sayfadasın."

Portakal suyu sürahisini ulaşamayacağım bir yere itiyorum. Bu Pazar baskısında hiçbir şeyin dökülmesine izin yok. "Vay be... Aman Tanrım. Bu anı sonsuza dek hatırlayacağım."

Carter başını benimkinin üzerine koyuyor ve ikimiz de ön sayfaya bakıyoruz. "*Globe*'daki ilk baş makalen."

Başlık kalın, serifli harflerle basılmış ve altında bodega'nın bir fotoğrafı var. Fotoğrafçı, arkasındaki inşaat vinçlerini çekmek için dizlerinin üzerine çökmüş. Aralarında bir ilişki yok ama özellikle de haberin başlığıyla birlikte düşünüldüğünde ortaya çarpıcı bir tablo çıkıyor. ***Belediye işyerlerinin yasadışı tahliyelerini durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.***

Ve onun altında: Audrey Ford tarafından yazıldı.

"Harika bir yazı," diyor Carter. "Dün gece baskıya girmeden önce okudum."

"Booker'ın eklemeleri onu daha da güçlendirdi." "O ne biliyor."

Ona yaslanıyorum. Duştan çıktıktan sonra üzerine bir şey giymemişti ve teni sıcacıktı. "İki hafta ertelemesine şaşmamalı. Johnson'ın inşaat şirketindeki kaynağı gerçekten işe yaradı."

"Bunun için daha güçlü bir parça," diyor Carter. "Ayrıca on beş dakika içinde o inşaat şirketinin CEO'sundan bir telefon alacağımı umuyorum."

Elim bileğinin etrafında sıkılaşıyor. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Kıkırdıyor. "Benim için sorun değil. Aslında Acture *Globe*'u satın aldığından beri birkaç telefon aldım. Çoğunu savuşturmak eğlenceli."

"İnsanlar... kızgın değil mi?"

"Aramak zahmetine katlananların çoğu öyle," diyor soğukkanlılıkla. "Bize teşekkür ettiklerinde bu genellikle e-posta yoluyla oluyor. Ama üzgün olanlara - ve avukatlarına - Birinci Anayasa Değişikliği'ni hatırlatmayı seviyorum."

Ona bakıyorum. Bu açıdan kirpiklerinin uçları neredeyse altın gibi görünüyor. "Bundan hoşlanıyorlar mı?"

"Hayır," diyor sırtarak. "Ama benim var. Şimdi sen ve ben gidip bunlardan bir düzine almalıyız."

Başımı sallayıp tekrar kâğıda bakıyorum. "Ailem de bir tane isteyecek, büyükbabam ve büyükbabam da. En iyi arkadaşşıma bir resim göndermem gerekiyor. Tanrım, ne kadar uzun süre bakarsam o kadar çılgınca görünüyor."

"Bunun için çok çalıştın."

"Evet, ama yine de... Ve daha gidecek çok yolum olduğunu biliyorum. Booker yazım tarzımın sağlam ama fazla melodramatik olduğunu söyledi." Başımı sallıyorum. "Muhtemelen o da haklı."

"Yani gelişmeye devam edeceksin. Hayat bu." Başımın üstünü öpüyor. "Bir sonraki solo araştırman ne olacak?"

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum. "Belki uzak bir ihtimal ama sonunda dolandırıcılar üzerine bir yazı yazmayı düşünüyordum."

"Oh," diyor Carter. "Yani... babanı dolandıran adamı bulmaya mı çalışıyorsun?"

Onun endişesi, sesindeki kararsızlık beni gülümsetiyor. Bu anı artık beni incitmiyor. Bunun yerine, ailem ve etkilenen diğer herkes adına beni öfkeliendiriyor. "Evet," diyorum, "ama bunun uzak bir ihtimal olduğunun farkındayım. Yine de denemeye devam edeceğim. Ancak kişisel bağlantı, eyaletteki ya da ülke genelindeki dolandırıcılarla ilgili daha büyük bir yazıya giden bir yol olabilir. Yöntemleri, kurbanları, bu tür şeyler."

"Tamam." Carter ellerini belimden çekip kahve makinesine yöneliyor. "Tekrar doldurayım mı?"

"Evet, lütfen. Teşekkürler." Mutfak masasına oturuyorum ve elimi gazetenin üzerinde gezdiriyorum. Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. "Biliyor musun, sanırım bu hayatımın en güzel günlerinden biri."

"Bakalım devam edebilecek miyiz?" diyor. Ama masada bana katılmıyor. Onun yerine tezgâha yaslanmış, eliyle kahve fincanını tutuyor.

Bacaklarımı onun geniş tişörtünün altından yukarı çekiyorum. "Carter?" "Evet?"

"Dün gece ailemle konuştum," diyorum gülümsememeye çalışarak. "Ve onlara senden bahsetmiş olabilirim."

Kahvesine bakıyor, dudakları kıvrılıyor. "Şimdi mi?" "Evet."

"Ne dedin sen?"

"Bir erkek arkadaşım olduğunu. Henüz çok erken ama benim için harika biri. Bana gerçekten iyi davranıyor."

Carter artık tamamen gülümsüyor. ", biliyorsun. Her zaman."

"Çoğu zaman başarılı oluyor." Bacaklarımı çözüp ona doğru uzanıyorum ve onu kahvesini bırakmaya zorluyorum. Ellerim boynuna dolanıyor. "Onlara onun zeki, yetenekli ve komik olduğunu söyledim. Ve tanıdığım en sinir bozucu adamlardan biri."

"Sinir bozucu mu?" Carter tekrarlıyor. Belimi kavıyor, başparmağı kalça kemiğimin üzerinde geziniyor.

"Evet, ama sorun değil, çünkü onunla hangi filmi izleyeceğim ya da kahve içmenin en iyi yolu üzerine tartışmaya bayılıyorum."

"Kahve haklıyım."

"Kahve konusunda haklı olduğunu düşünmene izin vereceğim," diyorum. Kalbim göğsümün içinde hafif hissediyor, öyle ki uçup gidebilir. "Bu konuda çok mutluydular."

"Öyle miydi?" diye mırıldanıyor. Gözleri kalçama kilitlenmiş, eli tişörtün pamuğunun altına doğru ilerliyor.

"Mhm."

"Nasıl tanıştığımızı sordular."

Sesi alçak. "Onlara ne söyledin?"

"Doğruyu söylüyorum. Babam güldü, annem de senin kahraman olduğunu söyledi."

"Kahramanca," diye tekrarlıyor Carter yumuşak bir sesle. "Bir gün onlarla tanışma şansım olsun isterdim. Seni onlar yetiştirdiğine göre oldukça muhteşem olmalılar."

"Bu cümleyle açarsanız sizi severler."

Eğri büğrü gülümsüyor. "Sözüne ."

"Sen büyüleyici birisin ve beni büyülediğin gibi onları da büyüleyeceksin."

Carter tekrar vücuduma bakıyor. "En iyi yaptığım şey bu," diyor.

Sesindeki tonu duyunca kaşlarımı çatıyorum. "Sadece bu değil tabii ki.

Aynı zamanda tatlısın, zekisin, komiksin, güçlüsün, yeteneklisin ve-"

Beni bir öpücükle durdurdu. "Benden hoşlandığını mı söylemeye çalışıyorsun, evlat?" "Evet. Bunu anladığına sevindim."

"Mesaj yüksek sesle ve net bir şekilde alındı." Beni daha yakına çekiyor, kalçalarım onunkilere değiyor. Ama hâlâ bir sorum daha var.

"İş konusunda ne yapacağız?"

Başını omzuma yaslıyor, yumuşak saçları boynumu gıdıklıyor. "Ne olmuş ona?"

"Seninle bir ilişkimiz olduğu için..."

"Kesinlikle öyleyiz," diye onaylıyor tenime karşı. Elleri kalçalarımda sıkılaşıyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Yanağına karşı gülümsüyorum. "Yani kararlı bir ilişkimiz var. Ama sen aynı zamanda patronumun patronunun patronusun ve iş yerindeki insanların bunu bilmesine izin veremeyiz. Bu sonsuza dek gizlice dolaşacağımız anlamına mı geliyor?"

Cevaplanması imkansız bir bilmece gibi görünüyor.

"Sonsuza kadar değil," diyor Carter. Sesi kendinden emin.

"Tamam," diye mırıldandım, "ama bu nasıl olacak? İşimi gerçekten seviyorum ve erkek arkadaşımdan da çok hoşlanıyorum. İkisinden de vazgeçmek istemiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor çarpık bir şekilde sırıtarak. Ben de gülüyorum. "Bundan zevk alıyorsun."

"Benden hoşlandığını tekrar tekrar söylediğini duymak mı? Evet, hoşlanıyorum." "Carter," diye yakınıyorum.

Elleri belime daha sıkı sarılıyor. "Bir yolunu bulacağız, evlat. İşinizi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım."

"Bunu biliyorum. Ama gazeteyi daha yeni devraldın. Gazete için büyük planların var ve kesinlikle satmanı istemiyorum."

"Bunu da anlamış olabilirim, evet." "Yani bir çıkmazdayız."

Carter'ın kolları ellerimin altında esniyor ve beni kaldırıp mutfak tezgahının üzerine bırakıyor. Keyif aldığımız Pazar sabahına yakışır bir şekilde yavaşça tişörtümün eteklerine uzanıyor. Üzerimden sıyrmasına izin veriyorum - aslında kendi tişörtünü - ve arkasına fırlatıyorum. Yarı yolda lavaboya düştü.

"Ben bir çıkmaz görmüyorum," diyor, gözleri yüzümde, saçlarımda, karnımda, göğsümde hararetleli daireler çizerek. "Ben sadece mükemmellik görüyorum."

"Carter..."

Açılmış kalçalarımın arasına yaklaşıyor ve ben de kalçalarımı onun kalçalarına kilitliyorum. Bir sorunumuz olabilir ama ben iki tutkumdan da vazgeçmeye hazır değilim. Hiçbir şey beni ona sahip olmaktan alıkoyamaz, ya da kariyerimden.

"*Globe*'u sonsuza kadar ben yönetmeyeceğim," diyor. "Biliyorsun, Tristan Freddie ile tanıştığında Exciteur'u yönetmeyi bıraktı."

"Şirkette mi çalışıyordu?"

"Tanıştıklarında stajyerdi." Yüzümü

buruşturuyorum. "Ouch."

"Zor oldu ama birbirleri için mükemmeller. İş konusunda da harika bir kafası var. Her neyse, ciddileştiklerinde istifa etti."

Çıplak karın kaslarının dış hatlarını izliyorum. "İstifa mı etti? CEO'luktan mı?"

Carter başını sallıyor. Elleri çıplak sırtımın üzerinde, külotumun dantelli kenarına kadar iniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Adam çok iyi bir çoklu görev ustası, hakkını vermeliyim.

"Evet, burada da böyle bir seçenek var" diyor.

Başımı salladım. "*Globe*'u satın almak için yıllarca çalıştın. Sektör hakkında bilgi edinmek için yaptığın tüm hazırlıklardan bana bahsetmedin mi?"

"Sen daha önemlisin."

"Kariyerinden vazgeçmiyorsun," diyorum, "ben de vazgeçmiyorum." Dudakları titriyor. "Nominal olarak istifa edebilirim."

"Nominal olarak," diye tekrarlıyorum.

"Evet. Diyelim ki bir yıl boyunca gizlice dolaştık. Ondan sonra dizginleri bir kurula dev. Acture hala şirketin sahibi olur. Ama günlük operasyonlarda benim yüzüm görünmez."

"İşe yarayabilir," diye mırıldandım, "ama şu araştırmacı muhabirleri bilirsin..."

"Soruşturma yapacaklar. Biliyorum," diye kabul ediyor. "Sonuçta, ne istersen yapacağım, evlat. Ama şu anda bilmeni isterim ki, katlanmak zorunda kaldığım tüm o sıkıcı etkinliklerde bana eşlik edeceğin günü iple çekiyorum. Seni her zaman kolumda istiyorum."

"Eğer Gazeteciler Balosu'na gidersek," dedim, "o zaman anlaştık."

İnliyor ama gülümsüyor. "Bu dünyanın Dean Allen'larıyla rekabet edemem, değil mi?"

"Savaş bölgesinde bir yıl geçirirseniz ya da Pulitzer kazanırsanız, belki."

"Sonsuza dek onun şanlı gölgesinde kalacağım." Bakışları göğüslerime düşüyor, iri bir el meme ucumu okşuyor. "Ama bunu o yapamaz, ben yaparım, böylece tüm lanet Pulitzer'leri onda kalabilir."

Sertçe çimdikliyor ve nefesim kesiliyor. Zevk-acı vücuduma yayılıyor ve onun kalçalarını daha sıkı kavıyorum. "Tamamen seninim,"

Ben de diyorum ki.

"Aslında onunla temasa geçtim. *Globe* için serbest çalışma konusunda." Omuzlarını kavradım. "Ne?!"

Carter yarı gülümser. "Evet. Bir dahaki sefere bana kızdığında bunu da hatırla."

"İşe mi alıyorsunuz?"

"Araştırma bölümüne daha fazla kaynak aktarıyorum, evet. Gazeteleri sattıracak olan şey haber merkezidir. Bu ve reklam algoritmalı lanet haber uygulaması."

"Aman Tanrım." Carter'a sıkıca sarılıyorum, o da gülüyor, sesi çıplak göğsünde gümbürdüyor. "Senden hoşlanıyorum, senden hoşlanıyorum, senden çok çok çok hoşlanıyorum..."

Tekrar gülüyor ve dizlerimin arkasını buluyor. Hafif bir homurtuyla beni cesurca tezgâhtan kaldırıyor ve yatak odasına doğru ilerliyor. "Benim güzel, baş sayfalarda yer alan, Dean Allen hayranı, ödüllü kız arkadaşım," diyor. "Bu yeni ilişkiyi merak edenler sadece ailen değil."

Beni yatağına atıyor, dün gecedен beri hala yapılmamış. Yastıklara doğru geriye doğru sürünüyorum. "Değil mi?"

"Hayır." Peşimden tırmanıyor. "Gelecek hafta sonu öğle yemeği için annemle buluşacağım. Benimle gel."

"Onunla tanışmak için mi?"

"Hayır, not almak için. *Evet*, tabii ki onunla tanışmak için."

Tekrar gülüyorum ama ağırlığıyla gülmem hemen kesiliyor. arasına sığması çok lezzetli ve doğru bir his. İç çamaşırlarımızın kumaşı onun sert uzunluğunu gizlemek için hiçbir şey yapmıyor.

"Yapacak mısınız?" diye soruyor, ağzı boynumda.

Ellerimi geniş sırtında gezdiriyorum. Ağırlık çalıştığını ve yüzdüğünü öğrendim. Şimdi onu kaldırırken gördüm.

Bu onun için önemli, tıpkı aileme ondan bahsetmenin benim için önemli olduğu gibi. Tüm vücudum elektrik akımına kapılmış gibi hissediyorum. *Sanırım onu seviyorum.*

"Onunla tanışmayı çok isterim."

Dudakları göğsümde geziniyor ve göğüs ucumun sert tepesine doğru ilerliyor. Mutfağında kahvaltı hazırladık. Portakal suyu, kahve, simit. Ve hiç umurumda değil. Onun harikası, anladım ki, tam olarak ne isterse, ne zaman isterse yapıyor ve her zaman benim de aynısını yapmamı bekliyor.

Bu özgürleştirici.

"Beni delirtiyorsun," diye fısıldıyor külotunun dantelli kenarına doğru. Elleri çoktan kumaşın etrafına dolandı ve altın rengi gözleri yavaşça açtığı tenime kilitlendi.

Ne planladığını biliyorum... ve bu konuda tehlikeli derecede iyi. Belki de bundan ne kadar hoşlandığını bilmek tamamen teslim olmamı sağlıyor. "Carter," diye mırıldanıyorum.

Bana sırtıyor ve kumral başını kalçalarımın arasındaki noktaya doğru eğiyor. Uzun bir süre sonra, yavaş ve titreyen bir orgazmın ardından nihayet içime giriyor. Sert ve kalın ve tamamen oturduğunda, içinde zonkladığını hissedebiliyorum.

Boynuma doğru mırıldanıyor. "Tanrım," diyor ve titrediğini hissedebiliyorum.

"Yavaş gitmek zorunda değilsin."

İnliyor ve hızlanıyor, kalçaları yatağının yastıklı başlığını ritmik vuruşlarla duvara çarpan derin vuruşlarla itiyor. Bir elimi duvara dayayıp diğer elimi geniş sırtında tutuyorum.

Hiçbir şey bunun gibi değil. Onu içimde, üstümde hissetmek, bana sarılması. Nefes kesen öpücükler ve baş döndürücü bir zevk, kalp atışlarını hissetmek ve başka bir insana bundan daha yakın olmanın hiçbir yolu olmadığını, asla olamayacağını bilmek.

Seni seviyorum, kalçalarını her sallayışında düşünüyorum. *Seni seviyorum*, *seni seviyorum*, *seni seviyorum*.

Ellerimi, vücut ağırlığını taşımaktan taş gibi sertleşmiş pazılarına doluyor ve dudaklarımla kulağının kıvrımını buluyorum. "Seninle tanıştığım için çok mutluyum," diye fısıldıyorum. "İstediğim her şeydin ve sahip olduğumu bilmediğim çok daha fazlasısın."

İnliyor. Göğsünün derinliklerinden gelen kısık ve boğuk bir ses. Orgazm olurken içindeki kasılmaları hissediyorum ve tüm bu süre boyunca onu kendime yakın tutuyorum. Bacaklar, kollar ve kalp, hepsi onu tutuyor.

"Siktir," diyor güçsüzce ve başını boynuma gömüyor. "Beni terk edersen ne yaparım bilmiyorum."

Düşünemeyecek kadar şaşkın ve yorgun bir halde gülümsüyorum ve tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. "Neyse ki bunu yapmak gibi bir planım yok."

Kahkahasının göğsünden içime doğru gürlemesini bekliyorum. Yatakta şakalaşmayı sever. Bir keresinde, titremeler yüzünden ben gülerken benimle seks yapmanın daha da iyi hissettirdiğini söylemişti. Ama bu da bir şaka olabilirdi. Her halükarda beni kesinlikle güldürmüştü.

Carter yapmıyor ama. Onun yerine beni öpüyor, durgun ve tembel. Hâlâ içimde hafifçe hareket ediyor ve onu vücudumun her hücresinde hissedebiliyorum. "Bana asla yapmayacağına söz ver," diye mırıldanıyor.

Bu çok kolay. "Asla" diyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ ÜÇ

Audrey

"Her şeyden konuşarak kurtulabileceğini sanırdı," diyor Susan sevgiyle. Bir zamanlar Carter'ın olan odanın köşesine sıkışmış bir dolabın çekmecesini karıştırıyor. Burası artık bir misafir odası ve dikiş odası, kız kardeşi ziyarete geldiğinde ya da -bana söylediği gibi- ilham perisi aklına geldiğinde kullanılıyor.

Başının arkasına bakıp gülümsüyorum. Bazı yönlerden Carter'a çok benziyor ama o da farklı. Daha sessiz ama gözlerinden okunan bir gücü var. Öğretmen olarak çalışmaya devam ediyor çünkü bunu seviyor. "Hayır," demişti, "çünkü oğlum erken emekli olmama yardım etmeyecek kadar cimri.

"Anne," itiraz etmişti. Onları birlikte görmek büyüleyiciydi. Palavralarının ve şakalarının ardındaki gerçeği gören biriyle etkileşime girmesini izlemek.

"Audrey'nin benimle ilgilenmediğini düşünmesini istemiyorum," diye karşılık verdi. "Çünkü o ilgileniyor."

Şimdi eski fotoğraf albümlerini arıyor ve söz konusu oğlu ve erkek arkadaşı alt katta süperi arıyor. Görünüşe göre su basıncı kapalı.

Bana iyi göründü. Zayıf, belki, ama normal. Ama Carter kararlıydı. Susan, savaşı kazanmak için muharebeden vazgeçecek birinin ses tonuyla kabul etmiş ve bana küçük bir göz kırpmıştı.

Görünüşe göre onu da aşırı koruyor.

"Kendi iyiliği için fazla zekiymi," diye devam ediyor, başı dolabın içinde. "Okuldayken meslektaşlarımdan bana sınavlarda ona cevapları önceden verip vermediğimi sordukları zamanlar oldu. Çalışmayı sevmezdi, bilirsiniz, ama yine de doğru yapardı."

"Kulağa onun gibi geliyor. Pek çok şeyde sinir bozucu derecede iyi."

Susan gülüyor. "Evet, bunu tarif etmenin en iyi yolu bu. Oh, işte geldik. Sana göstermeliyim... o çok tatlı bir çocuktur."

"Görmeyi çok isterim," diyorum dürüstçe. Çünkü Carter'ı şu anda etrafında bir kalkan gibi taşıdığı üstün özgüven havası olmadan asla bir çocuk olarak hayal edemiyorum.

Ağır, ciltli bir albümü misafir yatağına taşıyor ve ona katılmam için eliyle işaret ediyor. Açtığı ilk sayfada Bronx Hayvanat Bahçesi'nin resimleri var... ve Carter'ın sekiz yaşındaki hali.

"Tüm hayvan sergilerinin önünde fotoğraf çektirmek istedi," diyor. "Bu o ve şempanzeler, o ve mirketler, o ve kaplanlar. Kendilerini göstermediler, ben de tabelanın yanında fotoğrafını çekmek zorunda kaldım."

Çok daha genç olan erkek arkadaşımın kameraya geniş bir sırtıyla baktığı görüntüye gülümsüyorum. Tamamen savunmasız görünüyor. Kumralın şimdikinden daha açık bir tonu olan kalın bir tutam saç gözlerinin üzerinden aşağı sarkıyor. Toplu görünüyor, bacakları yeni çıkmaya başlamış.

"Hayvanları sever miydi?"

"O zamanlar, evet, kesinlikle öyleydi." Birkaç sayfa ileri sarıyor. "Animal Planet'in önünde uyuyakaldığı bir tane var... Dur bulayım. Oh, hayır. Şuna bir bak. Onuncu doğum günü."

Carter'ı yerde izleyen bir grup insanın resmine bakıyorum. Parlak renklerde bir yığın hediyenin arkasında oturuyor. Arkasında duran daha genç bir Susan görüyorum. Diğer yetişkinler etrafta dolanıyor ve arka planda bir grup çocuk koşuyor, şekilleri bulanık.

Ama gözlerim köşedeki adama takılıyor.

İyi giyimli bir takım elbise giyiyor. Kalın, siyah saçları kalın kaşlarının üzerinden geriye taranmış. Büyüleyici gülümsemesi tanıdık. Çok tanıdık. Carter'a gururlu bir ifadeyle bakıyor. Fotoğrafta bile beni korkutuyor.

Onda çok *temiz* bir şeyler var.

Will C. Jenner'ın daha genç bir görüntüsü. On yılı aşkın süredir aradığım adam.

Susan sıfırlanmış dikkatimi fark etti. "Ah," dedi usulca. "Bu Carter'ın babası. Sana ondan bahsetti mi?"

Sesimi bulamıyorum, onun yerine başımı sallıyorum. Küçük bir hareket.

Babamın hayatını mahveden adam erkek arkadaşımın babası. Bu bir sitcom, fars ya da romantik komedi olsaydı komik olabilirdi. Şimdi aynı anda hem ağlamak hem de çılgılık atmak istiyorum.

Susan iç geçirir. "Bu hoş bir hikaye değil. Ama bu bizim hikayemiz ve artık bunu anlatmaktan korkmuyorum. Karmaşık bir adamdı. Bazı açılardan çok zekiydi ve bana oğlumu verdi. Ama iyi biri olduğunu söyleyemem."

"Hayır," diyorum sessizce. "Carter bana ondan bahsetti."

"Babasına karşı her zaman benden daha sert olmuştur. Ben de kızgın olmadığımın değil," diyor. "Ama bu soluklaştı. Carter'ın geçtiğini sanmıyorum. Şimdi bana ulaştı ve ben de onunla buluşmanın iyi bir fikir olabileceğini söyledim... sadece havayı temizlemek için, anlıyor musun? Kendi fikrini söyleme şansına sahip olmak için." Bana verdiği gülümseme yumuşak. Belki biraz utangaç ve cesaret verici. "Oğlum bana senin de aynı şeyi söylediğini söyledi."

Midem bulanıyor. "Evet, ."

"Dinleyip dinlemeyeceğini göreceğiz," diyor Susan, sayfayı çevirirken Will Jenner'ın görüntüsünü de beraberinde götürüyor. "Ama Carter biri ona haksızlık ettiğinde hemen affetmez."

İfşaat zemini sarsıyor. Sonunda gerçek. Ve hiç de istediğim gibi değil ve beklediğimden kilometrelerce uzakta.

Carter, su basıncını halletmiş bir kahraman gibi daireye döndü. *Süper bana bir saat içinde tamir edeceğini söyledi.* Görünüşe göre hiçbir sorun onun için çözülemeyecek kadar küçük ya da büyük değil. Kapıcıyı da etkilemiş miydi? O geniş, çarpık gülümsemesini, ikna gücünü ya da para veya rüşvet vaatlerini mi kullanmıştı? Bunu daha önce de yaptığını görmüştüm. Babasının bunu farklı bir şekilde kullandığını görmüştüm.

görmeden duramıyorum. Benzerlikler.

Susan'ın evinden ayrıldığımızda huzursuzluk midemde bir umutsuzluk çukuruna dönüşmüştü. Bunu bir sır olarak saklayamam. Bu konuda konuşmalıyım ama ne söyleyeceğimi ya da nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Carter elimi tutuyor. Dudaklarına götürüyor ve sırtıma bir öpücük konduruyor. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti," diyorum.

"İlk randevumuzu hatırlıyor musun? Caddenin karşısındaki pizzacı?" "Evet. Sevgilim beni ektikten sonra."

"Hayatının en kötü hatası, ama sonsuza dek minnettarım," diyor Carter. "Yine pizza alalım. Yangın merdiveninde yiyelim. Kim bilir burası daha ne kadar senin olacak?"

Göğsüm sıkışıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Düşünmek zor. Başımı yavaşça sallıyorum. "Yapamam. Carter..."

"Evet?"

"Aman Tanrım. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. I..."

Sorunlu, altın rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözlerinde endişe var. "Pizza yok," diyor kararlılıkla. "Gel, seninkine gidelim. Kendini baygın mı hissediyorsun?"

"Evet," diyorum ama onun kastettiği şekilde değil. *Will C. Jenner*, sanırım. *Ailemden her şeyimi alan adamın oğlunu seviyorum*.

Carter bir elini sırtımda tutuyor ve Yaşlı Adam Pierce'ın evinin kapısını açan da o oluyor. Tanıdık küf kokusu yüzümüze çarpıyor. Gıcırdayan basamakları sessizce yürüyoruz. Kelimeler dilimde ağırlaşıyor. Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Babasından daha çok nefret etmesine mi neden olacak? Utanç, öfke, acı hissedecek mi? Bu onun en sevdiği konu değil.

Benim de hiç olmadı.

"Tatlım, sorun ne?" Carter söyledi. Odamın kapısını arkamızdan kapatıyor. Bana daha önce hiç *tatlım* dememişti. Her zaman çocuk ya da tükürük ateşi ya da bazen Audrey derdi ve beni şaşırtacak şekilde, bu sevgi sözcükleri gözlerimi yaşartıyor.

Gözlerinde şimdi bir endişe var. "Bir şey mi oldu?" "Evet.

Bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Bana her şeyi anlatabilirsin. Ağlama, evlat. Lütfen. Buraya gel." Kollarını bana doluyor ve ben de yüzümü göğsüne gömüyorum. "Anlat bana," diyor usulca.

Kelimelerim boğuk çıkıyor. "Annen bana çocukken çekilmiş eski fotoğraflarını gösterdi."

Kolları beni sarıyor. "Eski fotoğraf albümleri mi?"

"Evet. Ve ben gördüm... Ben gördüm..." Nefesim kontrolden çıkmaya başladı.

"Kahretsin," diyor sessizce, sıkıntılı gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bana ne gördüğünü anlat."

Ama gözlerinde var. Şüphe. Bilgi. "Zaten biliyor musun?"

"Bana ne gördüğünü söyle," diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum ve geri çekiliyorum. "Biliyorsun. Biliyorsun, değil mi? Babanın bir resmini gördüm."

Carter'ın gözleri kapalı, sanki bana bakamıyor. Yüzünde acı var. "Siktir," diye mırıldandı.

"O Will C. Jenner. Babamı dolandıran, yemek masamıza oturan, kardeşimle şakalaşan ve bana üniversite planlarımı soran adam. Babamın tüm parasını alıp gittikten sonra kendini iki santim uzun hissetmesini sağlayan adam.

para kazanmıştı." İçimden hıçkırarak ve çığlık atmak geliyor. "Neden şaşırmadın? Biliyor muydun?"

"Evet. Audrey, ben hiç-"

"Ne kadar zamandır?"

Acı çekmiş gibi görünüyor. "Buna odaklanma."

"Onun aynı adam olduğunu ne zamandır biliyordun? Yıllardır aradığım adam?"

"Yaklaşık bir ay," diyor.

Kabul kafamda bir bomba gibi patlıyor. Bir ay. *Bir ay*. Dolandırıcı araştırma yazımı ona sunduğumda biliyordu. Biliyordu ve beni yemeğe çıkarmış, şakalarımı ve yine de benimle sevişmişti.

Gerçek konusunda bana güvenmemiştir.

Duvara çarpana kadar geri çekiliyorum, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. İyi ki arkamda sağlam bir sıva var, yoksa dik duramazdım.

Carter yaklaşıyor ve tek fark edebildiğim ani benzerlikler.

Kalın kaşlar. Geniş, çekici bir ağız. Kalın saçlar. "Bana hiç söyleyecek miydin?" diye sordum.

Bocalıyor ve duraksamada kemiklerimi sızlatacak kadar yüksek bir sesle cevabı duyuyorum. *Hayır*. "Planlıyordum," diyor.

"Hayır," diye fısıldadım. ". Gerçekten değildin. En azından bunu kabul edemez misin?"

"Audrey," diyor ve gözlerinde kalp kırıklığı var. Sanki onu inciten benmişim gibi.

"Aman Tanrım. Öğrendiğin anda bana söylemediğine inanamıyorum."

Sesi güçleniyor. İş moduna, çözüm moduna geçer. "Babam seninkinden ne kadar dolandırdı?"

"Ne?"

"Ne kadar? Hepsini geri ödeyeceğim. Son kuruşuna kadar."

Ona dik dik bakıyorum. "Bu parayla düzeltebileceğin bir şey değil. Özellikle de kendi paranla" diyorum. Will C. Jenner'ın hatalarının bedelini ödememesi gereken *bir* kişi varsa, o da oğludur.

Ama Carter sanki ona hakaret etmişim gibi geri adım atıyor. "Audrey," diyor, sesi kısık. "Babamın ilişkilerinin bunu mahvetmesine izin veremem. Bizi mahvedemez."

Gözlerimi kapatıyorum. Bunu ben de istemiyorum ama şu anda düşünebildiğim tek şey bana söylemeyecek olması. Kendi yoluna gitmeyi planlıyordu.

Bütün hayatım boyunca bildim ve bana söylemedim.

"Gitmeni istiyorum," diye fısıldıyorum. "Lütfen Carter. Yalnız kalmaya ihtiyacım var."

Başka bir şey söylemiyor. Çıkarken kapıyı usulca kapatıyor, ayak sesleri ilerideki basamaklarda kayboluyor ve ben yavaşça yere çöküyorum.

OceanofPDF.com

YİRMİ DÖRT

Audrey

Bir hafta oldu.

Gerçeği öğrendiğimden beri uzun bir hafta geçti, Carter evimden çıkıp gittiğinden beri. Beni yalnız bırakmasını *istediğimden* beri. Komik, sinir bozucu, tatlı, yumuşak mesajlar kesileli bir hafta oldu.

O biliyordu. Kafamı toparlamak çok zor. Biliyordu ve bana söylememiştii, dürüstlük hakkında konuştuktan sonra bile. İhanet yaraya tuz basmak gibi acı veriyor.

Booker'ın sesi haber odasında yankılanıyor. "Decker, Johnson, Peters ve Kim. Hikayelerinizi gün sonuna kadar masamda istiyorum. Gerekirse gençleri kullanmaktan çekinmeyin!"

"Evet, patron!" diye biri.

Declan yanımda kısı kıs gülüyor. "Gençleri kullan," diye tekrarlıyor.

Angarya iş tam da kulağa geldiğı gibi, ama umurumda değil. Tecrübeli gazetecilerle çalışmak bazen tam bir baş belası olabiliyor. Decker özellikle titiz ve Peters da kıdemsiz bir meslektaşının eleştirisine tahammül edemiyor ama çok şey öğreniyorum.

İşimi hâlâ seviyorum... bu hafta her gün buraya gelmekten nefret etsem bile. Carter'ın benden sadece birkaç kat yukarıda olduğunu bilmek işkence gibi geliyor. Bir hiç olmayı diliyor. Bu da bana hiç söylememe planının en kötüsü olmadığı anlamına geliyor ve bu yanımdan da nefret ediyorum.

Daha önce her zaman güvenebildiğim kendi zihnimi tanıyamamaktan nefret ediyorum. Ayrıca bilip de bana söylememesinden de nefret ediyorum. Kendimi yan çizilmiş hissediyorum. İhmal edilmiş. Patronluk taslanmış.

Ama en önemlisi, onu o kadar çok özliyorum ki canım acıyor.

Yardımcı olan tek şey işe odaklanmak, odağım dağılıp gitse bile. Şu anda araştırdığım makale uzaktan çalışmanın yükselişi hakkında. Zihnim Carter ile dolu olsa bile yeterince ilginç.

Kim, Declan'ın masasına uğruyor. Tamamen kulak misafiri olana kadar, onların sessiz konuşmalarından parçalar yakalıyorum.

"...altı aydan fazla bir süredir devam

ediyor." "O kadar uzun değil mi?"

"Görünüşe göre Noel partisinde başlamış."

"Bu delilik. Bunu neden yaptığını anlıyorum ama neden pozisyonunu riske atsın ki?"

Declan'ın sesi dedikodu karşısında neşeyle doluyor. "Nate çok seksi. Muhtemelen kimsenin öğrenmeyeceğini düşünerek kumar oynamıştır."

"Son duyduğuma göre İK da işin içindeymiş," diyor Kim. "Nate işini kaybedebilir."

"Bir amirle yatmak buraya kadarmış. Terfi almasını sağlamadı, değil mi?"

Kim ve Declan kıkırdar. Booker yanlarından geçerken sessizleşiyorlar ve hızla dağılıyorlar. Bu şirket dedikodusunu ilk kez duymuyorum ve eminim son da olmayacak.

Ama ilk kez tüylerim diken oluyor.

Terfiyi , değil mi?

Declan bilseydi Carter ve benim hakkımda böyle derdi. Herkesin söyleyeceği şey. Başımı ellerimin arasına alıyorum ve *Globe*'a başladığımdan beri ilk kez ağlamak istiyorum.

Sanırım onu seviyorum. Ve bu çok acıtıyor.

Öğleden sonra haber odasının yarısı boşaldı ve ben de ne yapacağımı şaşırdım. Rastgele birkaç dosya alıp merdivenlere yöneldim. Kimse onları kullanmıyor ve şansına kimseyle karşılaşmıyorum.

Tim yönetici ofislerinin dışındaki masasında oturuyor. Carter'ın içeride olması için dua ediyorum. "Haber odasından birkaç gazete daha getirdim," diyorum. "İstendiği gibi."

Gözünü bile kırpmadı. Carter'ın doğum günü için buraya son kez gizlice geldiğimde iyi satmış olmalıyız.

"İçeri girin," diyor Tim.

Carter beni beklemiyor, bakışlarından bu anlaşılıyor, şaşkınlıkla genişliyor, sonra altın rengi bir temkinliliğe dönüşüyor. Buraya ne söylemeye geldiğimi bilmiyor.

Bu ikimiz için de geçerli.

"Hey," diyor ve ofisinin kapısını kapatmak için yanımdan geçiyor. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Evet, yani. ?"

"Geçtiğimiz hafta mı?" Masasına yaslanıp güçlü kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Ona dokunma ihtiyacı parmak uçlarımı sızlatıyor.

"Harika değil, evlat."

"Ben de öyle," diyorum. Boğazım düğümleniyor ve kelimeler titreyerek çıkıyor. "Burada gerçekten ne yapıyoruz, biliyor musun?"

Gözleri bir şahine benziyor. "Ne demek istiyorsun?"

"İş yerindeki insanların bunu öğrenmesi an meselesi. Ve eğer birbirimize güvenemezsek... eğer ben sana güvenemezsem..." Başımı sallıyorum, gözlerim bulanıklaşıyor. "Belki de bunu şimdi bıraksak daha iyi olur. İş durumunu asla çözemeyeceğiz, değil mi?"

O kadar hareketsiz ki heykel gibi duruyor. Önümde buza dönüşen Carter'ın sırtışı hiçbir yerde görünmüyor. Gözleri o kadar soğuk ki yakıyor. "Tamam," diyor yavaşça. "Eğer istediğin buysa."

Hayır, sanırım. İstediğim hiç de bu değil. Kalbim buz tutmuş gibi hissediyorum, derinlerde bir şeyler kırılıyor. Ama ona güvenebilir miyim bilmiyorum... ve bu acının geçmesine ihtiyacım var.

"Bana neden söylemediğini bilmiyorum," diye fısıldadım.

Gözlerini kapatır. "Bizden vazgeçiyorsun. Bu hafta bana tek bir mesaj bile göndermedin, evlat. Bir tane bile."

"Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Ve sen de buna karar verdin." Gözleri açılıyor ve artık gözlerinde hiçbir şey yok. Alev alev yanıyorlar. "Eğer bunu bitirmenin daha kolay olduğunu düşünüyorsan, o zaman tamam. Hadi bitirelim."

Bir damla gözyaşı dökülüyor ve yanağımdan aşağı süzülüyor. Carter masasının etrafından dolaşıp oturuyor. Sanki burada değilmişim gibi, sanki canım yanmıyormuş gibi. Sanki onun canı yanmıyormuş gibi.

Seni seviyorum, tekrar düşünüyorum. *Hiç umurunda değil mi?*

Değer verdiğim adam nerede? Yangın merdiveninde bana sarılan, çıkma teklif etmek için benden izin isteyen, komik ve zeki olan ve bir tartışmadan asla geri adım atmayan adam?

"Tamam," dedim. "Pekâlâ. Ben... şey. İşte alt kattaki fotokopi makinesinden birkaç kâğıt." Kendimi değersiz hissederek onları masasının kenarına bıraktım. "Buraya gelmek için bir bahaneydi ama gidemem..."

Onları . Ama kelimeler boğazımda düğümleniyor, gözyaşlarımın yumağında sıkışıp kalıyor.

"Tamamdır. Onları burada bırak."

Tamam. Ellerim titreyerek kapıya doğru geri çekiliyorum. Neden böyle davranıyor? "Seni bir ya da iki hafta içinde arayabilir miyim?" İdare ediyorum. "İkimiz de düşünecek zaman bulduktan sonra?"

Çünkü bu konuyu son kez konuşuyor .

"Elbette," diyor. Bakışları benden ekrana kayıyor, sanki ben bir hiçmişim gibi. "Kulağa hoş geliyor."

Tim'e bakmadan ofisinden çıkıyorum ve merdiven boşluğunda gözyaşlarım boğuk hıçkırıklara dönüşüyor.

OceanofPDF.com

YİRMİ BEŞ

Carter

Audrey'den bir mesaj ya da arama almadan bir hafta daha geçti. Başka bir deyişle, lanet olası sözlerini düşünmek için zamanım olan bir hafta daha. Sanki ortak bir karara *varmışız* gibi "*biz de olabiliriz*" ve "*bize ne dersin*" ifadelerini kullanmıştı. Sanki çoktan vermemişti ve şimdi beni sonuçlarına katlanmaya zorluyordu.

İlk başta babamın yaptıklarına odaklandığı için ona çok kızmıştım, oysa benim suçum asla bu değildi. Onun yaptıklarının bedelini daha ne kadar ödeyebilirim? Sonra babama tekrar ve tamamen yeni bir nedenden ötürü öfkelen dim. Neredeyse on yıl sonra *hâlâ* hayatımın içine ettiği ve sahip olduğum en iyi şeylerden birini mahvettiği için.

Bana bakışını değiştirdiği için.

Ve son olarak... ben. Konyağı bardağım da döndürüyorum ve bakışlarımı kehribar rengi sıvıdan ayırmıyorum, sohbet etmek isteyebilecek herhangi birinin gözlerinden uzak tutuyorum. Şimdi onun o ofisten çıkıp gitmesine izin verdiğim için kendime kızıyorum.

Dövüşü kabul etmediğ in için.

Ama onun vazgeçtiğini duymak lanet bir yük treni gibi acıtmıştı. Sesindeki acıyı duymak ve yine de bu kararı vermesini sağlamak. Sanki bir rehber öğretmenmiş gibi beni buna yönlendirmesi. Sanki tartışmaya bile değmezmiş gibi.

İnsanlar beni sevdiklerini iddia ediyorlar ve sonra gidiyorlar.

Brendi yanarak aşağı iniyor ve ben bunun her acı saniyesinin tadını çıkarıyorum.

"Mutlu görünüyorsun," diyor yanımdan bir ses. Sakin, derli toplu, alttan alta endişeli bir alaycılık. Babasının sesini benim üzerimde kullanıyor.

Tristan'a dönüyorum. "İçkim boş."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor ve duvara yaslanıyor. İkimiz de hanı dolduran, birbirine karışmış insan grubuna bakıyoruz. Anthony ve Summer, Cecilia ve Victor, kayınvalideler, teyzeler ve amcalar. Freddie ortada oturuyor, mahkemeyi yönetiyor. Henüz bir çarpışma belirtisi yok.

Tristan geçmiş olmalı. İlk defa, bu yüzden ondan biraz nefret ediyorum. Ona verdiği koşulsuz sevgi için.

"Dik dik bakıyorsun," diyor usulca. "Bana ne düşündüğünü söylemek ister misin?"

Siktir et. Gururumu bir kenara bırakıyorum. "Seni sevmesini nasıl sağladın? Kusurlarını öğrendiğinde terk etmeden mi?"

Tristan'ın dudakları titrer. "Kusurlarım olduğunu varsayıyorsun, Kingsley." "Bana karşı dürüst ol."

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu Audrey ve onun neden burada olmadığıyla mı ilgili?" "Önce sana bir soru sordum."

"Yani bu bir evet demek," diyor. "Tamam o zaman. Benim de bir sürü kusurum var, karımın da, biliyorsun. Herkesin var. Ama eğer birini seviyorsan, bunun yanında önemsiz kalır."

"Evet, ama seninkini nasıl gözden kaçırdı?"

"O da beni seviyor," diyor. "Lanet olası bir nedenden ötürü ve bunun için minnettar olmaktan ya da onu hak etmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. Ama neden bunun kökeninden başlamıyoruz? Önce Audrey'e ne olduğunu anlat bana."

Gözlerimi ona dikiyorum ama o sakın bir şekilde bana bakıyor. Bu adam sarsılmaz. Her zaman öyleydi.

Ben de bardağımı bırakıp ona döndüm. "İyi. Babam bokun teki."

"Başlamayı beklediğim yerden değil," diyor Tristan. "Ama devam et."

Ona tüm hikâyeyi kısaltılmış birkaç cümleyle anlattım. Babam hakkında, onun ailesi hakkında ve benim bunu ondan saklama kararım hakkında. Yüksek sesle konuşulduğunda kulağa çirkin geliyor ve itiraf etmesem bile iyi görünmediğimi biliyorum. Hiçbir kısmında.

"Ve sonra gitti," diye bitiriyorum. "İlişkimizi bitirmemizin daha kolay olacağına karar verdi."

Tristan başını sallar. "Anlıyorum. Kaçmasını mı istedin?" "Ne? Hayır."

"Belki bilinçli olarak değil ama bunu yaptığında kendini daha güvende hissetti mi? Ona doğruyu söylemek yerine."

"Gerçek," diyorum. "Peki bu ne?"

"Ona gerçeği söylemekten korkuyordun çünkü seni terk edeceğinden şüpheleniyordun," diyor. "Tıpkı babanın yaptığı gibi. Sen de söylemedin ama o öğrendi ve şimdi seni yine de terk etti. Tıpkı gizlice tahmin ettiğin gibi. Hikayeni doğruluyor, değil mi?"

"Siktir ," dedim sessizce ve ciddiye dim.

Tristan'ın gözleri yumuşar. "Bu tür şeyleri duymak kolay değil. Biliyorum, Kingsley. Güven bana. Ama yüzündeki ifadeye bakılırsa... onu geri istiyorsun."

Pencereden dışarıda dökülen yapraklara bakıyorum. Burası büyüleyici küçük bir şehir. Keşke Audrey de burada olup bunu görebilseydi. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Her şeyden çok."

"Belki de onu kalmaya ikna edeceğinizi umarak ofisinize geldi. Ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyeceğinizi umarak? Hatta belki de özür dilemenizi istiyordu?"

İnledim. "Ben bunların hiçbirini yapmadım."

"Hayır." Tristan tekrar konuştuğunda sesinde hafif bir tereddüt var, sanki haddini aştığını biliyor ama durmuyor. "Tahminimce zaten kendini koruyordun. Duvarın sonuna kadar açık mıydı?"

Gözlerimi kapatıyorum. *Aptalım*, diye düşündüm. Tam oradaydı ve yumuşak gözleri benimkilerin üzerindeydi, benden güven vermemi, özür dilememi, savaşmamı istiyordu. Ve ben bunların hiçbirini göremeyecek kadar kendi duygularımın içinde debelenmekle meşguldüm.

"Kendimi asla affetmeyeceğim," diyorum.

"Bu biraz sert oldu," diyor Tristan. "İkinizin birkaç hafta önceki yemekte nasıl görüldüğünüzü gördüm. Gerçekten çok geç olduğunu mu düşünüyorsun?"

"İyi olur," diyorum. "Tanrım, bu şeyi ne zaman terk edebilirim?"

Gülüyor. "Bence en azından törenden sonraya kadar kalmalısın."

"Töreni boş ver. Onlar zaten evli."

Tristan elini omzuma koyarak, "Yarın sabah ilk iş buradan git," dedi. "Neden böyle tepki verdiğin konusunda ona karşı dürüst ol. İşin sırrı bu, biliyorsun. Benim ve Freddie için. Korkunç olsa bile dürüstüz."

"İşin sırrı gerçekten harika seks yapmak olamaz mı?" Mırıldanıyorum. "Çünkü bununla çalışabilirim."

Tristan yine kıkırdıyor, omzunun üzerinden bakıyor. Ama duyma mesafesinin dışındayız. "Bu da yardımcı oluyor," diyor bana.

Sonunda hepimiz dışarıda, yaprakları hızla dökülen bir meşenin gölgesinde oturana kadar aradan bir asır geçmiş gibi geliyor. Gölün karşıındaki su

rüzgarla hafifçe dalgalanıyor. Dünkü yağmurun aksine güneşli bir gün. İyi seçim yapmışlar.

Audrey'nin hoşuna giderdi. Sandalye kaplamalarının ipekliği ya da güneş ışığının yaprakların arasından ne kadar güzel görüldüğü gibi benim fark etmediğim şeyler hakkında yorum yapardı. Elini tutardım ve Victor'a bakardım, orada durmuş Cecilia'nın ona katılmasını bekliyordu.

Onun yerinde olsam nasıl hissederdim merak ediyorum. Yanımdaki kadının beni sonsuza dek seveceğine söz vermesini beklemek.

Ama o burada değil ve yokluğu kayıp bir uzuv, bir hastalık, bir sızı gibi. Yanımda Summer ve onun sağında Anthony var. Gözümün ucuyla sıkıca kenetlenmiş ellerini görebiliyorum.

Düğünleri de yaklaşıyor.

Eskiden arkadaşlarımla evlilik mutluluğu takıntısına gözlerimi devirirdim. Şimdi şaka o kadar komik görünmüyor, şakacı yumruk çizgisi olmayı tercih ediyorum.

Tek bir kemancı çalmaya başlıyor, yumuşak, sıcak bir ses. Herkes Cecilia'yı izlemek için koltuklarında dönüyor... ama ben Victor'a bakıyorum. Smokin giymiş, elleri yanında rahat. Karısının koridorda ona doğru yürümesini izliyordu.

altında, duyguları ile yanıp tutuşuyor.

Gözlerinde görüyorum. Ona kilitlenmişler. Burada olmasak da olur, umurunda değil. Bunu tercih etmezdi bile... ama umurunda değil. Çünkü sadece ve sadece ona odaklanmış durumda. Biz yokuz.

Defalarca tartıştığım bu adam. Zayıflıkları bulup onlardan yararlanmayı seven, daha verimli hale bir iş görmemiş, işten çıkarmaların benim olduğumdan çok daha büyük bir savunucusu olan rekabetçi piç.

Gözlerinde parlayan sevgiyle burada duruyor.

Eğer Victor St. Clair Cecilia için değişebiliyor ve kırılganlığı kucaklayabiliyorsa, ben de Audrey için daha azını yapamam. Onun hak ettiğinden daha azı olmayacağım.

Yeminlerini tazelemelerini izliyorum. Gözleri birbirlerine kilitlenmiş, usulca konuştukları kelimelerin altından sessiz bir sohbet akıyor. Audrey benim olmayabilir ama Tanrı şahidim olsun ki ben onunum. Onunla konuşma ihtiyacı iliklerime kadar işliyor. Uzun yıllar boyunca insanları ikna etmek benim işim olmuştu. Cazibemi sayamayacağım kadar çok şekilde kullandım. Bazılarıyla gurur duydum, çoğuyla duymadım.

Bu sefer farklı.

Yüzde yüz kendim olmam gerekecek ve bu bile yeterli olmayabilir. Ama artık kaçmayacağım.

OceanofPDF.com

YİRMİ ALTI

Audrey

Tren penceresinin dışında manzara yanıp sönüyor, ailemle arama kilometrelerce mesafe giriyor. Şehre dönmek her zaman karışık bir durumdur. New York'un ve oradaki hayatımın cazibesi ile heyecan verici. Sonsuza dek hayalini kurduğum iş. Ve üzücü, çünkü bu evimden, geçmişimden, küçük memleketimden ve hayatımın ilk on sekiz yılını geçirdiğim sokaktan vazgeçmek demek. Güvenlik ve macera ve her zaman ikisi arasındaki denge.

Bunu yıllardır hissetmediğim kadar şiddetli hissediyorum.

Carter'dan haber almayı bir hafta oldu. Ofisinde yaptığımız o feci konuşma kafamın içinde dönüp duruyor. Her açıdan analiz etmeye çalıştım. Raydan çıktığı noktayı bulmak için. Onunla konuşmak imkansızdı. Bir şekilde kapandı.

Ve kafamdaki tek şey gerçeği benden nasıl sakladığıydı. *Bana söylememişti, bana söylememişti, bana söylememişti.*

Ama aradan geçen bir hafta içinde bu nakarat değişti, kelimeler yer değiştirdi. Onu o kadar çok özledim ki, kendi şarkımın altında bir şarkı gibi. *Onu seviyorum, onu seviyorum, onu seviyorum.*

Ve bunu ona söyleme şansım hiç olmadı.

Babamla yaptığım konuşma, acımın sivri uçlarını yatıştırmaya yardımcı oldu. Ne de olsa Will C. Jenner'ın gerçek kurbanı o ve annemdi. Sadece para, elbette, ama en büyük darbeyi alan her zaman gururu ve özsaygısı olmuştu.

Belki de bu yüzden Carter'ın babasının, tanıdığım en iyi adam olan babama zarar veren kişiyle aynı kişi olduğunu anlamakta bu kadar zorlanıyorum.

Mahallemizin arkasındaki ormanda yürüyüşe çıktık, ailemin siyah Labrador'u da yanımda yapraklar arasında devriye geziyordu. "Bir insan ebeveynlerinden daha mı fazlasıdır?" diye sormuştum.

Babam hemen cevap verdi. "Elbette öyleler tatlım. Sen annem ve benden daha fazlasısın."

"Ama istediğim... ebeveynlerinin en kötü eylemlerinden daha fazlası mı?" Güldü. "Tanrım, evet. Bütün bunlar da ne?"

Derin bir nefes almıştım. Bunun akıllıca olup olmadığını düşündüm ve sonra tedbiri elden bırakmadan, bana yüzmeyi, bisiklete binmeyi öğrettiği zamanki gibi ona güvenerek tüm hikayeyi anlattım.

Ona Carter'ın babasının kim olduğunu söyledim.

Babam sabırla dinledi. Zaman çizelgesi hakkında birkaç temkinli soru sordu. *Hayır, onunla tanışmadım. Asla da tanışmak istemem.*

"Zavallı çocuk," dedi sonunda, kelimelerim tükendiğinde ve ikimiz de Nibbles'ın bir ağaç kütüğünün arkasını endüstriyel bir şekilde kazmasını izlediğimizde. "O adamın sürekli hayatımda olmasını hayal bile edemiyorum. Onun oğlu olmak... Tanrım."

"Carter'ın ısrarı üzerine neredeyse hiç temas kurmuyorlar."

"İyi karar," demişti babam. Yarım bir gülümsemeyle bana baktı. "Bu seni çok şaşırttı, değil mi?"

"Evet. Nasıl olmasın ki? Demek istediğim, yaptığı şey-olanlar-bilmiyorum... Nasıl yapabilirdim ki?"

En iyi ihtimalle yarı tutarsızdı ama babamın gülümsemesi daha da derinleşmişti. Sanki asıl meseleyi hemen anlamış gibiydi. "Benim için endişeleniyorsan, . Bu adam onun babası değil. Öyle olsaydı onunla birlikte olmazdın. Tek umursadığım seni mutlu etmesi ve sana iyi davranması."

"Var ve . Sadece bana bundan bahsetmedi." "Ona nedenini sordunuz mu?"

"Kendini kapattı."

Babam bir hmming sesi çıkardı ve neredeyse görüş alanının dışında bir koku izini takip eden Nibbles için ılık çaldı. "Korktuğunu tahmin ediyorum. Hayatı boyunca babasının davranışlarıyla tanımlandı, değil mi? Ve şimdi bir kez daha araya girdi."

"Çok akıllısın," dedim.

Gülmüştü. "Onu bunu bilmem ama ben de bu yollardan birkaç kez geçtim tatlım."

"Bu konuda nasıl bu kadar... bağışlayıcı olabiliyorsun? O zamandan beri olanlar hakkında pek konuşmadık. Atlatabildin mi? Dolandırıcının yaptıklarını?"

Durakladı ve tekrar konuştuğunda sesi sessizdi. "Pişman olmayı bıraktığımı söylemeyeceğim," dedi. "Pişman olacağımı hiç sanmıyorum. Ama tatlım... Will Jenner bana cazibeyle maskelenmiş bir alaycılık ve açgözlülükten başka bir şeyle gelmedi. Ben onu umutla karşıladım. Safça, belki de. Aptalca. Bana sattığı şey gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ama fazla alaycı olmaktansa fazla umutlu olmayı tercih ederim ve eğer sizi tanırıyorsa, siz de öyle olurdunuz."

Kelimeler göğüs kemiğimin altına sıcak bir taş gibi yerleşmişti. Bir gün sonra beni New York'a geri götüren trende bile onları taşıyorum. *Çok karamsar olmaktansa çok umutlu olmayı tercih ederim.* Belki de yolsuzluk ve dolandırıcılığı araştırma, yanlışları düzeltme ve gazeteciliğimle sırları açığa çıkarma hayalime saplanıp kalarak bir süreliğine bu düşüncüyü kaybetmişim.

Çok karamsar olmaktan çok umutlu.

Ne olacağını bilmiyorum. Carter benimle tekrar konuşmak ister mi, o köprü yanar mı, kötü ilk buluşmalara geri döner miyim ve kırık bir kalbe bakar mıyım. Ama babamın sözlerini bir simge gibi yanımda taşıyorum.

İstasyona vardığımda şehir soğuk ve boştu. Metroda çok ağır çantamı yanımda taşıyorum. Annem ekmek pişirmek için ısrar etmişti, iki tam somun, ve onları giysilerimle birlikte paketlemişti.

Sokağı dönüp kendiminkine geliyorum. Tanıdık basamaklar beni çağırıyor ve çok küçük bok çukuru dairemdeki çok küçük yatağıma yığılmak için sabırsızlanıyorum. İş yarın yeniden başlıyor ve Carter'ı uzaktan görme fikri acı verici.

Alışmam gereken bir şey sanırım.

Verandamda oturan bir figür var. Yavaşlıyorum. Şehirde bir sürü tuhaf insan var. Yürümeye devam edip geri mi dönsem? Hayır, bu palto güzel görünüyor... ve saçlar tanıdık.

Carter evimin önünde oturuyor.

Çantam parmaklarımın arasından kayıyor ve ıslak kaldırıma yumuşak bir gümbürtüyle düşüyor.

Carter fark eder. Basamaklardan akıcı bir şekilde yükselerek boyunu uzatır. Sanki uzun süredir orada oturuyormuş gibi bir bacağını uzatır.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Hey, evlat," diyor sessizce. "Seni böyle pusuya düşürdüğüm için özür dilerim. Beni görmek istemiyorsan giderim."

Saçlarım yıkanmamış, at kuyruğu yapılmış ve bir damla bile makyajım yok. Ayaklarım ağrıyor ve yorgunum. Ve ona gitmesini söylememin hiçbir yolu yok.

"Yapma," diyorum. "Ne zamandır burada oturuyorsun?"

"Çok uzun sürdü," diye itiraf ediyor. "Pierce dışarı çıktı ve bana senin odanda beklemek isteyip sordu. Bu arada, hayır dememin bir başka nedeni de bu. Boş ver."

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bana aldığın kilidi takmamı mı söyleyecektin?"

"Hayır," diyor, utangaç bir ifadeyle. "Dışarı çıkın, aslında." "Hemen boğazına saldıracağım."

Başını sallar. "Hayır. Özür dilerim. Bunun için burada değilim." Yutkunuyorum. "Ne için buradasın?"

"Merak ediyordum da... benimle pizzacıya gelmeni istesem sorun olur mu? Benimle konuşmak için? Lütfen evlat, kendimi açıklamama izin ver."

"Geçen seferki gibi düşünmek için bir haftam olacak mı?" Gülümseyerek sordum. Bana neredeyse çıkma teklif ettiği zaman, geri adım atmam, patronumla çıkmanın ne kadar akıllıca olduğunu ya da olmadığını düşünmem için bana bolca zaman vermişti.

Carter ellerini ceplerine sokar. Onu görmek çok güzel, tanıdık bir yüz, çenesindeki keskin kesik, gözlerindeki ani tereddüt. Evet demek istemiyor. Ama evet diyor. "Elbette," diyor. "Ne kadar zamana ihtiyacın varsa."

"Çantamı üst kata bırakayım, tamam mı? Hemen aşağıya geliyorum." "Tabii ki, evet. Ben beklerim."

Odama dalarken kalbim hızla atıyor ve bu sadece merdivenleri koşarak çıktığım için değil. Saçlarımı fırçalıyorum ve aşağı inmeden önce üstümü değiştiriyorum.

Onu bıraktığım yerde. Hiçbir değişiklik yok ve artık ofisinde olduğu gibi mesafeli, soğuk bir figür değil. Sessizce restorana doğru yürüdük.

"Gerginim," diye itiraf ediyorum.

"Evet. Audrey, ben de öyleyim."

"Burada olacağını... ."

"Mesaj atmalıydım. Bir şekilde yürümeye başladım ve sana ne söylemek istediğimi düşündüm... ve kendimi burada buldum."

"Evinden buraya kadar yürüdün mü?"

"Düşünecek çok şeyim vardı."

Umut göğsümde kırılğan bir şey, onun sözleriyle dans ediyor. "Ben de çok düşündüm," diyorum.

Restorana varana kadar konuşmuyoruz. Belki ikimiz de oturana kadar konuya dalmak istemeyiz ya da belki bunu ertelemek iyi gelir. Birbirimizin yanında geçirdiğimiz zamanı uzatmak.

Onun yanında olmayı özledim. Bize

ön tarafa yakın bir masa verdiler.

"Yemin tazeleme nasıldı?" diye sordum. "Bu hafta sonuydu, değil mi?"

Başını sallıyor. "Bu sabah döndüm. Güzeldi."

"Güzel mi?"

"Konsantre olmakta zorlandım," diye itiraf ediyor. Uzun bir parmağı okumadığı menünün kenarını düzeltiyor. "Audrey, ben..."

Garson kız önümüzü kesti. Geçen seferkinin aynısını sipariş ediyoruz. Aç olmamama rağmen dolu bir pizza, midem sinir ve umutla dolu.

"Seni özledim," diyor sessizce. Gözlerindeki altın erimiş, benimkine kilitlenmiş. "Hem de çok. Seni ofisimden çıkarken izlemek hayatımda gördüğüm en kötü şeydi."

"Gerçekten mi?" Fısıldıyorum.

Tek bir kez başını sallıyor. "Pek çok şeyden pişmanım ama en çok duymanın kolay olduğunu düşünmene neden olduğum için üzgünüm. Umursamadığımı düşündüğün için."

"Çok soğuktun," diyorum. "Söylediklerime katılıyor gibiydin. Bu... ayrılmak daha kolay olurdu."

"Belki de öyle düşünmüşümdür," diyor. "Ama senin düşündüğün şekilde değil. Audrey, çok uzun zamandır, ben... kahretsın." Bir elini saçlarında gezdiriyor, belli ki tedirgin. "Bitirmenin daha kolay olacağını düşündüğünü söylediğini duymak canımı yaktı."

Oh. "Fark etmemiştim."

"Hiç belli etmedim," diyor. "Yıllardır yaptığım şey buydu. Bir şey acı verdiğinde dürüst olmamak. Biri gittiğinde."

O zaman fark ettim. Bağlantıyı. Bu onun için derinden içselleştirilmişti... ve ben gitmiştim. Aynı şekilde değil elbette. Ama aynı duyguları tetiklemişti.

"Sana kalmanı söylemeliydim," diyor. "Bir yolunu bulacağımızı söylemeliydim. Ama en önemlisi, senden beni affetmeni istemeliydim."

"Bana daha önce söylemediğin için mi?"

"Evet. Tanrım, evet. Öğrendiğim gün sana söylemeliydim, beni pusuya düşürdüğünde, kahve içmek için buluştuğumuzda. Tanrım, berbat olurdum.

bu konuda. Ama bunu senden saklamak yerine senin önünde yıkılmalıydım."

"Çirkinlikle başa çıkabilirim," diyorum. "Bu bir ilişki."

"Bunun farkındayım." Carter masanın öbür ucuna uzanıyor ve elimi öyle sıkı kavıyor ki eklemlerinin keskin kenarlarını hissedebiliyorum. "Seni seviyorum, evlat."

Her şey yavaşlıyor. Dünyanın dönüşü, nefes alışım. "Pardon?"

"Seni seviyorum," diye tekrarlıyor. "Ve seni kaybetmekten çok korkuyordum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, beynim şurup içinde hareket ediyor. O beni seviyor. "Fark ettim," diyorum. "Bana *Globe* için B planından, babanın benimkiyle olan bağlantısından, kapıma kilit taktırmamdaki ısrarından bahsetmemen..."

"Bir gün ortadan kaybolacağın ve söylediğin hiçbir şeyi kastetmediğin fikrinden nefret ediyorum. Ya da sana zarar vermek isteyen birinden seni koruyamayacağım fikrinden." Kısa, sert hareketlerle başını sallıyor. "Eminim birisi bunun psikanalizini yapabilir."

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "*Globe*'da bir terapist köşesi var, biliyorsun."

Kıkırdıyor. "Tanrım, seni seviyorum. Keşke yüzlerce farklı karar vermiş olsaydım. Sana babamdan bahsetmeliydim. Bu bilgiyi saklamak yerine sana güvenmeliydim. Onunla akraba olduğum için üzgünüm. Bunu da değiştirebilseydim, inan bana değiştirirdim."

Benimkini örten eline bakıyorum. Yavaşça diğer elimle de kapatıyorum. "Dürüstlük," diyorum. "İleriye dönük temel taş bu olmalı."

"Sana her şeyi anlatacağım. O kadar çok ki evlat, benden isteyeceksin." Gülüyorum. "Bunu yapacağımı hiç sanmıyorum."

"Yapacaksın. Sadece bekle." Boştaki eli çenemin altına geliyor ve başımı geriye doğru eğiyor. "Bu beni affettiğin anlamına mı geliyor? Zaman alsa da sorun değil. Hiç affetmezsen de. Yaptığım şey affedilemezdi."

Karşımdaki tereddütlü, sevgi dolu, savunmasız gözlere bakıyorum. Bu sözleri daha önce hiç kimseye söylemediğini fark ediyorum. Ruhuma bir tekme gibi iniyor, masanın karşısındakininkiyle uyum içinde yankılanıyor.

"Affedilemez değil," diyorum. "Babanın yaptığı şey senin suçun değildi, biliyorsun."

"Biliyorum," diye cevap veriyor. Biraz fazla hızlı.

"Değildi. Hiçbiri değildi."

Carter, "Çocukları için hapishaneden uzak durmayı yeterince önemsemiyordu," diyor. "Oldukça kişisel hissettim."

"Bu onun bir yansımasıydı, sizin değil."

Başını yavaşça sallıyor ve bunun başka bir zaman konuşulacak bir konu olduğunu biliyorum. Ama verdiği cevabı unutmayacağım.

"Özür dilerim," diyor tekrar. "Bunu söylemeye devam edersem, samimiyetsiz görüneceğimden endişeleniyorum. Ama biliyorum ki bunu telafi etmeye yaklaşmadan önce yüzlerce kez söylemem gerekiyor."

Başımı salladım. "."

"Babamı bulmak senin hayattaki görevlerinden biri. Hatırlıyorum. Ve bunu senden sakladım." Ceketinin cebine uzandı ve düzgünce katlanmış bir tomar kâğıt çıkardı. "İşte."

"Bu da ne?"

"Mühimmat," diyor.

Kâğıt parçalarını açıyorum. Babasının resimleri. Hapis cezası. Mahkeme belgeleri. İşlediği suçların listeleri. Ve altında, kullandığı olası takma adların bir listesi. Aralarında Carter'ın adını birkaç kez görüyorum.

"Carter..." Fısıldıyorum.

"Onu ifşa edin," diyor. "Onu makalenizde önde gelen bir örnek olarak kullanın."

Umurumda değil. Gerçek adı Mark Fischer."

Gözlerim yaşardı. "O senin baban."

"Uzun zaman önce öyle olmayı bıraktı. O hapse girdikten altı ay sonra soyadımı annemin soyadıyla değiştirdim."

"Ama o senin kardeşinin babası. Annenin eski kocası. Bunu yapmayacağım." Kâğıtları kenara itip ona doğru uzandım. Masa bana izin verecek kadar dar, ellerim yüzünün kenarlarına yerleşiyor. Kirli sakalları tenimi gıdıklıyor. "Carter," diyorum. "Onun suçlarının kefareti ödemenin zorunda değilsin."

Başıyla küçük bir selam veriyor.

Konuşacak daha çok şey var. Ama şu anda, söylenecek tek bir şey kaldı.

"Yani beni seviyor musun?"

Dudakları en sevdiğim gülümsemeyle kıvrılıyor. Gerçek olan, gözlerini aydınlatıyor. İçim kıpır kıpır oluyor. "Evet," diyor. "Ne yapacağımı bildiğimden daha fazla."

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona. "Ama endişelenme, birkaç fikrim var."

Gülümsemesi genişler. "Bana göstermen gerekecek."

Beni toplum içinde uygun olandan daha uzun süre öpüyor. Bir noktada, altımızdaki masada mozzarella soslu pizzaların belirdiğini fark ettik, ama yere bırakıldıklarında ikimiz de tepki vermedik.

Ve sürpriz, sürpriz... Şimdiye kadar yediğim en iyi pizza.

OceanofPDF.com

YİRMİ YEDİ

Carter

"*Temel Habercilik: Gazeteciler İçin Bir Rehber*" diyorum, yıpranmış kitabı yepyeni kitaplığına koyarken. Kutudan bir tane daha çıkarıyorum. "*Monte Kristo Kontu*. Burada bazı inişler ve çıkışlar var, evlat."

"Bir klasik!" diye sesleniyor mutfaktan. Hem de gerçek bir mutfak. Kiralık evi ilk ziyaret ettiğimizde, tam boy buzdolabını gördüğünde bayılmıştı.

İşte o zaman ona sahip olduğumu anladım.

Başka bir kitap aldım. "*Özgür Basının Öyküsel Tarihi* "ni okudum. "Tanrım, bir inekle çıkıyorum, değil mi?"

Audrey mutfakta gülüyor. Bu benim en sevdiğim ses. Hayatımda olmadığı zamanları telafi etmek için son üç hafta içinde onu defalarca, elimden geldiğince çekmeye çalıştım.

"Sen de bir ineksin! Dün gece yatmadan önce seni gider raporlarını okurken yakaladım."

Kutusundan çıkardığım kitaplara bakıp gülümsüyorum. Taşınmasına yardım etmek zorunda olmadığım konusunda ısrar etmişti ve ben de ona, dürüst olmak gerekirse, herhangi bir şey yapmanın onunla birlikte olmaktan daha iyi olduğunu söylemiştim.

"Artık mutlu bir kitap okuyorum," diye karşılık veriyorum. "Yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum."

Başını kapı aralığından uzatıyor, bukleleri başının etrafına kabarık bir şekilde düşüyor. "Yani o gülümsemenin dün gece benimle hiçbir ilgisi yoktu, değil mi?"

Ben de ona yavaşça sırtarak karşılık veriyorum. "Oh, kesinlikle öyle."

Yanakları renkleniyor ve o kadar sevimli bir şekilde kendisiyle gurur duyuyor ki kendimi tutamıyorum. "Seni seviyorum," diyorum.

Gülüyor ve mutfağa geri dönüyor. "Bunu dün gece de söylemiştin! İşini bitirdikten sonra."

Hala gülümseyerek başka bir kitaba uzandım. bitmişti. Ya da daha uygun bir ifadeyle, o beni bitirmişti. Hem de ağzında. Şaşırtıcı ve inanılmazdı ve sonrasında bana memnuniyetle bakmıştı.

"Burayla ilgili en sevdiğim şey ne biliyor musunuz?" diyor. Çekmeceye koyarken çatal bıçakların hışırtısı geliyor.

"Kilit mi?"

"Hayır, ama bu ikinci sırada."

"Mutfak," diyorum.

"Yine yanlış. Ama bu... yakın bir üçüncü mü? Hayır, listemi gözden geçiriyorum. Kilit üç numara, mutfak iki numara."

"Benimkine ne kadar yakın o zaman," diyorum ve son kitabı rafındaki yerine koyuyorum. Bir taşınma kutusu daha boştu. Fazla eşyası yoktu ve Pierce'ın evinden yeni dairesine eşyalarını taşımak sadece yarım gün sürmüştü.

Gülümseyerek ve çizgili bir önlük giyerek oturma odasına döner. "Evet," diyor.

"Üçüncü denememde başardım."

"Seninkine *ve işe* yakın." Uzanıp kollarını boynuma doluyor, ben de belini buluyorum. Ona böyle sarılmayı seviyorum.

"Ben *ve iş*," diyorum. "Kısaltılmış bir puan alacağımızı bilmek güzel."

"Her iki yerde de bulunuyorsun."

"Ben zeki bir adamım." Onu öpüyorum, dudaklarının kısa bir fırçası kalıcı ve tatlı oluyor. "Mutlu musun, evlat?"

Gülümsemesi göz kamaştırıcı. Göğsümde bir şey acıyor, fiziksel olarak acıyor. Ona *zarar veren herkesi* öldürürüm - bu düşünce kafamda çok net. Bu beni rahatsız bile etmiyor.

"Hiç olmadığım kadar mutluyum," diyor. "Burası muhteşem... ve bazı torpiller yaptığını biliyorum. Bunu benden saklamaya çalışma."

Düşünüyormuş gibi yaparak tavana bakıyorum. "Dürüstlük sözü vermiştim, değil mi?"

"Carter," diye uyarıyor ama sesinde kahkaha var.

"Evet," diyorum, "bazı torpiller yaptım. Ama bunlar önemsiz şeylerdi. Bu binanın sahibi Conway'in bir aile dostu. Kira kontrollü mülkleri olup olmadığını sordum."

"Ve bunu bedava mı verdiler?"

"Aslına bakarsanız, evet. Muhtemelen sadece bir ya da iki yıl kalacak bir kiracı arıyorlardı."

"Ve sen beni düşündün?" diyor. Parmakları saçlarımda geziniyor, tırnakları kafa derime hafifçe sürtünüyor. Düşüncelerimi sürdürmek zorlaşıyor.

"Evet," diyorum. "Bir ya da iki yıl sonra nerede olacağımızı kim bilebilir?"

"Carter Kingsley," diye mırıldanıyor. "Gelecek hakkında mı düşünüyorsun?"

"Geçmişte bana vizyoner derlerdi, bilirsiniz. İleriyi düşünen. Stratejik. İş parlak bir genç yüz. A-"

Beni yeni dairesinin parke zemininde, ona taşınma hediyesi olarak aldığım kanepeye doğru çekiyor. Benimkinin daha küçük bir kopyası, sık sık iltifat ettiği.

Yumuşak minderlerin üzerine düşüyoruz. Onu ezmeden önce uzanıp bir kolumla kendimi destekleyecek kadar zamanım var.

"Kendini çok , değil mi?" diye takılıyor.

Dudaklarımla kulağının kıvrımını buluyorum. "Sana bir sır verebilir miyim?" Başını sallıyor, bacakları kalçalarımı kavramak için yukarı kalkıyor.

"Dünyadaki en zeki kadın beni seviyor," diye fısıldıyorum. "Yani evet, kendimi oldukça yükseklerde görüyorum. Nasıl düşünmeyeyim ki?"

Audrey gülüyor ve beni bir öpücük için aşağı çekiyor. Tatlı ve yumuşaktı ve burada olacağımı hiç düşünmemiştim. Bu rolü oyna. O kadar açık bir şekilde seviyorum ki asla iyileşmesini istemediğim bir yarayı taşıyor gibi hissediyorum. Beni kırabilir ve ben başka türlü süni istemezdim.

"Birazdan gitmen gerekiyor," diye mırıldanıyor uzun bir süre sonra. Elleri saçlarımda geziniyor, geceleri yapmayı sevdiği gibi ileri geri.

"Hiçbir şey beni burayı terk etmeye zorlayamaz," diyorum. "Yaşamak ve ölmek istediğim yer tam burası."

"Benim üstümde mi? İş ortaklarınız bundan hoşlanmayacaktır." "Hoşlarına gitmek zorunda değil."

"Bu daveti uzun zaman önce kabul ettiniz. Gazetede ki tüm önemli kişiler orada olacak. Bu arada Booker da. Bu gece için bir bebek bakıcısı bile tuttu, sadece bu etkinlik için."

"Evet, ama sen orada olmayacaksın. Benimle gel," dedim ona. "Eşim ol. Lütfen." Onunla toplum içinde birlikte olma arzusu çok büyük. Belki de gururumdan, ama bana bu etkinliklerde eşlik edeceği günü iple çekiyorum. En iyi ihtimalle sıkıcı oluyorlar ama yine de... Başkalarının bizi birlikte görmesini istiyorum.

Başkalarının da onu benimle birlikte görmesini istiyorum.

Audrey iç geçiriyor, elleri saçlarımda kenetleniyor. "İstiyorum. İstedığımı biliyorsun."

"O zaman yap, evlat."

"Hayır diyeceğimi biliyorsun. Bir anlaşmamız var."

"Bir yıl," diyorum tenine karşı. "Evet. Biliyorum."

Bir yıl daha onun patronu olacağım. On iki ay, elli iki hafta ve insan içine çıkmak yok. Eyalet dışı seyahatlere çıkıyoruz, akşamları dairelerimizde kalıyoruz ve iş yerinde birbirimize karşı hiçbir şey olmuyoruz.

"Dün işe giderken kırmızı bluz giymiştin," diyorum.

Parmakları hâlâ saçlarımda. "Evet. Fark ettin mi?"

"Tabii ki baktım. Haber odasına inmek zorundaydım ve sana iki kez bakamazdım, çünkü kimsenin bir şeyden şüphelenmesine izin verilmiyordu.

Ama ben istedim." "Biliyor musun, sırf seninle alay etmek için işe giderken daha seksi kıyafetler giymeye başlayabilirim.

sen."

"Sen şeytansın."

"Evet ve sen de bana mahkumsun," diyor bacaklarını etrafımda kilitleyerek. "Sonsuza kadar."

"Devam et ve bana eziyet et." Tekrar dudaklarını buluyorum ve Tanrım, bu yılın bitmesini sabırsızlıkla bekliyorum. *Globe*'un tüm cazibesine rağmen - özellikle de gazete yavaş yavaş abone sayısını artırmaya başladığından beri- bizi saklamayı bırakmak istiyorum.

Ve meslektaşları öğrenirse ne derler diye endişelenmesini asla istemiyorum.

Bir yıl içinde işimi değiştireceğim. Daha erken yapmayı teklif etmiştim ama Audrey kararlıydı. İkimiz için de adil olması gerektiğini ve *Globe*'un bana istifa edemeyecek kadar çok ihtiyacı olduğunu söyledi.

Bu ikimizin de yararına olan bir uzlaşma.

On dakika sonra bana "Git," dedi.

"Keşke iptal edebilseydim," diyorum, kanepeye yayılışını izlerken. Üzerinde pijama şortu, çıplak bacakları uzanmış, ayakları devrilmiş bir taşıma kutusunun üzerinde.

"Yapamazsın," diyor. "Gitmen uzun sürmeyecek ve tüm o lezzetli mini kişileri alacaksın."

"Sen daha lezzetlisin."

Yüzü kızarıyor ama başka tarafa bakmıyor. Kızım artık kolay kolay korkmuyor. "Geri döndüğünde tadıma bakabilirsin," diyor. "Bu nasıl

ses?"

Takım elbise pantolonumun kumaşından kendimi ayarlamak için uzandım.
"Siktir, evlat."

Gülüyor. "Git. Döndüğünde burada olacağım."

"Sabırsızlanıyorum."

"Oh, bir şey hatırladım. Yarın öğle yemeğine gelemeyeceğim."

"Sorun değil. Ne oldu?" Takım elbise ceketimin içine omuz silkiyorum ve gömleğimi pantolonumun içine daha sıkı sokuyorum. Çekici olmam gerekecek. Eskiden çok kolaydı. Hatta eğleneliydi. Bir bekârın oynayabileceği bir oyun. Şimdi ise etkilemek istediğim tek kişi bu dairede ve ben buradan gidiyorum.

"Freddie benden onunla öğle yemeği yememi istedi ve ben de buna evet demeyi çok istiyorum."

"Meslektaşımın karısının ikinci tercihi," diyorum surat asarak. "Üzücü bir gün."

Audrey sırtıyor ve kanepeden kalkıyor. Saçımı düzeltmek için uzanıyor, daha önce yaptığı karışıklığı düzeltiyor. "Sen her zaman benim ilk tercihimsin," diyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyorum. "geldiğince çabuk döneceğim."

"Burada olacağım," diyor ve sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı sözler olabilir. Hiçbir yere gitmiyor.

Ve ben de değilim.

Audrey

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

EPILOG

İki yıl sonra

"Evlat, çok güzel görünüyorsun!" Carter oturma odasından sesleniyor. "Her zaman öylesin!"

Boy aynasının önünde dönüp elbiseyi on dördüncü kez inceliyorum. Üzerime tam oturuyor ama alıştığımдан daha dar. Yerden uzun ve geniş. Saçlarım yukarıda, bukleler sırtımdan aşağı sarkıyor. O kısmı sevdim. Elbiseyi mi?

Hâlâ böyle kıyafetler giymeye alışamadım. Kumaş bacaklarımdan etrafına sıvı ipek gibi dökülüyor. Yürürken dikkatli olmalıyım.

"Çok süslü görünmediğime emin misin?" Geri aradım. Elbise askıda sanat eseri gibi duruyor.

Ama benim üzerimde? Giyinme oyunu oynuyormuşum gibi görünmek istemiyorum.

Carter yatak odamıza geldi. Smokin giymiş, her şeyi giydiği gibi onu da giymiş. Doğal ve rahat bir şekilde. "Çok güzel görünüyorsun," diyor, "ve lezzetli, ve pahalı, ve zeki, ve benim, ve-"

"Senin mi?" Ama kollarımı boynuna dolamak için uzandığımda sırtıtıyorum. "Bu muazzam bir iltifat listesi." "

Beni öpmek için eğiliyor, ruj sürdüğümü son anda hatırlıyor ve yanağıma yöneliyor. "Hepsi doğru. Şimdi, lütfen, hayatımın ışığı, gidebilir miyiz?"

"Hevesli misin?"

"Oraya ne kadar çabuk varırsak o kadar çabuk," diyor Carter.

Ben gülüyorum. "Winters'ın bunu söylediğini duymasına izin verme."

Carter omzunun üzerinden bakıyor. "Buradalar mı?" Gözlerimi deviriyorum. "Hayır."

"O zaman gel. Mutfakta da seni bekleyen bir şeyler var." Eli aşağı kayarak benimkini yakalıyor ve beni oturma odasına götürüyor. Artık bizim oturma odamızdı. Dairemi kısa bir süreliğine kiralamam konusunda haklıydı. Kira kontratını uzatma konusu gündeme gelene kadar bir buçuk yıldır o güzel, küçük yerde yaşıyordum.

İkimiz de benim taşınmamın daha iyi olacağına karar verdik.

Duvarlarında yeni sanat eserleri ve mekânı aydınlatması için ısrar ettiğim bitkilerle artık onun dairesi bizim. Burası evimiz.

"Bekleyen bir şey mi var?" Ben soruyorum.

"Endişelenmeli miyim?" "Hayır. Bunu seveceksin."

"Oh, şimdi ilgimi çekti."

Mutfak tezgahının üzerinde bir buket çiçek var. Basit bir şey, ortada iki ince beyaz zambak, etrafı koyu yeşil yapraklarla çevrili. Ekinde bir kart var.

"Oku," diyor Carter. Gözleri benim üzerimde. "Bu yeni mi geldi?"

"Evet."

Kaşlarımı çatıyorum, zarfa uzanıyorum. "geldiğini biliyor musun?"

"Kapıcı kim olduğunu söyledi, evet."

Zarfı açıyorum. Gözlerim basit cümleyi ve altındaki ismi tanıyor.

"Aman Tanrım," diyorum.

Carter sırtlıyor. "Sevgilinden mi?"

"Evet. Yani, içgüdülerim hayır dememi söylüyor ama sen ona böyle hitap etmekten vazgeçmiyorsun."

"Ne yazmış?"

Carter'a karalanmış kelimeleri göstermek için kartı ters çeviriyorum. *Güzel yazı,*

Ço

cuk - Dekan Allen.

"Çocuk," diye tekrarlıyor Carter. "Sana taktığım lakabı biliyor mu?"

Gülüyorum. "Yetmişli yaşlarında olduğu için de olabilir. Yaşı küçük olan herkes

kırk yaş onun için bir çocuktur."

"Ve kız arkadaşına çiçek göndermek? olmalıyım." Gülüyorum, mutluluktan başım dönüyor. "Makaleyi okumuş."

"Kesinlikle öyle olmalı," diyor Carter. "Nasıl yapmasın ki? Herkes Audrey Ford'un son yazısını okumuştur. Ayrıca, onun için zavallı bir

Eğer yapmadıysa akıl hocası." Carter yaklaşıp beni kendine doğru çekti. "Senin adına sevindim."

Göğsüne yaslanarak rahatlıyorum. "Tepkiler inanılmazdı. Bunu beklemiyordum."

"Yaptım," diyor sessizce, bir eli sırtımı yumuşatıyor. "Parça güçlü."

"Bu kişisel bir şey," diyorum. "Belki de bu yüzden. İnsanlar bunun hakkında yorum yaptığında garip hissediyorum. Olmaması gerektiğini biliyorum. Sonuçta bunu biz ortaya koyduk."

"Biz yaptık. Hepimiz."

"Hâlâ iyi hissediyor musun?" diye sordum. "Hikayenin halka anlatılması?"

O sessiz. Daha yakına eğilip kalbinin atışını dinledim. Makale geçen hafta çıkmıştı ama aylar, hatta yıllar öncesinden hazırlanıyordu. Her zaman yazmak istediğim dolandırıcılarla ilgili yazıdan çok daha fazlasıydı.

Bu, hikayenin tüm taraflarının bir araştırması. Yalan söyleyen insanlar... ve bu yüzden hayatları mahvolan insanlar. Carter ve ben odak noktası olduk. Hikayeye bir giriş yolu.

Babamla röportaj yapıldı. Carter'ın babasıyla röportaj yapıldı. Sansasyonelleştirmek için değil, insanlaştırmak için.

"İyi hissettiriyor," diyor sonunda, eli hâlâ sırtımı okşuyor. "Göndermeden önce bir düzine kez okuduk. Her kelimesini ezbere biliyorum."

"Ve yine de...?"

Homurdanıyor. "Hiçbir şey, gerçekten. Bu iyi bir parça. İtiraf edeyim, seni babamla tanıştıırken çok korkmuştum ama çok zekiydın evlat. Saçmalıklarının hiçbirini yutmadın."

"Beni önceden eğitmiştin," diyorum. Bu adamın kim olduğunu, sadece babama değil, erkek arkadaşına da neler yaptığını unutmam için çok şey gerekeceğinden bahsetmiyorum bile. En sevdiğim insanları incitti.

Carter babasına e-posta yoluyla ne istediğimizi, uzlaşmaya giden yolu ve sorumluluk almayı anlatmıştı. Babası buna ikimizin de beklediğinden daha açıktı.

Babam da sorularıma içtenlikle cevap veriyordu. *Eğer başkalarının da bu entrikalardan haberdar olmasını sağlayabilirse, o zaman benim hatamın o kadar da büyük olmayacağını* söylemişti.

İki adam hala bir araya gelmedi ve bunun ne ikisinin ne de çocuklarının istediği bir buluşma olduğunu sanmıyorum. Ben babasıyla konuşurken Carter hep yanımda oturmuştu. Bir yay gibi gergindi. Gerginlik bükülmüş kolundan bana doğru yayılıyordu.

Garip bir şekilde profesyonel moda geçmiştim. Karşımda bir adam vardı. Hatırladığım adam, evet, ama yine de... değildi. Daha yaşlı. Daha gri. Gözlerinin etrafı daha yumuşak, bir çivi kadar keskin, ama tavırları kılıflı gibiydi. Silahlarını bir kenara bırakmıştı.

Beni hatırlamıyordu ama yine de özür dilemişti. Carter'a göre bolca ve samimiysiz bir özürdü. Henüz neye inandığımı bilmiyorum.

"Düşünüyorsun," diyor Carter . "Bunu hissedebiliyorum."

Göğsüne karşı gülüyorum. "Özür dilerim. Babalarımızı düşünüyordum."

"Bir tanesine çok değer veriyorum" diyor. Bu beni gülümsetti. Carter aileme şaşırtıcı bir kolaylıkla uyum sağlamış, kararlılığıyla annemle babamı kazanmıştı. Cazibesini gizlemişti, onun yerine içten gülümsemeleri ve sakın konuşmaları vardı. Daha sonra bana, kendisini sevmelerinin onun için çok önemli olduğunu, çünkü kızları izin verdiği sürece onun hayatında olmayı planladığını söylemişti.

"Seni seviyorum," diyorum ona. "Ve sen şimdiden ailemin favorisisin. Geçen hafta sonu anneme getirdiğin çikolatalar anlaşımayı mühürledi."

Gülüyor. "Önemli bir şey değildi."

"Her şeydi ve bunu biliyorsun. Pralinleri çok sever."

"Onlara minnettar olmam gereken çok şey var." Dudaklarını saçlarıma bastırıyor. "Makaleye iyi tepki vereceklerini düşünüyor musun?"

"İçinde ne olduğunu biliyorlar," diyorum. "Ve günün sonunda, bu suçlayıcı bir parça değil. Amerika'daki dolandırıcılık ve dolandırıcılar hakkında çok daha büyük bir hikaye anlatıyor ve bunu temellendirmek için ailemizi kullanıyor. Declan geçen gün buna 'başarılı' dedi."

Carter gülüyor. "Yemin ederim, ikiniz çok tuhaf bir arkadaşlığa sahipsiniz."

Buna sırtıyorum. Masa arkadaşım da benim gibi terfi etti ama eski rekabetimiz devam ediyor. *Globe*'daki işimin en güzel yanlarından biri de bu. "Tuhaf arkadaşlıklar benim uzmanlık alanım," diyorum. "Sen ve ben başlangıçta tuhaftık."

Artık her şey farklı, iyi anlamda. Wesley gitti. Carter'ın hepimizin gördüğünü görmesi uzun sürmedi. Booker artık genel yayın yönetmeni ve sadece Araştırma haber odası yerine tüm gazeteye başkanlık ediyor.

O hala benim idolüm.

"Asla tuhaf değildik," diyor Carter. "Biz... alışılmışın dışındaydık." "Garip için daha süslü bir kelime değil mi bu?"

Rujdan kaçınarak yanağımı tekrar öpüyor. "Ukala."

Gülüyorum. "Yine de haklısın. Pek de geleneksel bir şekilde başlamadık."
"Hiç de değil."

"Genelde barlarda kadınlarla sohbet eder miydin? Benimle yaptığın gibi mi?"

Gülümsüyor, altın rengi gözleri sıcacık. "Bu hileli bir soru gibi geliyor, tatlım." "Öyle değil. Yemin ederim."

"Bazen," diyor. "Ama seninle tanışmadan yıllar önce bu tür şeyleri bırakmıştım."

"Peki neden benimle konuştun?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordun. Düşüncelerinden bir kaçış, anlıyor musun? Ayrıca, çok etkileyiciydin. Başından beri öyle düşünmüştüm."

"İlk tanıştığımız andan itibaren çekici olduğunu düşünmüştüm."

Sırıttırıyor. "Fark etmemiş gibi davrandığında bile şüphelenmiştim evlat.

. Geç kalacağız." Geç kaldık.

Ama kimsenin umurunda değil.

Winter Oteli New York'ta heybetli bir yapı, eski ve katlı, dev atriyumunda mermer zeminler var. Isaac ve Anthony Winter'ın davet ettiği insanların türünün bir kanıtı olarak bu gece güvenlik çok sıkı. Gece çok güzel. Arkadaşlarımız da orada ve hepimiz diğer konuklarla kaynaşmaya çalışıyoruz, birbirimizle konuştuğumuzda her zaman daha eğlenceli oluyor.

Freddie elinden geldiğince çabuk beni kaçırıyor. Artık emzirmiyor ve bariz bir zevkle bir kadeh şampanya içiyor. "Biz ayrılırken Julie uyuyordu," diyor bana. "Çoğu zaman bir melek gibidir, tabii uyumadığı zamanlar hariç."

Tristan ve Freddie, Anthony ve Summer'dan çok uzakta olmayan bir şehir evi satın almışlardı. Güzel bir yer, aile odaklı ve Freddie'yi ziyaret etmek için ayda en az iki kez oraya gidiyorum. O benim hiç sahip olmadığım kız kardeşim oldu.

Hırslı, zeki, sonsuz destekçi bir kız kardeş. "Çok tatlı," diyorum. Julie çok tatlı bir bebek.

"Makaleni gördüm. Harika, Audrey," diyor. "Kesinlikle harika. Yarısında gözlerim yaşardı."

Yazarken, ailemin acısını kâğıda birkaç kez ağlamıştım ve kolunu sıktım. "Teşekkür ederim."

Carter uzaktaki diğer adamlarla konuşuyor. Üçü de şu anda evli, Anthony ve Summer daha geçen yaz evlendiler. Biz

Son çift de gitti.

Uzun gülümsüyorum. Acelem yok, onun da olduğunu sanmıyorum. Sahip olduğumuz şey hayatımdaki en güzel şey.

"Neden hâlâ bekâr olduğunu merak ediyorum," diye mırıldanıyor Freddie yanımda. Summer ve Cecilia yakınımıdalar ama ikisi de duymuyor.

"Kim?" Ben soruyorum.

"Isaac mi? kişi o değil mi?"

Bakışlarım lobideki ikiz büyük merdivene yöneliyor. Isaac Winter orada, eli korkulukta, en tepede duruyor. Takım elbisesi keskin görünüyor. Kenarları keskin, kalabalığa bakarken gözleri ifadesiz. Anthony'nin ağabeyi ve Winter otel servetinin varisi. Otuzlu yaşlarının sonunda ya da kırklı yaşlarının başında olmalı.

"Oh. Haklısın. Onu hiç kimseyle görmedim. Bu gece yanında birini getirmedim mi?"

Freddie başını sallar. "Summer onun otelle evli olduğunu söylüyor."

"Çok yazık," diyorum. "Hiç duydun mu-oh, pardon."

Isaac mikrofonu aldığı anda oda sessizleşiyor. Hepimize hoş geldiniz diyor ve otelin tarihi hakkında kısa bir bilgi veriyor. New York'taki Winter Hotel, bir asırdan daha eski olan ve dünya çapındaki birçok şubeye öncülük eden orijinal oteldir. Summer ve Anthony'nin balayı, uluslararası alanda yeni açılan tesislerinden birinde geçmişti.

Güçlü bir kol belime dolanıyor. Carter beni buldu, parfümünün kokusu hafif ve lezzetliydi. Doğum günü için almıştım. "Hey," diye fısıldıyor.

"Merhaba," diye

fısıldıyorum. "Hadi gidelim

buradan." "Emin misin?"

"Evet." Ve sonra, dudakları kulağıma değdi, "Bir sürprizim var."

Etkinlikten ayrılmanız uzun sürmüyor. Arkadaşlarımız da erken ayrılmanıza şaşırılmış görünmüyorlar, ki bu alışılmadık bir durum. Geceyi genellikle birlikte içki içerek bitiririz. Tristan ve Freddie'nin yeni doğmuş bir bebekleri olduğu için artık daha seyrek belki. Ama yine de. Tek bir kaş bile kalkmadı mı?

Michael bizi kaldırımda bekliyor. İkimize de gülümsüyor. Alışılmadık derecede geniş.

Şüphelenmeye başladım. "Carter," diyorum. "Bu tam olarak ne tür bir sürpriz?"

Elime uzandı. "İyi bir tane."

"Sürprizleriniz çok çeşitlilik gösteriyor."

Gülüyor. "Evet, söz veriyorum öğrendim. Bu hoşuna bir şey olacak. Sanırım."

"Diğerleri biliyor mu?"

Hâlâ gülümseyerek bana bakıyor. "Soru sormayı bırak."

"Soramam."

"Yapabilirsin. Benimle röportaj yapmana gerek yok." Eli benimkinde sıklaşıyor. "Neredeyse geldik."

Arabanın camından dışarı bakıyorum. Akşam karanlığında normal bir caddeye benziyor, insanlar işlerine devam ediyor, restoranlar canlanırken dükkanlar kapanıyor.

Michael bizi kaldırımın kenarında durdurdu. "Geldik," diyor. Sesinde heyecan var mı?

Sinirlerim mideme yerleşiyor ve zihnimde küçük, sinsi bir şüphe oluşuyor. Beni nereye götürüyor...?

Carter benim için kapıyı açtı. Smokininin içinde harika görünüyor, gür saçları alnından geriye doğru taranmış. Bana çarpık bir gülümseme veriyor. "Leydim," diyor.

Gülüyorum. "Vay be."

Eli sırtımın küçük kısmına dayanıyor. Kaldırımdaki insanlar geçerken bizi izliyor, ikimiz de şık giyinmişiz. Balo elbisem biraz eğreti duruyor.

"Sabır," diye mırıldanıyor yanımda. Yanımdaki kol gergin.

İşte o zaman mekanı tanıdım. İlk tanıştığımız bar.

İlk randevumuzun olduğu yer. "Oh," dedim.

Carter kapıyı benim için açık tuttu. "Önden buyur, evlat."

İçeri giriyorum. Burada hiç kimse yok. Bomboş ve her masanın üzerinde yanan tek bir mum var. Büyülü görünüyor.

Boğazım düğümlenmeye başladı. Şüphe daha da güçleniyor ve beklenti içime hücum ediyor. Aman Tanrım.

"Biraz farklı," diyor sessizce yanımda. "Burası bir süre önce satın alındı. Yönetimden ilk gecemizdeki gibi görünmesini istedim."

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Şimdi... nerede kalmıştık? Burada, değil mi?" Carter bizi bar tezgahına doğru götürüyor. Ona yaslanıyor, gözleri ciddi bir şekilde benimkilere bakıyor. Bir şey var.

Onların içinde savunmasız. Gergin olduğunu fark ettim.

Yüce İsa.

"Evet," dedim. "Sanırım yer burasıydı. Ben... duruyordum." "Barmenden su istiyordum."

Başımı salladım ve etrafıma bakındım. "Burada gerçekten yalnız mıyız?"

"Evet," diyor. "Gerçi personel odasının boş olduğunu söyleyemem." Boğuk bir kıkırdama duyuyorum. "Vay be."

"O zamanlar gergindin," diyor sessizce. "Şimdi de gergin misin?"

"Evet. Biraz. Yer fıstığı yok."

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. Titreyen mum ışığı saçlarındaki kumral notaları ortaya çıkarıyor. "Hayır, o detayı unutmuşum."

Başımı salladım. "Gerek yok."

"Sana bir sır vereyim. Ben de gerginim."

"Oh."

"Audrey," diyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Evet?"

"Seninle burada tanışmak hayatımdaki en büyük tesadüftü. İki yıldan uzun bir süre önce o gece bu bara gitmemiş olsaydım nerede olurdu hayal bile edemiyorum."

"Ben de öyle," diye fısıldadım.

Gülümsüyor, dudaklarını kısa bir süre çekiştiriyor. "Buraya ikinci kez geldiğimizde, ilk düzgün randevumuzdu. Hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Bana evet demiştin. Kendimden geçmişim ve garip bir şekilde minnettardım. Bu riski aldığın . Birlikte çalışıyorduk ve sen bana tam olarak güvenmiyordun. Cesaretinin doğru olduğunu kanıtlamak istedim."

"Yaptın ve yaptın da. Bu iki yıl hayatımın en güzel yıllarıydı," diyorum. Konuşmasını bölmeme aldırıyor gibi görünüyor. Sinirler konuşmayı zorlaştırıyor ama bu önemli. Bilmesi önemli.

Carter elime uzandı. Teni sıcacık. "Sen hayatımdaki en büyük şeysin evlat. Sensiz yaşamayı hayal bile edemiyorum. Burada, ilk tanıştığımız yerde..."

Tek dizinin üstüne düşer. Zaman yavaşlıyor. Açık ifadesini, cebine uzanan elini izliyorum. Platin bir bant üzerindeki ışıltılı taşı. "Audrey Ford," diyor. "Seni düşündüğümde çok daha fazla seviyorum. Benimle evlenir misin?"

Gözyaşları görmemi zorlaştırıyor ama başımı sallıyorum. "Evet. Evet, Carter, elbette. Aman Tanrım."

Gülüyor ve kollarını bana doluyor. Beni etrafında döndürürken sıkı sıkı tutunuyorum, bar bulanıklaşıyor. Diğerleri biliyordu. Bunu planlamış, çalışanlarla koordine etmiş ama küçük ve samimi tutmuştu. Sadece ikimiz.

Ve şimdi her zaman öyle olacak.

OceanofPDF.com

OLIVIA'NIN DİĞER KİTAPLARI

OceanofPDF.com

OKUMA SIRASINA GÖRE LISTELENMİŞTİR

New York Milyarderleri Serisi

Patronun Dışında Düşün

Tristan ve Freddie

Patron tarafından kurtarıldı

Anthony ve Summer

Patrona Evet Deyin

Victor ve Cecilia

Zaman Patronu

Carter ve Audrey

Seattle Milyarderleri Serisi

Milyar Dolarlık Düşman

Cole ve Skye

Milyar Dolarlık Canavar

Nick ve Blair

Milyar Dolarlık Av

Ethan ve Bella

[Milyar Dolarlık Nişanlı](#)

Liam ve Maddie

Cennetin Kardeşleri Serisi

[Rogue](#)

Lily ve Hayden

[Buz Gibi Patron](#)

Faye ve Henry

[Red Hot Rebel](#)

Ivy ve Rhys

Standalones

[Kibirli Patron](#)

Julian ve Emily

[Bak Ama Dokunma](#)

Grant ve Ada

[Komşu Milyarder Cimri](#)

Adam ve Holly

[OceanofPDF.com](#)

OLIVIA HAKKINDA

Olivia, milyarder kahramanlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen onları çok seviyor. Meseleleri kendi ellerine alarak, bunun yerine onları sayfada yaratıyor. Sert, çekici, soğuk ya da düşünceli, şimdiye kadar sevmediği (kurgusal) bir milyarderle hiç karşılaşmadı.

En sevdiği şeyler arasında geniş omuzlu kahramanlar, gece geç saatlere kadar süren sohbetler, çok pahalı şarap ve sizi ayağa kaldıran romanlar var.

Zeki ve seksi romantizm - bunlar onun ana temaları!

Güncellemeler ve bonus içerik için haber bültenine katılın.

www.oliviahayle.com.

Olivia ile bağlantı kurun

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.